

การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

MTX126769

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2562

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

ผู้วิจัย : นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์

ปริญญา : หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง

ปีการศึกษา : 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนาการจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบซิปปา ประกอบแบบฝึกทักษะ (3) เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ (4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบซิปปา ประกอบแบบฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 44 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า (1) การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องการเขียนสื่อสารภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 81.20/ 83.93 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (2) ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.7795 หรือ ร้อยละ 77.95 (3) ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80 คิดเป็น

ร้อยละ 83.56 ซึ่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ(4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึกอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.48 และ S.D. = 0.09)

คำสำคัญ : ความสามารถในการเขียนสื่อสาร การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก
ประสิทธิภาพ ดัชนีประสิทธิผล และความพึงพอใจ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : Development Thai Writing Ability for Communication of Prathomsuksa 5 by Using CIPPA Model with Practice Form

Author : Miss Pongphaka Dechnonsang

Degree : Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Associate Professor. Dr.Prasopsuk Rittidet
Assistant Professor. Dr.Poosit Boontongtherng

Year : 2019

ABSTRACT

The purpose of this research were (1) to develop lesson plan Thai Writing ability for communication of Prathomsuksa 5 Students by using CIPPA model with Practice form based on efficiency criterion 80/80; (2) to study effectiveness index learning of CIPPA model with Practice form; (3) to compare Thai Writing ability for communication of Prathomsuksa 5 Students after learning with criterion 80% , and 4) to study the students' satisfaction towards CIPPA model teaching with Practice form. The sample group was 44 students in Prathomsuksa 5/2 selected by cluster random sampling in the second semester academic year 2018 at Anuban Mahasakham School. The research instruments were 1) CIPPA model lesson plan with Practice Form 2) Thai Writing ability for communication tests 3) the students' satisfaction questionnaire on CIPPA model teaching with Practice form for Prathomsuksa 5 students. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and statistic hypothesis testing using t-test. t-test (Dependent Samples)

The results were as follows; (1) The analyze efficiency of Thai writing ability for communication for Prathomsuksa 5 students by using CIPPA model with Practice form was 81.20/83.93 according to the criteria standard ; (2) The effectiveness index learning of CIPPA model with Practice form was 0.7795 or 77.95% ; (3). Students' ability in Thai Writing ability for communication after learned CIPPA model with Practice form was higher than before at 83.56% which is according to the criteria of

80 and significantly different at the level .05 ; (4) The students' satisfaction towards CIPPA model with Practice form was at the high level. ($\bar{X} = 4.48$ and S.D. = 0.09)

Keywords: Writing ability for communication, CIPPA Model with Practice Form, Efficiency, Effectiveness Index and Satisfaction

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ประสพสุข ฤทธิเดช ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภูษิต บุญทองเถิง กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กัลยา กุลสุวรรณ ประธาน กรรมการสอบ ดร. ดนิตา ดวงวิไล กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมาน เอกพิมพ์ กรรมการ สอบ

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี. ดร.อรัญ ชุยกระเดื่อง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรกานต์ จังหาร ดร. ดรุณนภา นาชัยฤทธิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐา จักรไชย นางนภาพรณั ทาโยธี คณะผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ขอขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร คณะครู และขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ อนึ่งขอ มอบความดีทั้งหมดนี้ให้แก่บูรพคณาจารย์ ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาจนทำให้สามารถสร้างวิทยานิพนธ์ จนประสบผลสำเร็จ และขอขอบพระคุณบิดา มารดา เพื่อนๆ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ และเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยทำ งานจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY
นางสาวพวงค์ผกา เดชโนนสังข์

สารบัญ

หัวข้อ	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ฎ
สารบัญภาพ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	2
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.3 สมมติฐานการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	5
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	8
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	8
2.2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551	12
2.3 การเขียนสื่อสาร	18
2.4 การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา	36
2.5 แบบฝึก	54
2.6 แผนการจัดการเรียนรู้	58
2.7 การหาประสิทธิภาพ.....	61
2.8 ดัชนีประสิทธิผล	63
2.9 ความพึงพอใจ	66
2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	69
2.11 กรอบแนวคิดการวิจัย	74

หัวข้อเรื่อง	หน้า
ภาคผนวก ง คณะแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียน สื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	154
ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ	158
การเผยแพร่ผลงานวิจัย	166
ประวัติผู้วิจัย	167

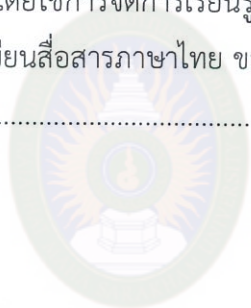

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 16
2.2	การใช้คำขึ้นต้นและคำลงท้ายให้เหมาะสมกับบุคคล 33
2.3	ขั้นตอน หลักการ และจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบซิปปา 44
2.4	การเปรียบเทียบมิติกระบวนการทางปัญญาด้านพุทธิพิสัยระหว่างคำศัพท์เดิมและคำศัพท์ ใหม่คำศัพท์เดิม 51
3.1	วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละเนื้อหาและกำหนดเวลาเรียน 77
3.2	วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละเนื้อหา กำหนดจำนวนข้อสอบแต่ละเนื้อหา 80
3.3	แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design 84
4.1	ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2) ของแผน การจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 92
4.2	ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสาร ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก 92
4.3	การวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนแบบซิปปา ประกอบแบบฝึก 93
4.4	ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก หลังเรียนเทียบกับ เกณฑ์ร้อยละ 80 94
4.5	ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก 94
ก.1	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสาร ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบ แบบฝึก โดยผู้เชี่ยวชาญ 125

ตารางที่	หน้า
ข.1 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแบบวัดความสามารถด้านการเขียน สื่อสารภาษาไทยกับจุดประสงค์การเรียนรู้	146
ข.2 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถด้าน การเขียนสื่อสารภาษาไทย	148
ค.1 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับตัวชี้วัด พฤติกรรมความ พึงพอใจหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถ ด้านการเขียนสื่อสาร ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก	153
ง.1 คะแนนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาประกอบแบบฝึก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	155

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

2.1	แผนภาพกรอบแนวคิดการวิจัย	74
-----	--------------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของไทยและภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในข้อที่หนึ่งคือ ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 6) ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551 สาระการเรียนรู้ตาม มาตรฐาน ท 2.1 ระบุให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อผู้เรียนเรียนจบตามเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วผู้เรียนจะต้องมีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยคและเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพ โครงเรื่องและแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 40) ซึ่งจะเห็นได้ว่าการสื่อสารมีความสำคัญในการเรียนรู้และการใช้ชีวิตประจำวันของผู้เรียน

การเขียนเป็นหนึ่งในวิธีการสื่อสารของมนุษย์ ที่เป็นการบันทึกเรื่องราวอันเป็นความรู้ ความคิด และวิทยาการทั้งปวงไว้เป็นลายลักษณ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบความรู้เหล่านั้น แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาสังคมต่อไป (วรวรรณ ศรียาภัย, 2557, น. 24) การเขียนเพื่อสื่อสารเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับบุคคล 2 ฝ่ายคือ ผู้ส่งสารและผู้รับสารดังนั้นเพื่อให้การสื่อสารบรรลุผลตามเป้าหมายจึง

ควรมีการพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของการสื่อสารของบุคคลทั้ง 2 ฝ่ายควบคู่กันไปเพื่อให้ทราบว่าการสื่อสารในครั้งนั้นผู้ส่งสารต้องการอะไรและผู้รับสารมีความต้องการอะไรเพราะจุดมุ่งหมายของผู้ส่งสารกับผู้รับสารอาจไม่เหมือนกันก็ได้กล่าวคือผู้รับสารอาจมีปฏิกิริยาต่อสารที่ผิดแผกไปจากความตั้งใจของผู้ส่งสารอันทำให้ผลของการสื่อสารไม่บรรลุเป้าหมายเกิดความล้มเหลวการสื่อสาร (สายพิน เพ็งสันเทียะ, 2553, น. 2)

ปัญหาการเขียนที่พบบ่อย คือ การเขียนสื่อสาร ได้แก่ การเขียนสื่อความหมายไม่ได้ การใช้คำผิดความหมาย การนำคำ สำนวน มาเรียงประโยค ไม่ตรงตามจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมาย ทำให้ผู้รับสารเข้าใจผิด เกิดปัญหาในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างๆ และขาดมารยาทในการเขียนไม่รักการเขียน (สนิท สัตโยภาส, 2558, น. 10-12) ปัญหาที่กล่าวมาดังกล่าวทำให้เกิดความบกพร่องของภาษาไทยที่เป็นเอกลักษณ์และ มรดกที่แสดงความเป็นชาติไทย และคุณภาพผู้เรียนด้านการเขียนสื่อสารต่ำกว่ามาตรฐานตามที่หลักสูตรกำหนดทำให้เป็นปัญหาต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยถึงแม้ว่าตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้กำหนดสาระการเรียนรู้แกนกลางว่า การเขียนสื่อสาร ประกอบไปด้วยการเขียนคำขวัญ เขียนคำอวยพร เขียนคำแนะนำและคำอธิบายแสดงขั้นตอน เขียนจดหมายส่วนตัวในชีวิตประจำวัน เขียนเรียงความ การเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559, น. 15) เพื่อจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ แต่ก็พบว่าผู้เรียนยังมีบกพร่องในการเขียน จะเห็นได้จากผลการวัดและประเมินผลความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2560 ที่ทางสถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการได้จัดสอบแบบทดสอบ ปรากฏว่านักเรียนแต่ละระดับชั้นมีผลการประเมินอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการผลการวัดและประเมินผลความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2560 ของ โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม พบว่า ผลการทดสอบความสามารถการเขียนของนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 (รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม, 2560) ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตั้งไว้คือ ร้อยละ 80 และจากการที่ผู้วิจัยได้การจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม โดยให้นักเรียนเขียนสื่อสารโดยการเขียนตามตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 พบว่า นักเรียนมีความบกพร่องในพฤติกรรมการเขียน ตั้งแต่การใช้คำไม่ถูกต้อง เขียนประโยคได้ไม่ชัดเจน เขียนเรียงความ เขียนย่อความ เขียนอธิบาย เขียนเล่าเรื่อง และเขียนสรุปความไม่ได้ ส่งผลทำให้นักเรียนไม่สามารถเขียนสื่อสารและสื่อความหมายได้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา เป็นกิจกรรมที่การเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติสามารถนำมาบูรณาการกับการเขียนสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ นอกจากกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว การเรียนการสอนรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ทีศนา แชมมณี รองศาสตราจารย์ ประจำคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้พัฒนารูปแบบจากประสบการณ์ที่ได้ใช้แนวทางการศึกษาต่างๆ ในการสอนมาเป็นเวลาประมาณ 30 ปี และพบว่าแนวคิดจำนวนหนึ่งสามารถใช้ได้ผลดีตลอดมา จึงได้นำแนวคิดเหล่านั้นมาประสานกัน ทำให้เกิดเป็นแบบแผนขึ้น แนวคิดดังกล่าวได้แก่ 1. แนวคิดการสร้างความรู้ 2. แนวคิดกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3. แนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือในการเรียนรู้ 4. แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ 5. แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนความรู้ ทีศนา แชมมณี ได้ใช้แนวคิดทั้ง 5 แนวคิดนี้ในการจัดการเรียนการสอนโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความด้วยตนเอง (Construction Of Knowledge) ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะได้เรียนรู้ด้วยตนเองและฟังตนเองแล้ว ผู้เรียนยังต้องมีการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับเพื่อนบุคคลอื่นๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย รวมทั้งอาศัยทักษะกระบวนการ (Process Skills) ต่าง ๆ จำนวนมากเพื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ ซึ่งการเรียนรู้จะเป็นไปอย่างต่อเนื่องได้ดี หากผู้เรียนอยู่ในสภาพที่มีความพร้อมในการเรียนรู้ มีความตื่นตัวไม่เฉื่อยชา ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้คือ การให้มีการเคลื่อนไหวร่างกาย (Physical Participation) อย่างเหมาะสม การเคลื่อนไหวร่างกายเป็นการลงมือปฏิบัติจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง และความรู้ความเข้าใจที่เกิดจากการเรียนรู้ด้วยตนเองจะมีความลึกซึ้งและอยู่คงทนมากขึ้น หากผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้นเกิดความรู้เมื่อผู้เรียนมีการฝึกมากๆ จะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจดียิ่งขึ้น ประสพสุข ฤทธิเดช (2558, น. 89) ได้กล่าวว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุ

การเขียนสื่อสารเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อนำใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม นอกจากการได้การเรียนรู้จากกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติแล้วการฝึกฝนจากแบบฝึกก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความชำนาญมากยิ่งขึ้น อนุช ศิริวิชาลัย (2550, น. 27) ได้กล่าวถึงความสำคัญว่า แบบฝึกเป็นวิธีสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่งการให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นเพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้นเกิดความรู้เมื่อผู้เรียนมีการฝึกมากๆ จะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจดียิ่งขึ้น ประสพสุข ฤทธิเดช (2558, น. 89) ได้กล่าวว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุ

เป้าหมายที่วางไว้ ดังนั้น ครูผู้สอนจะต้องสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอน เพื่อให้เกิดทักษะและเข้าใจมากขึ้น ครูจึงต้องคำนึงถึงวิธีสอน การเตรียมบทเรียนและการเลือกแบบฝึกหัดประกอบนอกเหนือแบบเรียน เพื่อให้การสอนประสบผลดียิ่งขึ้น

ด้วยปัญหาและความสำคัญของการเขียน ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการเขียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA) ประกอบแบบฝึกชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพด้านการเขียนมากยิ่งขึ้น การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก เนื่องจากการเรียนเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA MODEL) เป็นรูปที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติ และมีกระบวนการขั้นตอนในการสอนที่ครอบคลุมเนื้อหา ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ง่ายจะเป็นตัวช่วยให้นักเรียนมีความสามารถและมีการพัฒนาตนเองในการเขียนสื่อสารภาษาไทย อีกทั้งแบบฝึกยังทำให้นักเรียนมีการเรียนรู้ฝึกฝนทบทวนซ้ำ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดการจดจำทำให้สามารถที่จะเขียนสื่อสารหรือเขียนสื่อความหมายได้ถูกต้อง

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่องการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก

1.3 สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 1 จำนวน 7 ห้อง จำนวนนักเรียน 300 คน

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 1 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 44 คนโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.4.2 ตัวแปร

1.4.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

1.4.2.2 ตัวแปรตาม

1) ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย

2) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.4.3 กรอบเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เนื้อหาสาระการเขียนสื่อสารภาษาไทย ตามตัวชี้วัด ท.2.1 ป.5/1 และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.4.4 ระยะเวลา สถานที่วิจัย

ผู้วิจัยทำวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สถานที่วิจัยคือ โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“ความสามารถในการเขียนสื่อสาร” หมายถึง ความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามมาตรฐานการเขียนและตัวชี้วัด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลังจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยก่อนเรียน หลังเรียน และวัดพฤติกรรมการระหว่างเรียน ด้วยแบบฝึก ซึ่งมีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในการวัด

คือ การเขียนสื่อสารโดยโดยการเขียนคำ เขียนประโยค เขียนอธิบาย เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนแผนภาพความคิด เขียนสรุปความ เขียนแผนภาพโครงเรื่อง เขียนเล่าเรื่อง เขียนเรื่องตามจินตนาการ และเขียนเรียงความ จากแบบฝึกและแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

“การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก” หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของทิสนา แคมมณี ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 7 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิมโดยการทำแบบทดสอบย่อยก่อนเรียน ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่โดยการศึกษาจากใบความรู้ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมโดยกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายทำกิจกรรมการเชื่อมโยงความรู้กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มโดยการให้แต่ละกลุ่มออกมาแลกเปลี่ยนความรู้แสดงความคิดเห็น ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้โดยแต่ละกลุ่มสรุปความรู้ในเรื่องที่เรียน ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงานโดยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้โดยการนำความรู้ไปใช้ในการทำแบบฝึก ซึ่งในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหาการเขียนสื่อสารของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบแบบฝึก เพื่อเป็นการฝึกปฏิบัติตามแนวคิดของการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ และยังเป็น การทบทวนความรู้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น

“ประสิทธิภาพ” หมายถึง กระบวนการของการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ได้ดีมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด (80/80)

80 ตัวแรก หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยรวมกันของนักเรียนทุกคนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ที่เก็บคะแนนจากการตรวจผลงานและการทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

“ค่าดัชนีประสิทธิผล” หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนสื่อสารภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

“ความพึงพอใจ” หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือความรู้สึกเชิงบวกที่นักเรียนได้แสดงออกโดยการให้ความสนใจ มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ของครูผู้สอน

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.6.1 นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ด้วยชุดสื่อที่มีประสิทธิภาพแปลกใหม่ เสริมสร้างแรงจูงใจส่งผลให้ความสามารถในการเขียนสื่อสารภาษาไทยที่สูงขึ้น

1.6.2 ครูได้นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และในระดับอื่นๆ

1.6.3 โรงเรียนได้สารสนเทศเพื่อแก้ไขปัญหาด้านการเขียนสื่อสารในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และในระดับอื่น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551
3. การเขียนสื่อสาร
4. การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา
5. แบบฝึก
6. แผนการจัดการเรียนรู้
7. การหาประสิทธิภาพ
8. ดัชนีประสิทธิผล
9. ความพึงพอใจ
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
11. กรอบแนวคิดการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรระดับชาติที่สถานศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นกรอบทิศทางการจัดการพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สามารถดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.1.1 วิสัยทัศน์

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 4) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มี

จิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

2.1.2 หลักการ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 4) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

2.1.3 จุดหมาย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 5) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนา สิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่าง มีความสุข

2.1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 6-7) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรม ในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจความรู้สึกและทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจา ต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อ ตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรค ต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบ ที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ใน ด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมี คุณธรรม

2.1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 7) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนา ผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขใน ฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

2. ชื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

2.1.6 มาตรฐานการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 8) การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2.1.7 ตัวชี้วัด

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 9) ตัวชี้วัดระดับสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)

2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

สรุปได้ว่า ส่วนที่เกี่ยวข้องสำหรับการวิจัย ได้แก่ มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนข้อ 1 เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม ซึ่งผู้วิจัยสามารถนำไปปรับใช้ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2.2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการออกแบบการเรียนการสอน และจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องตามกรอบของหลักสูตร สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย องค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และได้กำหนดสาระความรู้ ทักษะและวัฒนธรรมการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร ความชื่นชม การเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาไทย และภูมิใจในภาษาประจำชาติซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.2.1 ความสำคัญของภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 37-38) ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทำให้สามารถ

ประกอบกิจกรรมการงาน และดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจ บทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สรุปได้ว่า ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนเรียนรู้ทั้งในด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การดู การพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีวรรณกรรมต่างๆ จนเกิดความชำนาญเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

2.2.2 คุณภาพผู้เรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 39-41) ได้กล่าวถึง คุณภาพของผู้เรียนรายวิชาภาษาไทย เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

1. อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบายความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหาร จากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่าง ๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้ง จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

2. มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยคและเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพ โครงเรื่องและแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบรายการต่าง ๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน

3. พูดย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดู โฆษณาอย่างมีเหตุผล พุดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่าง ๆ อย่างชัดเจน พุดรายงานหรือประเด็นค้นคว้าจากการฟัง การดู การสนทนา และพุดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้ง มีมารยาทในการดูและพุด

4. มีสะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพยและสุภาษิต รู้และเข้าใจ ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค และคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี 11

5. เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

สรุปได้ว่า คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แล้วผู้เรียนจะต้องมีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาไทยในด้านการอ่าน การเขียน การพุด การฟัง การดู การใช้หลักภาษาไทยที่ถูกต้อง รู้จักและวรรณกรรมวรรณคดีตามที่กำหนด

2.2.3 สารระการและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 12) ได้กำหนดสารระและมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

สารระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สารระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สารระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณ์ญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณ์ญาณและสร้างสรรค์

สารระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สารระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สรุปได้ว่า สารระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสารระและมาตรฐานการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสารระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนด

2.2.4 ตัวชี้วัดและสารระการเรียนรู้แกนกลาง

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 48) ได้กำหนดตัวชี้วัดและสารระการเรียนรู้แกนกลาง สารระการเขียนในกลุ่มสารระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

สารระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/2 เขียนสื่อสารโดยใช้คำได้ถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม

พัฒนางานเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/3 เขียนแผนภาพ โครงเรื่อง และแผนภาพความคิดเพื่อใช้

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/4 เขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/5 เขียนจดหมายถึงผู้ปกครอง และญาติ

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/6 เขียนแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นได้ตรงตามเจตนา

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/7 กรอกแบบรายงานต่าง ๆ

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/8 เขียนเรื่องตามจินตนาการ

มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/9 มีมารยาทในการเขียน

ตารางที่ 2.1

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่2 การเขียน ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5

ชั้น	รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	ท 2.1 ป. 5/1	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด และ ครึ่งบรรทัด	<ul style="list-style-type: none"> • การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและ ครึ่งบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
	ท 2.1 ป. 5/2	2. เขียนสื่อสารโดยใช้คำได้ถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> • การเขียนสื่อสาร เช่น <ul style="list-style-type: none"> - คำขวัญ - คำอวยพร - คำแนะนำและคำอธิบาย - แสดงขั้นตอน - จดหมายส่วนตัวใน - ชีวิตประจำวัน - เรียงความ - การเขียนแสดงความรู้สึก - และความคิดเห็น
	ท 2.1 ป. 5/3	3. เขียนแผนภาพโครงเรื่องและแผนภาพ ความคิดเพื่อใช้พัฒนางานเขียน	<ul style="list-style-type: none"> • การนำแผนภาพโครงเรื่องและแผนภาพความคิดไปพัฒนางานเขียน

(ต่อ)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ชั้น	รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ท 2.1 ป. 5/4	4.	เขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน	<ul style="list-style-type: none"> • การเขียนย่อความจากสื่อต่างๆ เช่น นิทาน ความเรียง ประเภทต่างๆ ประกาศ แจ้งความ แถลงการณ์ จดหมาย คำสอน โอวาท คำปราศรัย
ท 2.1 ป. 5/5	5.	เขียนจดหมายถึงผู้ปกครองและญาติ	<ul style="list-style-type: none"> • การเขียนจดหมายถึงผู้ปกครองและญาติ
ท 2.1 ป. 5/6	6.	เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นได้ตรงตามเจตนา	<ul style="list-style-type: none"> • การเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น
ท 2.1 ป. 5/7	7.	กรอกแบบรายการต่างๆ	<ul style="list-style-type: none"> • การกรอกแบบรายการ <ul style="list-style-type: none"> - ใบฝากเงินและใบถอนเงิน - ธนาณัติ - แบบฝากส่งพัสดุไปรษณีย์ภัณฑ์
ท 2.1 ป. 5/8	8.	เขียนเรื่องตามจินตนาการ	<ul style="list-style-type: none"> • การเขียนเรื่องตามจินตนาการ
ท 2.1 ป. 5/9	9.	มีมารยาทในการเขียน	<ul style="list-style-type: none"> • มารยาทในการเขียน

สรุปได้ว่า จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551 ส่วนที่เกี่ยวข้องสำหรับการวิจัย ได้แก่ มาตรฐาน ท 2.1 การใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ มาตรฐาน ท 2.1 ป.5/2 เขียนสื่อสารโดยใช้คำได้ถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม เพื่อนำมาเป็นกรอบเนื้อหาในการพัฒนาการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.3 การเขียนสื่อสาร

การเขียนสื่อสารเป็นวิธีการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งที่มีลักษณะเป็นลายลักษณ์อักษรที่เขียนขึ้นเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้ผู้รับสารได้รับรู้และเข้าใจตรงกัน

2.3.1 ความหมายของการเขียนสื่อสาร

การเขียนสื่อสารเป็นรูปแบบวิธีการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งที่มีลักษณะเป็นลายลักษณ์อักษรที่เขียนขึ้นเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารกันและได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารไว้ ดังนี้

อวยพร พานิช และคณะ (2550, น. 164) ได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารว่าการเขียนสื่อสาร หมายถึง วิธีการส่งสารที่ผู้ส่งสารเรียบเรียงความคิดผ่านรหัสที่ตกลง ร่วมกันในรูปแบบตัวอักษร เสนอเป็นสาระเรื่องราว ให้ผู้รับสารคือผู้อ่านได้ใช้ทักษะการอ่านตีความและทำความเข้าใจเนื้อหา ในการอธิบายขั้นตอนของการเขียนเพื่อการสื่อสารระหว่างการเขียน เพื่อการสื่อสารและหลังการเขียนเพื่อการสื่อสาร

สุทธิ ชัตติยะ (2552, น. 33) ได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารว่า การเขียนสื่อสาร หมายถึง การเขียนเพื่อติดต่อประสานงานกับบุคคลต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานหรือ การสังคมอันเป็นภารกิจหรือธุรกิจร่วมกันทั้งในวงการธุรกิจ และวงราชการ โดยมีเป้าหมาย สำคัญในลักษณะของการรายงานต่าง ๆ การขอความช่วยเหลือและความอนุเคราะห์ เป็นต้น

ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ (2554, น. 39) ได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารว่า การเขียนสื่อสาร หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทศนคติ และอารมณ์ด้วยลายลักษณ์อักษร โดยมุ่งให้ความรู้ ความเข้าใจ (สาร) เป็นสำคัญ การ เขียนเพื่อการสื่อสารจะสัมฤทธิ์ผลได้ดีหากผู้เขียนมีความรู้ในเรื่องของภาษากับการสื่อสาร

วรวรรณ ศรียาภัย (2557, น. 24) ได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารว่า การเขียนสื่อสาร หมายถึง การแต่งหนังสือโดยใช้ตัวอักษรและสัญลักษณ์ถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และข่าวสาร จากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน

สรุปได้ว่า การเขียนสื่อสาร หมายถึง การเขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ข่าวสาร เรื่องราวต่าง ๆ ผ่านตัวอักษรรูปภาพสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร

2.3.2 ความสำคัญของการเขียนสื่อสาร

การเขียนสื่อสารมีความสำคัญในการต่อมนุษย์ คือ เป็นการเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้เข้าใจในสิ่งที่ผู้ส่งสารอยากให้รับรู้เกี่ยวกับสารนั้นๆ และได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสื่อสารไว้ ดังนี้

สิริวรรณ นันทจินทุล (2546, น. 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสื่อสารว่า การเขียนเพื่อการสื่อสาร มีความสำคัญอย่างยิ่ง ประการแรก การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนบันทึกสั้น ๆ เขียนจดหมาย เป็นต้น ประการที่สอง การเขียนเป็นเครื่องมือบันทึกทรัพย์สินทางปัญญาของบรรพบุรุษส่งต่อไปยัง อนุชน เช่น ตำนาน พงศาวดาร วรรณคดี เป็นต้น และประการที่ สาม การเขียนเป็นอาชีพที่ ทำรายได้ให้กับผู้ประกอบอาชีพการเขียน เช่น นักเขียนบทละคร นักเขียน นวนิยาย เป็นต้น

สวณิต ยมาภัย (2548, น. 193) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสื่อสารว่า การเขียนเมื่อพัฒนาให้เต็มทีก็จะทำให้เป็นคนที่มีความสามารถทำประโยชน์ได้อย่างมีคุณภาพสูง ดังคำ ปราชญา ชาวอังกฤษ ชื่อ ฟรานซิส เบคอนที่กล่าวว่า “ การอ่านทำให้เป็นคนที่มีบุริบูรณ์ การเขียนทำให้เป็นคนมีความมาน”

วรวรรณ ศรียาภัย (2557, น. 24) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญหรืออารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย
3. เป็นเครื่องมือใช้สำหรับสื่อสาร ทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก และความเข้าใจ
5. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบันและอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

สรุปได้ว่า การเขียนสื่อสารมีความสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ เนื่องจากเป็นหนึ่งในวิธีการสื่อสาร ที่เป็นการบันทึกเรื่องราวอันที่แสดงออกถึงความรู้ ความคิด และวิทยาการทั้งปวงไว้เป็นลายลักษณ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบความรู้เหล่านั้น แล้วนำมาประยุกต์ใช้ ในการประกอบอาชีพและพัฒนาสังคมต่อไป

2.3.3 จุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสาร

นักการศึกษาหลายคนท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารไว้ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 37) ได้สรุปจุดมุ่งหมายการสอนเขียนในประเด็นสาระการเรียนรู้การเขียน ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจนหรือเข้าใจง่าย
2. เพื่อเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้พัฒนาองกามขั้นตามควรแก่วัย
3. เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธีเขียนวรรคตอนถูกต้อง และเขียนได้ถูกต้อง
4. เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคล และโอกาส
5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิดแล้วจัดบันทึกสรุปและย่อใจความเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
6. เพื่อให้สามารถสังเกตจดจำและเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามหลักภาษาและเพื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ
7. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่างๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียนที่ตนเองสนใจและมีความถนัด
9. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพการศึกษาหาความรู้และอื่นๆ

ภาคภูมิ วรรณภา (2554, น. 39) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารไว้ว่า การเขียนสื่อสารเป็นการสื่อสารความรู้ข้อเท็จจริงความเข้าใจ จินตนาการอารมณ์ และความคิดเห็นระหว่างผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร จุดมุ่งหมายของการสื่อสารแต่ละครั้งย่อมมีความแตกต่างกัน การเขียนหนึ่งครั้งอาจทำขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายมากกว่าหนึ่งจุดมุ่งหมาย สามารถแบ่งได้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การกำหนดเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อ เขียน ผู้เขียนต้องใช้วิธีเล่าเรื่องที่ชวนอ่านและเห็นภาพเหตุการณ์ทำให้ผู้อ่านติดตามได้ตลอดโดยใช้ กลวิธีต่างๆ
2. การเขียนเพื่ออธิบายใช้กับข้อเขียนประเภทตำราหรืองานที่เป็นวิชาการเป็นการอธิบาย แจกแจงข้อเท็จจริง ความรู้ อธิบายวิธีใช้ การไขปัญหา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ การเขียนประเภทนี้ต้อง คำนึงการใช้ภาษาที่รัดกุม

3. การเขียนเพื่อชักจูงใจผู้เขียนจะใช้ภาษาเพื่อโฆษณาจูงใจให้ผู้อ่านสนใจ ดังนั้นจึงต้องใช้ ภาษาที่จดจำง่าย คล่องจองและกะทัดรัด แต่ต้องสะดุดใจผู้อ่าน เช่น ความแปลกใหม่

4. การเขียนเพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนเพื่อให้เกิดความเข้มแข็งพร้อมเพรียงเพื่อให้เกิด ความเป็นหนึ่งเดียว ทำให้เกิดความฮึกเหิม เช่น บทความปลุกใจให้รักชาติ

5. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์หรือแนะนำเช่นบทความเชิงวิเคราะห์ การวิจารณ์หนังสือ การแสดงข้อคิดเห็นต่างๆ การเขียนประเภทนี้ต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริง โดยแสดง ให้เห็นอย่างชัดเจน การใช้วิจารณ์ญาณที่ถูกต้องและมีความยุติธรรม การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้อยตามสิ่งที่เขียน การเขียนแบบนี้จึงต้องใช้ วิธีการสร้างภาพลักษณ์เพื่อจูงใจและสร้างภาพให้ผู้อ่านอ่านแล้วเกิดจินตนาการ

วรวรรณ ศรียาภัย (2557, น. 24) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารไว้ว่า ในการเขียนสื่อสารแต่ละครั้ง ผู้เขียนย่อมต้องตั้งจุดมุ่งหมายไว้ก่อนทั้งนั้น บางครั้ง ผู้เขียนกล่าวว่า ตนเขียนโดยไม่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายใด ๆ เลย แต่เขียนไปตามที่ประสงค์จะเขียน ลักษณะ นี้ก็เรียกว่า ตั้งจุดมุ่งหมายไว้เช่นเดียวกัน แต่ผู้เขียนไม่รู้ตัวว่า ตนเองได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้แล้ว หากมีได้ ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ งานเขียนนั้นต้องอ่านไม่รู้เรื่องหรือไม่ได้ใจความใดๆ โดยทั่วไป การเขียนเพื่อการสื่อสารลักษณะต่าง ๆ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมาย 7 ลักษณะ คือ เพื่อ เล่าเรื่อง อธิบาย แสดงความคิดเห็น สร้างจินตนาการ โน้มน้าวใจ ล้อเลียนเสียดสี และเพื่อกิจธุระ กล่าวตามลำดับดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอด เป็นข้อเขียน อาจเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนประสบเองหรือเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับบุคคลใด บุคคลหนึ่ง หรือเกิดขึ้นในสังคมโดยทั่วไป โดยอาจนำมาเขียนในรูปแบบการเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น การเขียน สารคดีและการเขียนข่าว

2. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย เช่น อธิบายวิธีใช้ วิธีทำ ขั้นตอนการ ทำโดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและปฏิบัติตามได้ เช่น อธิบายวิธีใช้ เครื่องมือ ขั้นตอน การปรุงอาหาร ขั้นตอนการตอกกิ่งติดตาต้นไม้ การดูแลรักษาเครื่องใช้ในบ้าน หรือ อธิบายเปรียบเทียบ ของ 2 สิ่ง

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจารณ์ แนะนำ หรือแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างเดียวหรืออาจมี ข้อเสนอ แนะนำประกอบด้วย โดยต้องคำนึงถึงพื้นฐานของข้อเท็จจริง อีกทั้งต้องมีหลักเกณฑ์และมี เหตุผล ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น เช่น บทความ การเขียนบทวิจารณ์ และการเขียนบทบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์

4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพที่ผู้เขียนต้องการ การเขียนตามจุดมุ่งหมายนี้จะปรากฏในการเขียนประเภทบันเทิงคดีเป็นส่วนใหญ่

5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะชักจูง โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านยอมรับในสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ เช่น การเขียนโฆษณา การเขียนคำขวัญ

6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ แต่เป็นการตำหนิอย่างนุ่มนวล ทำนองดีเพื่อก่อ

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง การเขียนชนิดนี้ จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของงานเขียน เช่น การเขียนหนังสือราชการ การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนรายงานการประชุม และการเขียนประกาศแจ้งความ

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของเขียนการสื่อสาร ต่างก็มีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับผู้เขียนว่าในการเขียนแต่ละครั้งมีจุดมุ่งหมายในการเขียนสื่อสารนั้นอย่างไร การวิจัยครั้งนี้ใช้การเขียนสื่อสารโดยการเขียนคำ เขียนประโยค เขียนอธิบาย เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนแผนภาพความคิด เขียนสรุปความ เขียนแผนภาพโครงเรื่อง เขียนเล่าเรื่อง เขียนเรื่องตามจินตนาการ และเขียนเรียงความ

2.3.4 ประเภทของการเขียนเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงรูปแบบของการเขียนสื่อสารไว้ดังนี้

กิตานันท์ มลิทอง (2548, น. 35) ได้กล่าวถึงประเภทของการสื่อสารไว้ว่า ประเภทของการสื่อสารแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การสื่อสารในตนเอง (Intrapersonal or self-communication) เป็นการสื่อสารภายในตนเอง หมายถึง บุคคลนั้นเป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับในขณะเดียวกัน เช่น การเขียนและ การอ่านหนังสือ เป็นต้น

2. การสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) เป็นการสื่อสารระหว่างคน 2 คน เช่น การสนทนา หรือการโต้ตอบจดหมายระหว่างกัน เป็นต้น

3. การสื่อสารแบบกลุ่มชน (Group Communication) เป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล กับกลุ่มคน ซึ่งประกอบด้วยคนจำนวนมาก เช่น การสอนในห้องเรียนระหว่างครูเพียงคนเดียวกับนักเรียนทั้งห้อง หรือระหว่างกลุ่มชนกับบุคคล เช่น กลุ่มชนมาร่วมกันฟังคำปราศรัยหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นต้น

4. การสื่อสารมวลชน (Mass Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้สื่อมวลชนประเภทวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ รวมถึงสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น นิตยสาร หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ ใบปลิว ไปสเตอร์ ฯลฯ เพื่อติดต่อไปยังผู้รับสารเดียวกันในเวลาพร้อม ๆ หรือไล่เลี่ยกัน

คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2549, น. 179-184) ได้กล่าวถึงประเภทของการเขียนในชีวิตประจำวันไว้ ดังนี้

1. การกรอกแบบฟอร์ม แบบฟอร์ม เป็นคำซ้อนระหว่างคำภาษาไทยกับคำภาษาอังกฤษ คำว่า แบบฟอร์มนี้ในพจนานุกรมจะใช้ว่า “แบบพิมพ์ ซึ่งหมายถึงกระดาษพิมพ์ ที่เป็นแบบสำหรับกรอกข้อความหรือทำเครื่องหมายตามที่กำหนดหรือที่ต้องการ เช่น แบบพิมพ์คำร้อง เป็นต้น

2. การเขียนจดหมายขนาดสั้น เป็นการเขียนข้อความติดต่อกับผู้อื่นเพื่อแจ้งข่าวสารหรือเพื่อนัดหมายการปฏิบัติงานบางประการในลักษณะที่ไม่เป็นทางการ

3. การเขียนข้อความบันทึกทางโทรศัพท์ การเขียนข้อความบันทึกทางโทรศัพท์ จะเกิดขึ้น เมื่อมีผู้โทรศัพท์มาถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งแล้วบุคคลนั้นไม่อยู่ ผู้รับโทรศัพท์จึงต้อง จดข้อความนั้นไว้ให้

สุทธิ ชัตติยะ (2551, น. 35) ได้กล่าวถึงประเภทของการเขียนสื่อสารไว้ว่า ประเภทของการเขียนสื่อสาร ได้แก่ ความเรียง เรียงความ ย่อความ การเขียนสารและคำประกาศ การเขียนโครงการ การเขียนเพื่อกิจเฉพาะและการเขียนทางวิชาการ ฯลฯ

1. รูปแบบและแนวทางการเขียนเรียงความ

เรียงความ (Composition) เป็นรูปแบบการเขียนประเภทหนึ่งที่เก่าแก่มาของการเขียนเพื่อการสื่อสารและถูกนำมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ อย่างอัตโนมัติ ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานของการเขียนในรูปแบบอื่นๆ โดยหลักการแล้ว เรียงความเรื่องหนึ่งๆ มีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือเอกภาพ (Unity) สัมพันธภาพ (Coherence) และสารัตถภาพ (Emphasis) ซึ่งก็คือ ความมีเนื้อหาเพียงเรื่องหนึ่งเรื่องเดียวความต่อเนื่องและความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ระหว่างข้อมูลที่น่ามาเขียนและความมีสาระที่น่าสนใจ

เอกภาพ หมายถึง ทุกย่อหน้าต้องมีความสอดคล้องกันภายใต้หัวเรื่องและชื่อเรื่องเดียวกัน สัมพันธภาพ หมายถึง ทุกย่อหน้ามีความต่อเนื่องกันตามลำดับโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือสับสน

สารัตถภาพ หมายถึง แต่ละย่อหน้ามีใจความสำคัญซึ่งเป็นประเด็นหลักเพียงเรื่องเดียว

การเขียนเรียงความ เป็นพื้นฐานของการเขียนร้อยแก้วประเภทอื่นๆ เช่น บทความและสารคดี การเขียนเรียงความที่ดีจำเป็นต้องยึดแนวทางและหลักการเขียนทั่วไปอย่างเคร่งครัด เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการเขียนในรูปแบบอื่นๆ ต่อไป

แนวทางการเขียนเรียงความประกอบด้วย 5 ประการ คือ 1. การเตรียมการก่อนการเขียน 2. การเขียนส่วนนำเรื่อง 3. การเขียนส่วนเนื้อเรื่อง 4. การเขียนส่วนปิดท้ายเรื่อง 5. การตั้งชื่อเรื่อง

1. การเตรียมการก่อนการเขียน มีลักษณะเช่นเดียวกับการคิดก่อนเขียนที่ได้มาแล้ว ในเรื่องของแนวทางการเขียนที่ดี ซึ่งประกอบด้วย การเลือกเรื่อง การวางโครงเรื่อง และการลำดับ

เรื่อง การเลือกเรื่องนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในงานเขียน นักเขียนที่เริ่มฝึกการเขียนมักมีปัญหาว່งจะเขียนเรื่องอะไรจึงจะถูกใจผู้อ่านหรือถูกใจบรรณาธิการโดยทั่วไปการเลือกเรื่องอย่างมีประสิทธิภาพมีหลักการสำคัญดังนี้

1.1 เลือกเรื่องที่น่าสนใจ กล่าวคือ เป็นความน่าสนใจทั้งของตัวผู้เขียนและคาดว่าผู้อ่านก็จะสนใจด้วยเรื่องที่คนสนใจมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ หรือเรื่องความขัดแย้งเช่นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มคนหรือระหว่างคนกับธรรมชาติเรื่องเกี่ยวกับความบันเทิงงานอดิเรกต่างๆ เรื่องเกี่ยวกับบุคคลมีชื่อเสียงในวงสังคม เป็นต้น

1.2 เลือกเรื่องที่มีความรู้จริง ความรู้อาจได้มาด้วยการอ่านการฟังการพบเห็นได้สัมผัส เรียกว่า มีประสบการณ์ตรง เรื่องเช่นนี้ย่อมเขียนได้อย่างราบรื่นตั้งค้ำกล่าวที่ว่า “เราไม่อาจจะใช้เครื่องมือหรือเครื่องจักรกลบางชนิดได้คล่องถ้าไม่เคยเห็นหรือเคยรู้จักมาก่อนฉันใดเราก็ก่อนเขียนถึงสิ่งที่ไม่ม่ประสบการณ์มาก่อนได้ฉันนั้น”

1.3 เลือกเรื่องที่สามารถจำกัดขอบเขตได้ เมื่อคิดออกว่าจะเขียนเรื่องอะไรต้องคิดต่อไปเรื่องนั้นมีความกว้างและลึกขนาดไหนจะเขียนแง่มุมใด ให้เลือกเพียงแง่มุมเดียวเพื่อให้จบอย่างมีเอกและเขียนได้ลงตัวพอดี

1.4 เลือกเรื่องที่ให้ประโยชน์แก่ผู้อ่าน ผู้เขียนต้องคิดเสมอว่าผู้อ่านจะได้อะไรกับงานเขียนของเรา สิ่งที่ควรให้ผู้อ่านคือความรู้ข้อคิดและแนวทางที่ถูกต้องก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ต่อไป บางครั้งความรู้ที่เราเสนอไปวันนี้ผู้อ่านจะยังไม่ได้ใช้ประโยชน์ทันทีทันใดแต่ต่อไปวันข้างหน้าผู้อ่านอาจนำไปประกอบการตัดสินใจครั้งสำคัญก็ได้

1.5 เลือกเรื่องที่มีข้อมูลเพียงพอ แม้ว่าเรื่องที่จะเขียนอยู่ในความสนใจของผู้เขียนและผู้อ่านแต่ถ้าผู้เขียนยังหาข้อมูลไม่เพียงพอก็อย่าด่วนเขียน ควรค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เพื่อสนับสนุนแนวความคิดของผู้เขียนให้ชัดเจนเสียก่อนจึงเริ่มเขียน

1.6 เลือกเรื่องที่มีลักษณะทำทายเป็นเรื่องที่แปลกใหม่ พิสดาร เรื่องประเภทนี้ช่วยเร้าความสนใจของผู้อ่านได้ดี ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่เกิดใกล้ตัวหรือเกิดในต่างประเทศเราทราบจากการอ่านข่าวหรือชมข่าวโทรทัศน์ที่สามารถนำมาเขียนให้น่าสนใจได้ เช่น การดูลายเซ็นแล้วบอกอุปนิสัยใจคอ การสะสมของแปลกๆ การผ่าตัดเปลี่ยนเพศ การท่องเที่ยวในดินแดนอันตราย การละเล่นพื้นเมือง เป็นต้น

มีผู้แนะนำว่าก่อนลงมือเขียนทุกครั้งควรทดสอบว่าเรามีความรู้ในเรื่องที่เลือกมาดีพอหรือไม่โดยตั้งคำถามตัวเอง ดังนี้

1. ในเรื่องนั้นๆ ต้องมีข้อมูลหรืออาศัยแนวความคิดอะไรบ้าง
2. มีความรู้หรือสามารถค้นคว้าหาข้อมูลหรือความคิดเหล่านั้นมาได้หรือไม่
3. สามารถบอกจุดสำคัญๆ ของเรื่องนั้นๆ เป็นข้อความสั้นๆ ได้หรือไม่

ถ้ายังไม่สามารถตอบคำถามเหล่านั้นได้อย่างแจ่มแจ้งก็แสดงว่ายังไม่รู้จักเรื่องนั้นอย่างเพียงพอ การเขียนถึงสิ่งที่ผู้เขียนยังไม่รู้จริงจะทำให้ผู้อ่านรู้และเข้าใจได้อย่างไร จึงเป็นหน้าที่ของผู้เขียนในการจะศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติม ผู้ที่เพิ่งเริ่มหัดเขียนจึงควรฝึกจากเรื่องที่มีความรู้หรือประสบการณ์อย่างแท้จริง

การวางโครงเรื่อง คือ การจัดระเบียบความคิดในการเขียนเรียงความให้ไปในทิศทางและอยู่ในกรอบที่กำหนดไว้เป็นประเด็นต่างๆ โดยกำหนดลงไปให้ชัดเจนถึงประเด็นใจความสำคัญและประเด็นใจความในแต่ละย่อหน้า ซึ่งจะประกอบด้วยจำนวนที่ย่อหน้า

โครงเรื่องเสมือนเสาเรือนแต่ละเสาที่บรรจุเป็นหนึ่งย่อหน้า จะต้องมีความสำคัญและสัดส่วนที่เสมอกันหรือใกล้เคียงกัน ย่อหน้าแต่ละย่อหน้าจะต้องอยู่ในขอบข่ายและทิศทางของหัวเรื่อง ที่ผู้เขียนได้เลือกเรื่องเอาไว้แล้ว เพราะว่าย่อหน้าเปรียบกับเสาทุกเสาที่จะต้องอยู่ภายในบ้านและถูกรอบคลุมด้วยหลังคาบ้านนั่นเอง

การวางโครงเรื่องจะต้องทำให้เสร็จก่อนลงมือเขียนเรียงความ ไม่ใช่เขียนไปติดไปพลางจะทำให้ความคิดสับสน ไม่เป็นระเบียบและไม่ได้สัดส่วนในการเขียนของแต่ละย่อหน้าในการเขียนเรียงความ 1 เรื่อง

การลำดับเรื่อง เป็นการเรียบเรียงย่อหน้าให้ต่อเนื่องและมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันตามลำดับของเนื้อหาการลำดับเรื่องเท่าที่นิยมมีหลายแบบ ผู้เขียนต้องใช้วิจารณญาณตามความเหมาะสมของหัวเรื่อง ดังนี้

1. ลำดับตามเวลาและเหตุการณ์ที่เกิดก่อนหลัง
2. ลำดับตามภูมิภาคหรือพื้นที่ทางภูมิศาสตร์เช่นภาคเหนือภาคกลางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ทำให้ผู้อ่านสามารถลำดับเรื่องและมองเห็นภาพอย่างแจ่มชัด
3. ลำดับเรื่องตามความสำคัญของข้อมูลเนื้อหาตามความสำคัญจากมากไปหาน้อยหรือในทางกลับกันหรือขมข่าของแปลก

2. การเขียนส่วนนำเรื่อง ส่วนนำเรื่อง (Introduction) นับว่าเป็นสิ่งแรกที่มีความสำคัญในการจูงใจให้ผู้อ่านสนใจและติดตามรายละเอียดของเรื่อง การเขียนในส่วนนี้จึงควรมุ่งเร้าความสนใจของผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและทราบแนวคิดของผู้เขียน ทั้งนี้ย่อหน้าขึ้นอยู่กับแบบของการเขียนส่วนนำเรื่องซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

แนวการเขียนส่วนนำเรื่องมี 6 แบบดังนี้

2.1 ส่วนนำเรื่องด้วยการบอกเล่า คือ การเขียนคำนำในลักษณะของการเล่าเรื่องเป็นแบบที่ง่ายที่สุดเหมาะกับงานเขียนทุกลักษณะ โดยใช้ข้อความบอกเล่าธรรมดาที่เลือกสรรแล้วมาเขียนเป็นส่วนนำเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้อย่างรวดเร็วไม่ต้องคิดหรือตีความให้ยุ่งยาก

2.2 ส่วนนำเรื่องด้วยคำถาม คือ การเขียนคำถามในลักษณะของการตั้งคำถาม เป็นการมุ่งเร้าให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากติดตามส่วนเนื้อเรื่อง โดยต้องการค้นหาคำตอบจากคำถามที่ผู้เขียนยกขึ้นมากการตั้งคำถาม ควรตั้งในประเด็นที่อยู่ในความสนใจของผู้อ่าน

2.3 ส่วนนำเรื่องด้วยการพรรณนา คือ การเขียนคำถามในลักษณะของการแสดงความรู้อย่างเป็นการเขียน โดยใช้คำพรรณนาถึงสิ่งที่ได้พบเห็นและกระตุ้นให้ผู้อ่านมองเห็นภาพและคล้อยตามจนเกิดความสนใจที่อยากติดตามอ่านเรื่องราวต่อไป

2.4 ส่วนนำด้วยการยกคำพูด คือ การเขียนคำถามในลักษณะของการอ้างอิงคำพูดของบุคคลอื่น เป็นการเขียนโดยการยกคำพูดที่สอดคล้องกลมกลืนกับเรื่องที่เขียน คำพูดเหล่านี้มักเป็นคติสอนใจ แนวคิด ปรัชญา หรือแง่คิด ที่โดนใจผู้อ่านและถ้าเป็นคำพูดของบุคคลที่เป็นความชื่นชอบของผู้อ่านด้วยแล้วก็จะทำให้ดึงดูดความสนใจผู้อ่านมากขึ้น

2.5 ส่วนนำด้วยคำประพันธ์ คือ การเขียนคำถามในลักษณะของการคัดลอกหรือแต่งเป็นคำประพันธ์ขึ้นมา เพื่อโน้มน้าวใจมักเป็นคำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง สุภาพิต คำคม หรือสำนวนและถ้าเป็นร้อยกรอง สุภาพิต คำคม หรือสำนวน ที่รู้จักกันทั่วไปแล้วจะช่วยดึงดูดความสนใจผู้อ่านได้อีกวิธีหนึ่ง คำประพันธ์ที่นำมาใช้ควรมีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนและอย่าให้ยาวมากเกินไปจะทำให้เรื่องที่เขียนลดความสำคัญลง

2.6 ส่วนนำด้วยการเสนอแนวคิดขัดแย้ง คือ การเขียนคำถามในลักษณะของการนำเสนอความคิดเห็นที่ตรงกันข้ามกับความคิดหรือความรู้สึกของคนทั่วไป เป็นการเขียนโดยการแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ ส่วนนำแบบนี้ผู้เขียนมุ่งให้ผู้อ่านเห็นแนวคิดที่แตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความฉงนจนอยากติดตามอ่านเรื่องราวต่อไป

การเขียนส่วนนำเรื่องที่ดีนั้นผู้เขียนควรใช้แบบที่ตนถนัดและเหมาะสมกับงานเขียนแต่ละประเภท

1. การเขียนส่วนเนื้อเรื่อง ส่วนเนื้อเรื่อง (Body) ประกอบด้วยย่อหน้า (Paragraphs) มากกว่าหนึ่งย่อหน้าและในหนึ่งย่อหน้าประกอบด้วยประโยคใจความสำคัญ (Topic Sentence) และประโยครองหรือประโยคสนับสนุน (Support Sentence) และประโยคสรุปความหรือประโยคส่งความ (Conclusion Sentence) ไปย่อหน้าถัดไป

ส่วนเนื้อเรื่องนับว่าเป็นส่วนที่ยาวที่สุดของงานเขียน เนื้อเรื่องจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การเลือกเรื่อง การวางโครงเรื่อง และการลำดับเรื่องอย่างเหมาะสมให้สอดคล้องและสัมพันธ์กัน ตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่อง โดยมีความคิดเห็นและมีข้อมูลหลักฐานที่น่าเชื่อถือ การเขียนเนื้อเรื่องที่ดีผู้เขียนจะต้องเลือกลักษณะของเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการเขียนและสำนวนโวหาร

ลักษณะเนื้อหาของส่วนเนื้อเรื่องมี 5 ลักษณะดังนี้

1. เนื้อหาเชิงเล่าเรื่องหรือเชิงประวัติ หมายถึง เนื้อหาที่เกี่ยวกับประวัติของบุคคล สัตว์ สถานที่ หรือเหตุการณ์ การเขียนจะอยู่ในลักษณะเป็นการเล่าเรื่องจากข้อเท็จจริงตามลำดับก่อนหลัง โดยใช้วิธีการบรรยายความเล่าเรื่อง อาจแบ่งตามลำดับหัวข้อย่อยหรือตามความคิดเห็นของผู้เขียน ลักษณะเนื้อหาแบบนี้มีรูปแบบเพื่อวัตถุประสงค์ของการเล่าเรื่อง

2. เนื้อหาเชิงให้ความรู้ หมายถึง เนื้อหาที่ต้องการแสดงถึงความรู้หรือประสบการณ์ของผู้เขียนการเขียนอยู่ในลักษณะเชิงวิชาการและให้ความรู้ โดยมีวัตถุประสงค์ของการเขียนเพื่อการอธิบายและมีความประสงค์ให้ผู้อ่านได้รับทราบและเข้าใจในสาระของเนื้อหา การเขียนเนื้อหาเชิงให้ความรู้มีวิธีการ 2 แบบ คือ แบบนิรนัย (Deductive Writing) และ แบบอุปนัย (Inductive Writing)

2.1 การเขียนแบบนิรนัย ผู้เขียนต้องกล่าวถึงหลักเกณฑ์กฎเกณฑ์หลักการหรือข้อสรุปก่อนแล้วจึงให้คำอธิบายหรือยกตัวอย่างเพื่อสนับสนุน โดยมีหลักฐานข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงหรือข้อมูลทางสถิติเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือ

2.2 การเขียนแบบอุปนัย ผู้เขียนต้องนำเอาหลักฐานข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงหรือข้อมูลทางสถิติหรือตัวอย่างที่เป็นรายละเอียดขึ้นมากล่าวก่อน แล้วจึงสรุปเป็นกฎเกณฑ์ หลักการ ทฤษฎีในตอนท้าย

3. เนื้อหาเชิงให้ความคิดเห็น หมายถึง เนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการแสดงความคิดเห็นหรือข้อคิดส่วนตัว โดยมีการนำเสนอข้อมูลหรือข้อเท็จจริงเป็นหลักฐานยืนยันให้เป็นที่น่าเชื่อถือ อาจจะเป็นการยกตัวอย่างหรือการเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ของลักษณะเนื้อหาเชิงให้ความคิดเห็นก็เพื่อการแสดงความคิดเห็น ผู้เขียนต้องอาศัยสำนวนโวหารประเภทบรรยายโวหารและสาธกโวหารมาเป็นหลักสำคัญในการเขียน

4. เนื้อหาเชิงให้ความรู้สึก หมายถึง เนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการแสดงความรู้สึกส่วนตัว เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกโน้มน้าวคล้อยตาม ใช้วิธีการพรรณนาเป็นหลักด้วยสำนวนโวหารประเภทพรรณนาโวหารและอุปมาโวหาร

5. เนื้อหาเชิงคติสอนใจ หมายถึง เนื้อหาที่ผู้เขียนมุ่งให้ผู้อ่านเกิดความตระหนักและจิตสำนึกในการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง การเขียนลักษณะเพื่อสอนใจให้เป็นคนดีโดยยกเอาคำพูดกระตุ้มธรรมสุภาพิต หรือตัวอย่างการปฏิบัติที่ดีของบุคคล และนำมาเขียนในลักษณะของการบรรยายการ อบรม การชี้แจง การสั่งสอน และการเปรียบเทียบ

การเขียนในส่วนเนื้อเรื่อง ผู้เขียนสามารถนำลักษณะเนื้อหาทั้งห้าลักษณะดังกล่าวมาจัดลำดับเนื้อหาและเรียบเรียงผสมผสานกันให้เป็นย่อหน้าแต่ละย่อหน้าได้ตามความเหมาะสม และในแต่ละย่อหน้า หมายถึง ความเรียงหนึ่งความเรียง จะเป็นพื้นฐานของการเขียนเรียงความ ซึ่ง

เรียงความจะพัฒนาเป็นการเขียนร้อยแก้ว หมายถึงประเภทอื่นๆ ต่อไป เช่น บทความ สารคดี และ บันเทิงคดี

4. การเขียนส่วนปิดท้ายเรื่อง การเขียนเรียงความที่ดีไม่ควรจบเรื่องอย่างห้วนๆ ผู้เขียนจำเป็นต้องเขียนส่วนปิดท้ายเรื่อง (Conclusion) เพื่อปิดท้ายเรื่องหรือเป็นการสรุปฝากข้อเขียนให้กับผู้อ่านนำไปคิดหรือฝากแนวคิดให้ผู้อ่าน เหมือนกับการกล่าวคำอำลาก่อนจบ และส่วนปิดท้ายเรื่องไม่จำเป็นต้องเขียนเป็นย่อหน้า เพราะว่ามีรูปแบบของการเขียนส่วนปิดท้ายเรื่องเป็นการเฉพาะการเขียนส่วนปิดท้ายเรื่องกระทำได้ 4 แบบดังนี้

4.1 ส่วนปิดท้ายเรื่องแบบสรุปสาระ เป็นการเขียนส่วนปิดท้าย โดยสรุปเรื่องราวทั้งหมดให้ได้ใจความสั้นๆ เหมาะสำหรับใช้กับบทความทางวิชาการและตำรา

4.2 ส่วนปิดท้ายเรื่องแบบฝากแนวคิด เป็นการเขียนทิ้งท้ายให้ผู้อ่านเก็บไปคิด เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไป

4.3 ส่วนปิดท้ายเรื่องแบบฝากคำถาม เป็นการเขียนปิดท้ายเรื่องที่มุ่งให้ผู้อ่านนำเอาคำถามไปคิดไตร่ตรองต่อไป ยังไม่จบไปตามเรื่อง

4.4 ส่วนปิดท้ายเรื่องแบบฝากคำคม สุภาษิต หรือร้อยกรอง เป็นการเขียนปิดท้ายเรื่องที่ฝากความประทับใจให้กับผู้อ่าน ด้วยการนำคำคม สุภาษิต หรือร้อยกรองที่ยกมา อาจเป็นผู้เขียนประพันธ์ขึ้นเองหรือคัดลอกมาก็ได้ และสามารถระบุชื่อผู้แต่งได้จะเป็นการดี

4.5 การตั้งชื่อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่อง (Title) จะทำก่อนหรือหลังการเขียนก็ได้แต่ขอแนะนำให้ตั้งชื่อเรื่องหลังจากเขียนเสร็จสิ้นแล้วจะได้ผลที่ครอบคลุมเนื้อหาและเนื้อเรื่อง ชื่อเรื่องไม่ใช่หัวเรื่อง (Topic) เพราะหัวเรื่องเป็นการกำหนดขอบเขตของเรื่องที่เขียนก่อนการลงมือเขียนแต่จุดมุ่งหมายของการตั้งชื่อเรื่อง เพื่อบ่งบอกเรื่องที่เขียนและสร้างความสนใจให้กับผู้อ่าน

การตั้งชื่อเรื่องมีหลักเกณฑ์ที่ต่างกันไปตามประเภทของงานเขียนแบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้

1. การตั้งชื่อเรื่องสำหรับงานเขียนประเภทบทความ สารคดี และบันเทิงคดี
2. การตั้งชื่อเรื่องสำหรับตำราเอกสารและบทความทางวิชาการ

2.1 การตั้งชื่อเรื่องสำหรับงานเขียนประเภทบทความ สารคดี บันเทิงคดี และนวนิยาย มาในการพิจารณาคือ

2.1.1 ตั้งชื่อเรื่องให้เด่นน่าสนใจ เช่น น้ำฝนรสขี้หมู หรือ ผู้หญิงพลาสติก เป็นต้น

2.1.2 ตั้งชื่อเรื่องสั้นๆ อย่าให้ยาวเกินไปทำให้จดจำยาก เช่น น้ำเปลี่ยนนิสัย หรือเสน่ห์ มอส์โค เป็นต้น ถ้าตั้งชื่อเรื่องยาว ควรจะมีลักษณะพิเศษให้จำได้ง่าย เช่น ปฐมบท.. ที่อุทยานแห่งกระเจาน หรือไทยสเต็มไลฟ์ : ที่นี้รับฝากชีวิต เป็นต้น

2.1.3 ตั้งชื่อเรื่องให้ขัดแย้งหรือตรงข้ามกับความเป็นจริง เพื่อเรียกร้องความสนใจ เช่น น้ำตาที่เปี่ยมสุข หรือฆาตรกรผู้มีใจอารี เป็นต้น

2.1.4 ตั้งชื่อเรื่องตามสถานที่สำคัญ เช่น หมู่บ้านในนิทาน

2.1.5 ตั้งชื่อเรื่องจากคำคม คำพังเพย หรือสุภาษิต เช่น อย่าถือคนบ้าอย่าค่าคนเมา หรือเรือล่มเมื่อจอด ตาบอดเมื่อแก่ เป็นต้น

2.1.6 ตั้งชื่อเรื่องตามตัวเอกของเรื่อง เช่น ช่างร้าย หรือเจ้าเหินกับจกัวรร

2.1.7 ตั้งชื่อเรื่องให้มีลักษณะเปรียบเทียบเปรียบเทียบ หรือแสดงความหมายแอบแฝง เช่น ความรักสีดำ คู่ตุนาหงัน หรือน้ำตาจระเข้ เป็นต้น

2.1.8 ตั้งชื่อเรื่องเป็นคำถาม เช่น คุณมีเลือดหมูพิเศษหรือไม่? หรือโคลนนี้รักษาโรคได้จริงหรือเป็นต้น

2.2 การตั้งชื่อเรื่องสำหรับตำรา เอกสาร และบทความทางวิชาการ มีแนวทางการตั้งชื่อเรื่องดังนี้

2.2.1 ตั้งชื่อเรื่องให้สัมพันธ์กับเรื่องหรือตรงกับเรื่อง เช่น การรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางกับความคิดศูนย์กลางนิยม หรือโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์: ต้นแบบสร้างตลาดในต่างแดน เป็นต้น

2.2.2 ตั้งชื่อเรื่องให้สั้นเพื่อง่ายต่อการจดจำ เช่น ขนมไทยที่หัวหิน เป็นต้น

2.2.3 ตั้งชื่อเรื่องด้วยภาษาง่ายๆ เช่น ลมหายใจของคนกรุงเทพมหานคร

2.2.4 ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้บุคคลสำคัญในเรื่อง เช่น รัฐบาลของประเทศไทยที่ควรยกย่อง

การเขียนเรียงความถ้าผู้เขียนดำเนินการครบทั้ง 5 ขั้นตอนคือการเตรียมการก่อนการเขียนส่วนนำเรื่อง การเขียนส่วนเนื้อเรื่อง การเขียนส่วนปิดท้ายเรื่อง และการตั้งชื่อเรื่อง ดังที่กล่าวมานี้การเขียนนับได้ว่าเป็นกาเขียนที่มีความสมบูรณ์และครบถ้วน ซึ่งผู้หัดเขียนจำเป็นต้องจดจำให้แม่นยำและนำไปใช้เป็นแบบอย่างให้ได้ เพื่อจะเป็นพื้นฐานของการเขียนบทความและสารคดีส่วนบุคคลของงานเขียนจะเป็นอย่างไรนั้นต้องพิจารณาจากปัจจัยหลายประการประกอบด้วยกันคือ องค์ประกอบของการเขียน การใช้ถ้อยคำ การเขียนประโยค ความสัมพันธ์ของถ้อยคำกับประโยคที่ใช้ ข้อความในแต่ละย่อหน้า การเขียนย่อหน้า และเนื้อหาของแต่ละย่อหน้า ซึ่งกล่าวมาแล้วในหลักการเขียนทั่วไป

2. รูปแบบและแนวทางการเขียนเพื่อกิจเฉพาะ

การเขียนเพื่อกิจเฉพาะ เป็นการเขียนเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันตามภารกิจที่เป็นทางการหรือภารกิจของบุคคลหรือหน่วยงาน การเขียนประเภทนี้เป็นประโยชน์ในการ

งานและการประกอบกิจการต่างๆ ทั้งในวงการราชการและวงการธุรกิจ เช่น หนังสือราชการ สารคำประกาศหรือแถลงการณ์ หนังสือราชการ จดหมายสมัครงาน จดหมายธุรกิจ แบบฟอร์มต่างๆ สัญญาซื้อขาย และการเขียนรายงาน ฯลฯ การเขียนในลักษณะนี้ต้องเลือกใช้ระดับของภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมและอย่างระมัดระวัง โดยปกตินิยมใช้ระดับของภาษาที่เป็นทางการหรือภาษาราชการ และให้ความสำคัญต่อการประหยัดการใช้ถ้อยคำให้เป็นประโยคสั้น กระชับรัดกุมและมีความหมายทุกคำ เพราะต้องเก็บไว้เพื่อใช้เป็นหลักฐานที่น่าเชื่อถือเพื่อการอ้างอิงเป็นเวลายาวนาน ในที่นี้จะขอกล่าวถึงการเขียนเพื่อกิจเฉพาะจำนวน 5 ประเภท คือ การเขียนย่อความ การเขียนสารและคำประกาศ การเขียนโครง การการเขียนรายงาน และการเขียนจดหมายเพื่อกิจเฉพาะ ได้แก่ หนังสือราชการ

3. การเขียนย่อความ

การย่อความ เป็นการเห็นใจความสำคัญของเรื่องมาเรียบเรียงใหม่ด้วยภาษาของผู้ย่อความเองเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น และใช้ประโยชน์ตามจุดมุ่งหมายของผู้อ่านและผู้ฟัง แต่ต้องให้ได้ความหมายของเรื่องเดิมอย่างครบถ้วนข้อมูลต่างๆ ที่มักถูกนำเสนอในรูปของการย่อความเพื่อใช้ในการสื่อสาร ได้แก่ การรายงานต่างๆ เช่น สรุปรายงานการประชุม ดังนั้น การย่อความจึงหมายถึงการสรุปความให้สั้นลงโดยเก็บเอาเฉพาะใจความสำคัญของเนื้อหาของความเรียงแล้วนำมาเรียบเรียงใหม่โดยให้มีความหมายครบสมบูรณ์และสามารถนำไปใช้ประโยชน์

การย่อความแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ การย่อความจากร้อยแก้ว การย่อความจากร้อยกรอง และการย่อความจากการฟัง

หลักการย่อความมี 4 ประการ ดังนี้

1. อ่านหรือฟังความทั้งเรื่องให้ครบทุกประเด็น โดยแยกเป็นประเด็นในแต่ละย่อหน้า และตั้งเป้าหมายในการเก็บเนื้อหาให้รู้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม

2. พิจารณาและจับใจความว่าประเด็นสำคัญและประเด็นย่อยของความทั้งหมดอยู่ที่ตรงไหน โดยพิจารณาจากเนื้อหาว่าผู้เขียนให้ความสำคัญที่ส่วนใดมากที่สุด คือใคร ทำอะไร ที่ไหนเมื่อไร อย่างไร และทำไม

3. ตัดข้อความหรือประโยคที่เป็นพลความออกให้คงไว้แต่ประโยคใจความสำคัญ ซึ่งก็คือใครทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม

4. นำประโยคใจความสำคัญมาเรียบเรียงใหม่ให้เป็นเนื้อหาที่ใช้ภาษาและสำนวนโวหารของผู้เขียนเองข้อ ควรคำนึงในการย่อความ ดังนี้

4.1 ไม่มีข้อจำกัดว่าความยาวของการย่อความมากหรือน้อย และไม่จำเป็นต้องใช้อักษรย่อหรือย่อคำ

4.2 ประหยัดถ้อยคำโดยการเลือกหาคำอื่นมาใช้แทนกลุ่มคำ เช่น เครื่องครัว ใช้แทนคำว่า ถ้วย ชาม หม้อ มีด เป็นต้น

4.3 ประหยัดข้อความโดยการรวมประโยคสองประโยคขึ้นไปให้เป็นประโยคเดียว โดยอาจจะเลือกเป็นประโยคแบบเอนกกรรณประโยคหรือสังกรประโยค ถ้าเป็นบทสนทนาหรือคำพูดโต้ตอบของคน 2 คนให้กล่าวรวมเป็นสรรพนามบุรุษที่สาม ในภาพรวมโดยไม่ใช้เครื่องหมายคำพูด

4.4 ถ้าเป็นร้อยกรองให้ย่อเป็นร้อยแก้ว

รูปแบบในการย่อความ

1. กรณีที่เป็นการย่อรายงานการประชุม คำปราศรัย หรือสุนทรพจน์ ให้บอกประเภทรูปแบบการเขียนเดิม เนื่องในโอกาสใด มีกี่คน ที่ไหน และเมื่อไร ดังนี้

ตัวอย่างการย่อความรายงานการประชุม

รายงานของ..... ใน..... เรื่อง..... ความว่า.....

ตัวอย่างการย่อความคำปราศรัยและสุนทรพจน์

คำปราศรัยของ..... เรื่อง..... แก่..... ในโอกาส..... ทาง(ที่)..... วันที่..... ความว่า.....

2. กรณีที่เป็นหนังสือราชการ ประกาศแถลงการณ์ คำสั่ง ระเบียบ ฯลฯ ให้ระบุประเภทเจ้าของเรื่อง ชื่อ เรื่อง ผู้รับ และวัน เดือน ปี เท่าที่จะทราบได้

ตัวอย่างการย่อความหนังสือราชการ

หนังสือราชการฉบับที่..... ของ..... ถึง..... ลงวันที่..... ความว่า..... (ถ้ามีฉบับตอบด้วย)

หนังสือราชการฉบับที่

ตอบ..... ลงวันที่..... ความว่า.....

ตัวอย่างการย่อความประกาศแถลงการณ์

ประกาศเรื่อง..... ของ..... ลงวันที่..... ความว่า.....

3. กรณีที่เป็นการย่อความที่เป็นความเรียงนิทานนิยาย ฯลฯ ต้องบอกประเภท เจ้าของเรื่อง ผู้ฟัง โอกาสที่กล่าว สถานที่ วัน เดือน ปีที่กล่าว เท่าที่จะทราบได้

ตัวอย่างการย่อความนิทานและความเรียง

นิทานเรื่อง..... ของ..... จาก..... ความว่า.....

4. กรณีที่เป็นการย่อความที่เป็นร้อยกรอง ให้ถอดย่อเป็นร้อยแก้ว บอกชนิดของคำประพันธ์ บอกเรื่องและตอบวางรูปดังนี้

ตัวอย่างการย่อความร้อยกรอง

กลอนสุภาพเรื่อง..... ตอน.....
 ความว่า..... ถ้า
 คำประพันธ์นั้นไม่มีชื่อ ตั้งชื่อเอาเองให้ตรงกับความสำคัญของตอนที่ย่อ

2. การเขียนจดหมายเพื่อกิจเฉพาะ

จดหมายเพื่อกิจเฉพาะ เป็นการเขียนจดหมายเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลหรือหน่วยงานอื่น ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐกิจหรือหน่วยราชการ ได้แก่ จดหมายขอความร่วมมือ ขอความช่วยเหลือ ขอเชิญวิทยากรมาบรรยาย หรือการขอเข้าชมกิจการหน่วยงาน เป็นต้น จดหมายเพื่อกิจเฉพาะแบ่งได้เป็น 2 ชนิดคือ

2.1 จดหมายธุรกิจ เป็นจดหมายเขียนติดต่อกันในวงการธุรกิจ เช่น การสอบถามและตอบกลับ การเสนอขายและเสนอราคาสินค้าและบริการ การสั่งซื้อสินค้าและบริการเครดิตการค้าและต่อว่าหรือปรับความเข้าใจ เป็นต้น

2.2 จดหมายราชการ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “หนังสือราชการ” เป็นเอกสารหลักฐานในราชการที่มีไปยังหน่วยราชการหรือมิใช่ส่วนราชการ และจัดทำขึ้นตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับ เช่น หนังสือภายนอกโดยใช้กระดาษครุฑ และหนังสือภายในโดยใช้กระดาษบันทึกข้อความ เป็นต้น จดหมายราชการจะมีแบบแผนในการเขียนที่แน่นอน มีเลขที่ออกจดหมายและการลงทะเบียนรับส่งตามระเบียบของงานสารบรรณ โครงสร้างของจดหมายเพื่อกิจเฉพาะประกอบด้วย 4 ส่วนคือ

2.2.1 ส่วนหัวเรื่อง ได้แก่ หน่วยงานของผู้เขียน วัน เดือน ปี เรื่อง คำขึ้นต้นชื่อบุคคลและตำแหน่งของบุคคลที่ติดต่อ ซึ่งถ้ามีรายละเอียดให้ใช้คำว่า “สิ่งที่ส่งมาด้วย”

2.2.2 ส่วนเนื้อเรื่องเป็นเนื้อความในจดหมายซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ส่วนย่อย คือ ส่วนที่เป็นที่มาหรือสาเหตุ และส่วนจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายที่มีจดหมายไปถึงและนิยมขึ้นย่อหน้าใหม่ด้วยคำว่า “จึง” เช่นจึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและสั่งการ เป็นต้น

2.2.3 ส่วนลงท้าย หมายถึง คำลงท้ายลงลายมือชื่อ (ลายเซ็น) และวงเล็บ ชื่อ-สกุล และตำแหน่งของผู้เขียนจดหมาย รวมทั้งหน่วยงานย่อยที่จัดทำจดหมายนั้น

ข้อควรระมัดระวังในการเขียนจดหมายเพื่อกิจเฉพาะอยู่ที่คำขึ้นต้นและคำลงท้ายต้องคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมาย ระดับของภาษาและกาลเทศะ

ตารางที่ 2.2

การใช้คำขึ้นต้นและคำลงท้ายให้เหมาะสมกับบุคคล

ผู้รับ	คำขึ้นต้น	สรรพนาม	คำลงท้าย
บิดา, มารดา, ญาติผู้ใหญ่	- กราบเท้า.....ที่เคารพ อย่างสูง - กราบเท้า.....ที่รักและ เคารพ	คุณพ่อ, คุณแม่ ฯลฯ ลูก, หลาน, กระผม, ดิฉัน	- ด้วยความเคารพ อย่างสูง
ญาติผู้ใหญ่รองลงมา	- กราบคุณน้าที่เคารพ อย่างสูง - กราบคุณลุง	คุณน้า, คุณอา หลาน, กระผม, ดิฉัน	- ด้วยความเคารพ - ด้วยความรักและ เคารพ
บุคคลที่เคารพ ครู, อาจารย์	- กราบเรียน.....ที่ เคารพอย่างสูง - เรียนคุณครูที่เคารพ อย่างสูง	อาจารย์, คุณ คุณครู, ท่าน	- ด้วยความเคารพ อย่างสูง - ด้วยความเคารพ
พระภิกษุ	- นมัสการพระคุณเจ้า	กระผม, ดิฉัน	- ขอนมัสการด้วยความ เคารพอย่างสูง - ขอนมัสการด้วยความ เคารพอย่างสูง

สรุปได้ว่า ประเภทของการเขียนสื่อสารมีหลายประเภทซึ่งสามารถเลือกแบ่งประเภทได้ตาม
เกณฑ์ของแต่ละคนจากการที่ได้ศึกษาการแบ่งประเภทของนักการศึกษาข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้
ว่า การเขียนสื่อสารสามารถแบ่งได้เป็นงานเขียนประเภทร้อยแก้ว ได้แก่ การเขียนเรียงความ การ
เขียนย่อความ การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนบทความ การเขียนสรุปความ การเขียนจดหมาย ส่วนงาน
เขียนประเภทร้อยกรอง ได้แก่ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย เป็นต้น

2.3.5 การวัดและการประเมินผลการเขียนสื่อสาร

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 281-283) กล่าวถึงการประเมินผลการเขียนไว้ ดังนี้ คือการเขียนเรียงความ นิทาน เขียนเล่าเรื่อง เขียนเรื่องจากภาพ จดหมาย ย่อความ เป็นต้น พิจารณาจากเรื่องต่างๆ ดังนี้

1. รูปแบบ หมายถึง ความถูกต้องตามลักษณะการเขียนเรียงความ ได้แก่ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป คะแนนเต็ม 2 คะแนน

2. การใช้ภาษา หมายถึงความถูกต้องเหมาะสมในเรื่องอักขรวิธี การใช้คำ สำนวนโวหารตรงความหมาย และเหมาะสม การเขียนประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การใช้ คำเชื่อมประโยคเชื่อมข้อความถูกต้อง ใช้ภาษาเข้าใจง่าย คะแนนเต็ม 3 คะแนน

3. เนื้อหา หมายถึงเนื้อหาสาระของเรื่อง สัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นสำคัญชัดเจน มีสาระที่เป็นประโยชน์ การเรียงลำดับเนื้อหาได้เหมาะสมต่อเนื่อง เนื้อเรื่อง น่าสนใจชวนติดตาม คะแนนเต็ม 3 คะแนน

4. นิสัยที่ดีในการเขียน หมายถึง ลักษณะของชิ้นงานโดยภาพรวม ความสะอาดเรียบร้อย ตัวหนังสือชัดเจน อ่านง่าย คะแนนเต็ม 2 คะแนน

บึงอร สว่างวิโรธ (2549, น. 50) กล่าวว่า การวัดและการประเมินผลด้านการ เขียน ครูผู้สอนควรพิจารณาถึงความรู้ความเข้าใจ และความสามารถในเชิงสังเกตของผู้เรียน ไม่ควรนำเอาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นเกณฑ์ในการพิจารณามาก เพราะ การใช้ภาษาเขียนในระดับชั้นมัธยมศึกษายังเป็นเพียงทักษะพื้นฐาน หากพิถีพิถันด้านการใช้ ภาษามากเกินไป อาจเป็นการสกัดกั้นการแสดงออกทางด้านการเขียนของนักเรียน แต่ก็ได้ หมายความว่าปล่อยให้ นักเรียนเขียนไปตามสามัญสำนึกเท่านั้น ครูต้องคำนึงถึงความถูกต้อง ตามหลักความรู้ที่เรียนมาด้วย สรุปถึงองค์ประกอบที่นำมาใช้พิจารณาเพื่อวัดและประเมิน ความสามารถในการเขียน 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกและความรู้ที่ผู้เขียนเสนอแก่ผู้อ่าน

2. วัตถุประสงค์ในการเขียน ได้แก่ งานเขียนนั้นจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และผู้อ่านตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการจัด และลำดับเรื่องราวให้มีความต่อเนื่องกันด้วย

3. ไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง

4. สติลาการเขียน ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร เพื่อให้เกิด ลักษณะเฉพาะของผู้เขียน

5. กลไกการเขียน ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง สำหรับการวัดผลประเมินผลทักษะการเขียน วิธีที่ดีและตรงที่สุด คือ การใช้แบบทดสอบ ชนิด อัตนัย คือ ให้นักเรียนลงมือเขียนบรรยายจริงๆ

สรุปได้ว่า การประเมินผลการเขียนสื่อสารควรมีความครอบคลุมถึงทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านรูปแบบ เนื้อหา การใช้ภาษาที่สละสลวย การเขียนสะกดคำ จุดประสงค์ในการเขียน ผู้ประเมินต้องประเมินด้วยความยุติธรรม

2.3.6 การสอนเขียนสื่อสาร

ศุภรดา สุขประเสริฐ (2558, น. 121) ได้กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการเขียนพื้นฐานของการพัฒนาทักษะเขียนเพื่อการสื่อสารคือ ความเข้าใจคำ ความหมายของคำ หน้าที่ของคำ การประสมคำ การเรียงคำเป็นประโยค การเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความ เพื่อการรับรู้ร่วมกันทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน

1. ความรู้เรื่องคำ และความหมาย ผู้เขียนเพื่อส่งสารที่สัมฤทธิ์ผล จำเป็นต้องมีทักษะการใช้ภาษาในระดับคำ วลี ประโยค และการเรียบเรียงเป็นข้อความ ในหัวเรื่องนี้จะอธิบายเพิ่มเติมจากความรู้เกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาที่ได้กล่าวไว้แล้วในเรื่องหลักภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีสาระสำคัญที่ผู้เขียนจะต้องเข้าใจดังนี้

1.1 การเขียนคำ ผู้เขียนต้องเข้าใจว่า คำ คือเสียงหรือลายลักษณ์อักษรที่มีความหมาย คำหนึ่งมีอย่างน้อย 1 พยางค์ขึ้นไป เช่น มา ยืน และมีหลายพยางค์ เช่น มานะ ยืนนาน มานวิกา สารภี วิทยาลัย สิทธิ ประโยชน์ เป็นต้น

1.2 ความหมายของคำความหมายของคำแบ่งประเภทได้ 3 ประเภทคือ

1.2.1 ความหมายตรง คือ ความหมายตามตัวอักษร

1.2.2 ความหมายนัย

1.2.3 ความหมายตามบริบท

เมื่อผู้เขียนเข้าใจคำและความหมายเป็นเบื้องต้นแล้วจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนต่อไปได้

สรุป การพัฒนาทักษะการเขียนต้องเข้าใจคำและความหมาย ศักดิ์ของคำ การเข้าประโยคและเรียบเรียงประโยคให้สัมพันธ์กัน เป็นเรื่องราว นักศึกษาอาจจะเล่าเรื่องที่ต้นตอที่สุดของตนเอง เช่น การเผชิญอันตรายที่ทำให้ตกใจอย่างที่สุดการพบอุบัติเหตุ หรือความประทับใจเมื่อสำเร็จการศึกษาเข้ารับประกาศนียบัตร เป็นต้น

ประสพสุข ฤทธิเดช (2558, น. 133) ได้กล่าวว่า การสอนเขียน ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของ กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 38-39) และวิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2544, น. 76-77) ระบุลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การสอนแจกลูกสะกดคำ
2. สอนเขียนคำ
3. สอนเขียนประโยค โดยเริ่มเขียนจากประสบการณ์

4. สอนเขียนเรื่อง โดยเขียนเรื่องจากประสบการณ์
5. สอนเขียนเรียงความ โดยไม่จำเป็นต้องเขียนเฉพาะในวิชาภาษาไทย

สรุปได้ว่า การสอนเขียนสื่อสารเป็นการพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียนโดยเริ่มจากการสอนเขียนคำ เขียนเป็นประโยค สอนเขียนประโยคหลายๆ ประโยคมาเรียงร้อยเป็นเรื่องราวต่างๆ

2.4 การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการกลุ่มและการลงมือปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

2.4.1 ทฤษฎี หลักการ แนวคิดของรูปแบบชิปปา

นักการศึกษาได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา

ทิตานา แคมมณี (2553, น. 90-99) กล่าวสรุปเกี่ยวกับทฤษฎี Constructivism ไว้ดังนี้ ไวกอทสกี (Vygotsky) เป็นนักจิตวิทยาชาวรัสเซีย ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเชาว์ปัญญา ในสมัยเดียวกับเพียเจต์ (Piaget) ผลงานของเขาเป็นที่ยอมรับในประเทศรัสเซียและเริ่มแพร่สู่ประเทศอเมริกาและประเทศต่างๆ ในยุโรปเมื่อได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษในปี ค.ศ.1962 ทฤษฎีพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของเพียเจต์และไวกอทสกีเป็นรากฐานที่สำคัญทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เพียเจต์อธิบายว่า พัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของบุคคลมีการปรับตัวผ่านทางกระบวนการการซึมซับและดูดซึม (Assimilation) และกระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญา (Accommodation) พัฒนาการเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้หรือโครงสร้างทางปัญญามีอยู่เดิม หากไม่สามารถสัมพันธ์กันได้ จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น (Disequilibrium) บุคคลจะพยายามปรับสภาวะให้อยู่ในสภาวะสมดุล โดยการใช้กระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญา (Accommodation) เพียเจต์เชื่อว่าคนทุกคนจะมีการพัฒนาการเชาว์ปัญญาไปตามระดับขั้น จากมีการปฏิสัมพันธ์และประสบการณ์กับสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการคิดเชิงตรรกยะและคณิตศาสตร์ (Logics-mathematical Experience) รวมทั้งการถ่ายทอดความรู้ทางสังคม (Social Transmission) วุฒิภาวะ (Maturity) กระบวนการพัฒนาความสมดุล (Equilibration) ของบุคคลนั้น ส่วนไวกอทสกี ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมและสังคมมาก เขาอธิบายว่ามนุษย์ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งนอกจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแล้วยังมีสิ่งแวดล้อมทางสังคม ดังนั้นสถาบันสังคมต่างๆ จะมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทาง

เขาวนปัญญาของบุคคล นอกจากนั้นภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญของการคิด พัฒนาการทางภาษาและทางความคิดของเด็กเริ่มด้วยการพัฒนาที่แยกจากกัน แต่เมื่ออายุมากขึ้น พัฒนาการทั้ง 2 ด้านจะเป็นไปพร้อมกัน ไวกอทสกีอธิบายว่า ปกติเมื่อมีการวัดพัฒนาการทางเขาวนปัญญาของเด็ก เรามักจะใช้แบบทดสอบมาตรฐานในการวัด เพื่อดูว่าเด็กอยู่ในระดับใด โดยดูว่าสิ่งที่เด็กทำได้นั้นเป็นสิ่งที่เด็กในระดับอายุใด โดยทั่วไปสามารถทำได้ ดังนั้นผลการวัดจึงเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่เด็กทำได้อยู่แล้วคือเป็นระดับพัฒนาการที่เด็กบรรลุ หรือไปถึงแล้ว ดังนั้นข้อปฏิบัติที่ทำงานอยู่ก็คือ การสอนให้สอดคล้องกับระดับพัฒนาการของเด็ก จึงเท่ากับเป็นการตอกย้ำให้เด็กในระดับพัฒนาการเดิมไม่ได้ช่วยให้เด็กพัฒนาการขึ้น

Vygotsky อธิบายว่า เด็กทุกคนมีระดับพัฒนาการทางเขาวนปัญญาที่ตนเป็นอยู่ และมีระดับพัฒนาการที่ตนมีศักยภาพจะไปให้ถึงช่วงห่างระหว่างระดับที่เด็กเป็นอยู่ในปัจจุบัน กับระดับที่เด็กมีศักยภาพจะเจริญเติบโต เรียกว่า “Zone of Proximal Development” ซึ่งช่วงความห่างนี้จะมี ความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ผลของการเรียนรู้จะมุ่งเน้นไปที่กระบวนการสร้างความรู้ (Process of Knowledge Construction) และการตระหนักในกระบวนการนั้น (Reflexive Awareness of that Process) เป้าหมายการเรียนรู้ต้องมาจากการปฏิบัติงานจริง (Authentic Tasks) ครูจะต้องฝึกฝนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

2. เป้าหมายของการสอนจะเปลี่ยนจากการถ่ายทอดให้ผู้เรียนได้รับสาระความรู้ที่แน่นอนตายตัว ไปสู่การสาธิตกระบวนการแปลและสร้างความหมายที่หลากหลาย การเรียนจะต้องฝึกฝนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

3. ในการเรียนการสอน ผู้เรียนจะเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างตื่นตัว (Active) ผู้เรียนต้องเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่างๆ และจะต้องสร้างความหมายให้กับสิ่งนั้นด้วยตนเอง ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนต้องออกไปจากสถานที่จริงเสมอไป แต่อาจจัดเป็นกิจกรรมที่เรียกว่า “Physical Knowledge Activities” ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ และวัสดุอุปกรณ์ สิ่งของหรือข้อมูลต่างๆ ที่เป็นของจริงและมีความสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน ดังนั้นความเข้าใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากกระบวนการคิดการจัดกระทำกับข้อมูลมิใช่เกิดขึ้นได้ง่ายๆ จากการได้รับข้อมูลหรือมีข้อมูลเพียงเท่านั้น

4. ในการจัดการเรียนการสอนครูต้องพยายามสร้างบรรยากาศทางสังคมจริยธรรม ให้เกิดขึ้น ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสเรียนรู้ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งทางสังคมถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการสร้างความรู้ เพราะลำพังกิจกรรมและวัสดุอุปกรณ์ทั้งหลาย ไม่เพียงพอ

ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และบุคคลอื่นๆ จะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนกว้างขึ้นซับซ้อนขึ้น และหลากหลายขึ้น

5. ในการเรียนการสอน ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ โดยผู้เรียนจะนำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียน

6. ในการเรียนการสอนแบบสร้างความรู้ ครูจะมีบทบาทแตกต่างไปจากเดิม คือ จากการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้และควบคุมการเรียนรู้ เปลี่ยนไปเป็นให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ คือ การเรียนการสอนต้องเปลี่ยนจาก “Instruction” เป็น “Construction” คือ เปลี่ยนจากการ “ให้ความรู้” เป็น “ให้ผู้เรียนสร้างความรู้” ครูต้องทำหน้าที่สร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดกับผู้เรียน จัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน ดำเนินกิจกรรมให้เป็นไปในทางที่ส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ให้คำปรึกษาและแนะนำทั้งทางวิชาการและสังคมกับผู้เรียน ดูแลให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหา และประเมินการเรียนของผู้เรียนนอกจากนั้นครูต้องมีความเป็นประชาธิปไตยและมีเหตุผลในการสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วย

7. ในด้านการประเมินผลการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้ ขึ้นกับความสนใจและการสร้างความหมายที่แตกต่างกันของบุคคล ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะหลากหลาย ดังนั้นการประเมินผลจึงจำเป็นต้องมีลักษณะเป็น “Goal Free Evaluation” ซึ่งก็หมายถึงการประเมินตามจุดมุ่งหมายในลักษณะที่ยืดหยุ่นกันไปในแต่ละบุคคล หรืออาจใช้วิธีการที่เรียกว่า “Socially Negotiated Goal” และการประเมินควรใช้วิธีการที่หลากหลาย และการประเมินต้องอาศัยบริบทจริงที่มีความซับซ้อน ในกรณีที่จำเป็นต้องจำลองของจริงมา ก็สามารทำได้ แต่เกณฑ์ที่ใช้ควรเป็นเกณฑ์ที่ใช้ในโลกของความเป็นจริง (Real World Criteria)

ทิตินา แชมมณี (2560, น. 282) ทิตินา แชมมณี รองศาสตราจารย์ ประจำคณะ ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้พัฒนารูปแบบจากประสบการณ์ที่ได้ใช้แนวคิดทางการศึกษาต่างๆ ในการสอนมาเป็นเวลาประมาณ 30 ปี และพบว่าแนวคิดจำนวนหนึ่งสามารถใช้ได้ผลดีตลอดมา จึงได้นำแนวคิดเหล่านั้นมาประสานกัน ทำให้เกิดเป็นแบบแผนขึ้นแนวคิดดังกล่าว ได้แก่

1. แนวคิดการสร้างความรู้
2. แนวคิดกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้
4. แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้
5. แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนความรู้

ทิตินา แชมมณี ได้ใช้แนวคิดเหล่านี้ในการจัดการเรียนการสอนโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง (Construction of Knowledge) ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะต้องเรียนด้วยตนเองและฟังตนเองแล้ว ยังต้องฟังการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับ

เพื่อนบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย รวมทั้งต้องอาศัยทักษะกระบวนการ (Process Skills) ต่าง ๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้นอกจากนั้นการเรียนรู้จะเป็นไปอย่างต่อเนื่องได้ดี หากผู้เรียนอยู่ในสภาพที่มีความพร้อมในการรับรู้ และเรียนรู้ มีประสาทการรับรู้ที่ตื่นตัว ไม่เฉื่อยชา ซึ่งสิ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนอยู่ในสภาพดังกล่าวได้ก็คือ การให้มีการเคลื่อนไหวทางกาย (Physical Participation) อย่างเหมาะสมกิจกรรมที่มีลักษณะดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ต่อตนเอง และความรู้ความเข้าใจที่เกิดขึ้น จะมีความลึกซึ้งและอยู่คงทนมากขึ้น หากผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ไปประยุกต์ใช้ (Application) ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ด้วยแนวคิดดังกล่าว จึงเกิดแบบแผน "CIPPA" ขึ้น ซึ่งผู้สอนสามารถนำแนวคิดทั้ง 5 ดังกล่าวไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้มีคุณภาพได้

ทิสนา แคมมณี (2560, น. 283) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ได้ผลที่สุดนั้น ต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องว่า ศูนย์กลางนั้นคืออะไร หรือเป็นอย่างไร การจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางไม่ได้หมายความว่า การจัดการให้ผู้เรียนนั่งเรียน รวมถึงกลางห้อง เพื่อให้เป็นศูนย์กลางของห้องเรียน การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหมายถึง การให้ ผู้เรียนเป็นจุดสนใจ (Center of Attention) หรือเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ หากผู้เรียนมีส่วนร่วม (Participation) ในกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้นมาก ผู้เรียนก็จะมีบทบาทในการเรียนรู้มาก และควรเกิดการเรียนรู้ที่ดีตามมา การมีส่วนร่วม (Active Participation) หมายถึง การมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น ตื่นตัว ตื่นใจหรือมีใจจดจ่อ ผูกพันกับสิ่งที่ทำ ไม่ใช่เพียงทำไปให้เสร็จภารกิจเท่านั้น ดังนั้นการที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมนั้น กิจกรรมนั้นต้องมีลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่าง Active คือช่วยให้ผู้เรียนเกิดการตื่นตัว ตื่นใจ มีการจดจ่อ ผูกพันกับสิ่งที่ทำ การจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม มีดังนี้

1. กิจกรรมที่ตีควรรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย (Active Participation) คือ กิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อจะช่วยให้ เพื่อให้ประสาทการรับรู้ ทางกายของผู้เรียนตื่นตัว พร้อมทั้งจะรับข้อมูลและการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น เพราะการรับรู้เป็น ปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ หากผู้เรียนไม่มีความพร้อมในการรับรู้แม้ว่าจะมีการให้ความรู้ที่ดี ผู้เรียนก็ไม่สามารถรับได้

2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านสติปัญญา (Intellectual Participation) คือเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเคลื่อนไหวทางสติปัญญา สามารถ กระตุ้นสมองของผู้เรียนเกิดการเคลื่อนไหว โดยเรื่องที่จะให้ผู้เรียนคิด ต้องไม่ง่ายเกินไปและไม่ยาก เกินไป เรื่องที่จะให้ผู้เรียนคิดต้องเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ ความคิด หรือลงมือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3. กิจกรรมผู้เรียนที่ดี ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางสังคม (Social Participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัว การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งจะส่งผลถึง การเรียนรู้ด้านอื่น ๆ ด้วย

4. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางอารมณ์ (Emotion Participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้ที่เกิดความหมายต่อตนเอง มักเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประสบการณ์ และความเป็นจริงของผู้เรียน จะต้องเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยตรงหรือใกล้ตัวผู้เรียน

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย ได้อย่างเหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ และความสนใจของผู้เรียน ถือว่าเป็นกิจกรรมที่ทำทลายความคิด ทางด้านสติปัญญา และสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดได้อย่างเต็มที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้อย่างกว้างขวาง กิจกรรมนั้นก็ยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และหากกิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้เรียนโดยตรงแล้วก็จะช่วยให้การเรียนรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

2.4.2 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

ทิตินา แคมมณี (2560, น. 283) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เป็นรูปแบบของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง รูปแบบหนึ่งที่ได้ได้รับความสนใจและมี นักการศึกษาให้คำจำกัดความของการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษร คือ

C หมายถึง Construct คือการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยกระบวนการแสวงหาข้อมูล ทำความเข้าใจ คิดวิเคราะห์ ตีความ แปลความ สร้างความหมาย สังเคราะห์ข้อมูล และสรุปข้อความ

I หมายถึง Interaction คือ การให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เรียนรู้จากกัน แลกเปลี่ยน ข้อมูลความคิดและประสบการณ์แก่กันและกัน

P หมายถึง Participation คือการให้ผู้เรียนมีบทบาท มีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากที่สุด

P หมายถึง Process หรือ Product คือการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการควบคู่ไป กับผลงาน ข้อความที่สรุปได้

A หมายถึง Application คือการให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ในชีวิตประจำวัน

2.4.3 หลักการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

ทิตินา แคมมณี (2560, น. 283-284) ได้กล่าวถึงหลักการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) มีดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมทั้งร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ นี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างทั่วถึงและมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การที่ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้กระทำจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมและกระตือรือร้นที่จะเรียนอย่างมี ชีวิตชีวา กิจกรรมที่จัดจึงควรมีลักษณะดังนี้

1.1 ช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นระยะ ๆ เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน

1.2 มีประเด็นท้าทายให้ผู้เรียนได้คิด เป็นประเด็นที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหรือลงมือทำเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

1.3 ช่วยผู้เรียนได้เรียนรู้จากบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว

1.4 ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกต่อผู้เรียนเกี่ยวข้องกับชีวิตประสบการณ์และความเป็นจริงของผู้เรียน

2. ยึดกลุ่มเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญ โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม ได้พูดคุยปรึกษาหารือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น และจะปรับตัวให้สามารถอยู่ในสังคม ร่วมกับผู้อื่นได้

3. เน้นกระบวนการ (Process) ควบคู่กับผลงาน (Product) โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียน คิดวิเคราะห์ถึงกระบวนการต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดผลงาน มิใช่มุ่งพิจารณาถึงผลงานแต่เพียงอย่างเดียว

4. เน้นการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยให้ผู้เรียนมีโอกาส คิดหาแนวทางที่จะนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในชีวิตประจำวันพยายามส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติจริงและพยายามติดตามผลการปฏิบัติของผู้เรียน

สรุป การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งกับการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิต เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.4.4 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบชิปปา

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบชิปปา (CIPPA Model)

ชิปปา (CIPPA) เป็นหลักการซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามหลัก “CIPPA” สามารถใช้วิธีการและกระบวนการที่หลากหลาย ซึ่งอาจจัดเป็นแบบแผนได้หลายรูปแบบ

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (2544, น. 194-196) ได้อธิบายลักษณะของการจัดการเรียน การสอนแบบชิปปา ดังนี้

การจัดการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เสนอแนวคิดนี้ คือรองศาสตราจารย์ ดร. ทิศนา แคมมณี มีจุดเน้นอยู่ที่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม

กิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม หมายถึง กิจกรรมที่ผู้สอนจัดให้ เรียนทำเพื่อไปสู่กิจกรรมการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม จนทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

1. กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียน มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียน มีการเคลื่อนไหวทางสมองหรือการคิด กิจกรรมที่จะช่วยให้เกิดการคิดได้ต้องมีลักษณะท้าทายการคิดของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความจดจ่อในการคิด และสนุกที่จะคิด ดังนั้น เรื่องที่ให้คิดต้องไม่ง่ายจนไม่ ต้องคิด และไม่ยากจนเกิดความท้อ

3. กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางอารมณ์เป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่อ ความรู้สึกของผู้เรียน เกิดความหมายกับผู้เรียน ดังนั้น จึงเป็นกิจกรรมที่มักเกี่ยวข้องกับชีวิตและ ประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่

4. กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมี ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม

ทิศนา แคมมณี (2560, น. 284) ชิปปา เป็นหลักการซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามหลัก “CIPPA” นี้ สามารถใช้วิธีการและกระบวนการที่หลากหลาย ซึ่งอาจจัดเป็นแบบแผนได้หลายรูปแบบ รูปแบบหนึ่ง ที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้และได้มีการนำไปทดลองใช้แล้วได้ผลดี ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการ 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม

ขั้นนี้เป็นการดึงความรู้เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่จะเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน ซึ่งผู้สอนอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย

ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ของผู้เรียนจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจจัดเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาก็คได้

ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูล/ความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนจะต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิด และกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้น ๆ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนเองให้กว้างขึ้นซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้

ขั้นนี้เป็นขั้นของการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่ และสิ่งที่เรียนให้เป็นระบบระเบียบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงาน

หากข้อความรู้ที่ได้เรียนรู้มาไม่มีการปฏิบัติ ขั้นนั้นจะเป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ต่อย้ำหรือตรวจสอบความเข้าใจของตนเองและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์แต่หากต้องมีการปฏิบัติตามข้อความรู้ที่ได้ขั้นนี้จะเป็นขั้นปฏิบัติ และมีการแสดงผลงานที่ได้ปฏิบัติด้วย

ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้

ขั้นนี้เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหา และความจำในเรื่องนั้นๆ หลังจากการประยุกต์ใช้ในความรู้ อาจจะมีการนำเสนอผลงานจากการประยุกต์อีกครั้งก็ได้ หรืออาจไม่มีการนำเสนอผลงานในขั้นที่ 6 แต่นำมารวมแสดงในขั้นตอนท้ายหลังขั้นการประยุกต์ใช้ก็ได้เช่นกัน

ขั้นตอนตั้งแต่ขั้นที่ 1- 6 เป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ (construction of knowledge) ซึ่งครูสามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน (interaction) และฝึกฝนทักษะกระบวนการต่าง ๆ (process learning) อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากขั้นตอนแต่ละขั้นตอนช่วยให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมหลากหลายที่มีลักษณะให้ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหวทางกาย ทางสติปัญญา ทางอารมณ์ และทางสังคม อย่างเหมาะสม ที่คุณสมบัติตามหลักการ CIPP ส่วนขั้นตอนที่ 7 เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ (application) จึงทำให้เป็นรูปแบบนี้ที่คุณสมบัติครบตามหลัก (CIPPA MODEL)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบซิปปา มี 7 ขั้นตอนแต่ละขั้นตอนสนองต่อหลักการและจุดมุ่งหมายของการสอน โดยอาศัยวิธีการอื่นและเทคนิคต่างๆ ดังภาพตารางที่ 2.3 (ทีศนา แคมมณี, 2560, น. 284)

ตารางที่ 2.3

ขั้นตอน หลักการ และจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบซิปปา

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอน/เทคนิคการสอน
ขั้นที่1 การทบทวน/ตรวจสอบความรู้เดิมผู้สอนตั้งความรู้อื่นเพื่อใช้ในการเชื่อมโยงกับความรู้เดิมและความพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ใหม่	ใช้หลัก "CIPPA" โดยเน้นหลักสร้างความรู้ (Construction of Knowledge) - เพื่อให้ ผู้เรียน ระลึกเป็นการเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ - เพื่อตรวจสอบความพร้อมในการเรียนรู้สิ่งใหม่ หากผู้เรียนขาดความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนรู้สิ่งใหม่จำเป็นต้องช่วยผู้เรียนให้มีพื้นฐานดังกล่าวก่อนสอนสิ่งใหม่ - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตระหนักรู้ว่าตนรู้อะไรไม่รู้อะไร - เพื่อช่วยให้ผู้สอนรู้ปัญหาของผู้เรียนจะได้สอนในสิ่งสอดคล้อง	- ถาม ตอบ - ระดมสมอง - สังเกต - แบบทดสอบ - ลงมือทำ - แก้ปัญหา

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอน/เทคนิคการสอน
	กับปัญหาความต้องการของผู้เรียน - เพื่อช่วยให้ผู้สอนไม่สอนซ้ำในสิ่งที่ เรียนรู้อยู่แล้ว ทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อ หน่าย	
ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ ใหม่ผู้เรียนแสวงหาข้อมูล จากแหล่งความรู้ต่างๆ และ รวบรวมข้อมูลความรู้ใหม่ จากแหล่งความรู้	ใช้หลัก “CIPPA” โดยเน้นหลักการ เรียนรู้ทักษะกระบวนการ (Process Learning) - เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะ กระบวนการแสวงหาความรู้ด้วย ตนเองอันเป็นทักษะที่จำเป็นใน การเรียนรู้ตลอดชีวิต	สร้างแรงจูงใจ - ตั้งคำถามท้าทายความคิด - กระตุ้นให้เกิดความขัดแย้ง ทางความคิด - ให้แสวงหาข้อมูลอย่างมี ความหมายฝึกกระบวนการ แสวงหาความรู้ - การวางแผนการแบ่งงาน การมอบหมายงาน - การหาแหล่งข้อมูลที่ หลากหลาย การเดิน แหล่งข้อมูล - วิธีค้นคว้า - การแก้ปัญหา
ขั้นที่ 3 การศึกษาและสร้าง ความรู้ความเข้าใจข้อมูล ความรู้ใหม่และเชื่อมโยง ความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ผู้เรียนทำความเข้าใจกับ ข้อมูลความรู้ใหม่ที่หามาได้ สร้างความหมายของข้อมูล/ ประสบการณ์ใหม่ โดย อาศัย	ใช้หลัก “CIPPA” โดยเน้นการสร้าง ความรู้ (Construction of Knowledge) - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ที่แท้จริงในเรื่องที่ศึกษาเกิดการ เรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง และจดจำการเรียนรู้นั้นได้ดี	ฝึกกระบวนการคิด - เปรียบเทียบจำแนก จัด กลุ่ม จัดประเภท ตั้ง คำถาม แปลความ ขยาย ความ สรุป ลงความเห็น ฯ

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอน/เทคนิคการสอน
การเชื่อมโยงกับความรู้เดิมและการใช้ กระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม	<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะ กระบวนการสร้างความรู้ด้วยตนเองอันเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ตลอดชีวิต - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ กระบวนการทางปัญญาที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ 	
<p>ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจกับกลุ่ม ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด อาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนเองให้กว้างขวาง</p>	<p>ใช้หลัก“CIPPA”โดยเน้นหลักการ ปฏิสัมพันธ์ (Interaction)</p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนขยายขอบเขตความรู้ความเข้าใจ ได้มุมมองที่แตกต่างไปจากตน ช่วยให้ความคิดกว้างขึ้น ลึกซึ้งขึ้น - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและปรับเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจของตนอันเป็นการปรับเปลี่ยน โครงสร้างทางปัญญาของตน - เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียนแบบร่วมมือ การเรียนรู้จากกันและกัน และการเรียนรู้ 	<p>ฝึกกระบวนการทางสังคม</p> <ul style="list-style-type: none"> - ใช้กระบวนการกลุ่มใช้เทคนิคการจัดกลุ่มแบบต่าง ๆ รูปแบบวิธีการ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ การรับฟัง การโต้ตอบ การยอมรับ การใช้ข้อสังเกต การใช้ข้อมูลป้อนกลับ ฯลฯฝึกกระบวนการคิด - การปรับความคิด การขยายความคิด การคิดกว้าง การให้เหตุผล การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดแก้ปัญหา
<p>ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้ผู้เรียนสรุปจัดระเบียบความรู้ที่ได้ทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่และจัดสิ่งที่เรียนให้เรียนให้เป็นระบบระเบียบเพื่อช่วยให้ผู้เรียน</p>	<p>การสัมพันธ์และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น</p> <p>ใช้หลัก“CIPPA” โดยเน้นหลักการ สร้างความรู้(Construction of Knowledge)และหลักการเรียนรู้ทักษะกระบวนการ (Process Learning)</p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นองค์รวม 	<p>การคิดริเริ่ม ฯลฯ ฝึก</p> <p>ยุทธศาสตร์ทางปัญญา</p> <ul style="list-style-type: none"> - การใช้(Graphic Organizer) การผลิตผลงานในลักษณะต่าง ๆ(การเขียนบทความ คู่มือตำรา ทำเครื่องมือแบบ

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอน/เทคนิคการสอน
จดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่ายและวิเคราะห์การเรียนรู้	<p>ภาพรวมของสิ่งที่เรียนรู้</p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำความรู้ได้ดีและความสามารถนำความรู้ไปใช้อย่างสะดวกเนื่องจากความรู้ขึ้นอยู่กับระบบ ระเบียบ ผู้เรียนสามารถระลึก และดึงความรู้ออกมาใช้ได้ง่าย - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนายุทธศาสตร์ทางปัญญา (Cognitive Strategies) อันเป็นความสามารถในการควบคุมกำกับความคิดของตน(Metacognition) อันเป็นความสามารถในการคิดขั้นสูง 	<p>สอบจัดทำ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - การบันทึกการเรียนรู้ (Learning Logs) - การคิดไตร่ตรอง (Reflective Thinking) - การคิดวิเคราะห์(Analytic Thinking) - การควบคุมกำกับการรู้คิดของตนเอง(Metacogniti)
<p>ขั้นที่ 6 การปฏิบัติและการแสดงความรู้และผลงาน</p> <p>ผู้เรียนแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการให้ผู้เรียนต่อยอดตรวจสอบความเข้าใจของตนเองและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์แต่หากต้องมีการปฏิบัติตามข้อความรู้ที่ได้ขั้นนี้จะเป็นขั้นปฏิบัติด้วย</p>	<p>ใช้หลัก“CIPPA”โดยเน้นหลักการสร้างความรู้(Construction of Knowledge)และหลักการเรียนรู้ทักษะกระบวนการ(Process Learning)</p> <ul style="list-style-type: none"> - เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความสามารถตนเองอันจะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้พัฒนาความสามารถหลายด้าน(พหุปัญญา) ของตน และทำให้เกิดความมั่นใจในสิ่งที่เรียนรู้และภูมิใจในการเรียนรู้ของตน - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจของตน และปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม 	<p>ฝึกการแสดงออก</p> <p>เปิดโอกาสให้แสดงออกด้วยวิธีการที่หลากหลายตามความสามารถและถนัด(พหุปัญญา)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตรวจสอบความเข้าใจ - ครูและเพื่อนให้ข้อสังเกตให้ข้อมูลป้อนกลับ - ปรับความรู้ความเข้าใจ - ให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและรายงาน - ให้ทำแบบฝึกหัด

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

กระบวนการเรียนการสอน	จุดมุ่งหมาย	วิธีสอน/เทคนิคการสอน
	<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกันและกัน - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนแสดงหลักฐานการเรียนรู้และตรวจสอบการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงการเรียนรู้สู่ชีวิตจริงและนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตและแก้ปัญหาต่างๆ 	
<p>ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจของตนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆที่ หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจความสามารถในการแก้ปัญหาและความจำในเรื่องนั้นๆ</p>	<p>ใช้หลัก“CIPPA”โดยเน้นหลักการประยุกต์ใช้ (Application)</p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตช่วยให้ความรู้มีความหมายยิ่งขึ้น - เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งจากการปฏิบัติ 	<ul style="list-style-type: none"> - ให้ปัญหาที่หลากหลายแตกต่างจากที่เรียนรู้ในห้องเรียนและให้นำความรู้ไปใช้แก้ปัญหา - ส่งเสริมให้ทำบ่อยๆ

2.4.5 บทบาทของครู

2.4.5.1 การเตรียมการสอน

- 1) ศึกษาและวิเคราะห์เรื่องที่จะสอนให้เข้าใจ
- 2) ศึกษาแหล่งความรู้ที่หลากหลาย
- 3) วางแผนการสอน
 - 3.1) กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน
 - 3.2) วิเคราะห์เนื้อหาและความคิดรวบยอดและกำหนดรายละเอียดให้

ชัดเจน

3.3) ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางตามหลักชีปปา

3.4) กำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

4) จัดเตรียม

4.1) สื่อ วัสดุการเรียนการสอนให้เพียงพอสำหรับผู้เรียน

4.2) เอกสาร หนังสือ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

4.3) ติดต่อแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

4.4) โสตทัศนวัสดุต่าง ๆ และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

4.5) เครื่องมือการประเมินผลการเรียนรู้

4.6) ห้องเรียนหรือสถานที่เพื่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่นอาจจำเป็น

ต้องจัดโต๊ะ เก้าอี้ ในลักษณะใหม่

2.4.5.2 การสอน

1) สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี

2) กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการร่วมกิจกรรม

3) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่ได้เตรียมไว้โดยอาจมีการปรับเปลี่ยนให้

กับผู้เรียนและสถานการณ์ที่เป็นจริง

4) ดูแลให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ และแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

5) อำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้

6) กระตุ้นผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเต็มที่

7) สังเกตและบันทึกพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนรวมทั้ง

เหตุการณ์ที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มากขึ้นขณะทำกรรม

8) ให้คำแนะนำและข้อมูลต่าง ๆ แก่ผู้เรียนตามความจำเป็น

9) บันทึกปัญหาและข้อขัดข้องต่างๆ ในการดำเนินกิจกรรมเพื่อการปรับปรุง

กิจกรรมให้เห็น

10) ให้การเสริมแรงผู้เรียนตามความเหมาะสม

11) ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลงานการเรียนรู้ของผู้เรียนและการให้ข้อมูล

เนื้อหาความรู้เพิ่มเติมแก่ผู้เรียนตามความเหมาะสม

12) ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ของ

ผู้เรียนและให้เสนอแนะตามความเหมาะสม

2.4.5.3 การประเมินผล

1) เก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงานของผู้เรียน

2) ประเมินผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

สรุปได้ว่า บทบาทของครูผู้สอนในการจัดการเรียนเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) มีดังนี้

1. ผู้จัดการ (Manager) เป็นผู้กำกับบทบาทให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หรือจับคู่ เป็นผู้มอบหมายงานหน้าที่ความรับผิดชอบแก่ผู้เรียนทุกคนได้ทำงานที่เหมาะสม กับความสามารถ ความถนัด และความสนใจ
2. ผู้ร่วมทำกิจกรรม (An Active Participant) เข้าร่วมกิจกรรมในกลุ่มจริง ๆ พร้อมทั้งให้ความสนใจเชื่อมโยงประสบการณ์ เพื่อช่วยผู้เรียนขณะทำกิจกรรม
3. ผู้สนับสนุนและเสริม (Supporter and Encourager) ช่วยสนับสนุนด้านเลื้ออุปกรณ์หรือคำแนะนำที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรม หรือฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง
4. ผู้ติดตามตรวจสอบ (Monitor) คอยตรวจสอบงานที่ผู้เรียนสร้างขึ้นก่อนที่จะเร่ง ต่อให้กับผู้เรียนคนอื่น ๆ โดยเฉพาะด้านความถูกต้อง นิยาม คำศัพท์ การแก้คำผิด อาจจะทำได้ทั้งก่อน ขณะทำกิจกรรม และหลังทำกิจกรรม

2.4.6 บทบาทของผู้เรียน

- 2.4.6.1 ทบทวนความรู้เดิม และมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นหรือประสบการณ์ต่าง ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย
- 2.4.6.2 ศึกษาหรือลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจใช้ความคิด ในการกลั่นกรองแยกแยะ วิเคราะห์ข้อมูล และสร้างความหมายให้แก่ตนเอง
- 2.4.6.3 สรุปและจัดระบบระเบียบความรู้ที่ได้สรรค์สร้างขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เกิดความคงทนและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้สะดวก
- 2.4.6.4 นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต การประยุกต์ใช้ช่วยต่อยอด ความเข้าใจและสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนและยังช่วยให้เกิดการเรียนรู้อื่น ๆ เพิ่มเติมอีกด้วย ในการดำเนินการตามบทบาททั้งสี่ประการ ผู้เรียนต้องแสดงพฤติกรรมที่จำเป็น ในการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ดังต่อไปนี้

- 1) เข้าร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น
- 2) ให้ความร่วมมือและรับผิดชอบในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การแสวงหาข้อมูล การศึกษาข้อมูลและการสรุป เป็นต้น
- 3) รับฟัง พิจารณาและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
- 4) ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ปฏิสัมพันธ์ได้ตอบ คัดค้าน สนับสนุน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้สึกของตนกับผู้อื่น
- 5) แสดงความสามารถของตนเองและยอมรับความสามารถของคนอื่น
- 6) ตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ

7) เรียนรู้จากกลุ่มและช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้

สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่ได้ประสานห้าแนวคิดทำให้เกิดเป็นรูปแบบการเรียนการสอน กระบวนการเรียนการสอนมี 7 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงาน ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้ ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา จะเน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ และเป็นกระบวนการกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น

2.4.7 การจำแนกพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายการศึกษา

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 232-234) ได้กล่าวว่า การจำแนกพฤติกรรมการวัดด้านพุทธิพิสัยแนวใหม่ (Cognitive Domain) เรียกว่า “บลูม 2001” (Revised Bloom 's Taxonomy) ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยเป็นการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนทำให้เกิดการรู้คิด หรือการคิด ซึ่งเป็นความสามารถทางสมองของมนุษย์ที่สามารถใช้สติปัญญาแปลความจากสัญลักษณ์ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมออกมาเป็นสิ่งต่างๆ ได้การคิด จึงเป็นความสามารถด้านปัญญาของมนุษย์โดยแท้จริง ซึ่งการคิดแบ่งออกได้หลายประเภทแตกต่างกันไป โดยจะขึ้นกับนิยามเริ่มตั้งแต่การคิดง่ายๆ เช่น คิดแก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น สรุปได้ดังนี้ การจำแนกพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยขึ้นมาใหม่) มี 6 ชั้นเหมือนเดิม แต่มีการเปลี่ยนชื่อใหม่ของกระบวนการทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกัน 3 ระดับ (การสังเคราะห์การประเมินค่าและคิดสร้างสรรค์) (Anderson 8. Krathow, 2001 citing in Woolfolk, 2004, ขวลิขู กำแพง, 2551; Wilson, Leslie O, 2013, อ้างถึงใน อนุวัติคุณแก้ว, 2558, Arends, p. 1., 2015) ดังตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4

การเปรียบเทียบมิติกระบวนการทางปัญญาด้านพุทธิพิสัยระหว่างคำศัพท์เดิมและคำศัพท์ใหม่ คำศัพท์เดิม

คำศัพท์เดิม	คำศัพท์ใหม่
1. ความรู้ความจำ (Knowledge)	1. จำ (Remembering)
2. ความเข้าใจ (Comprehension)	2. เข้าใจ (Understanding)
3. การนำไปใช้ (Application)	3. ประยุกต์ใช้ (Applying)

(ต่อ)

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

คำศัพท์เดิม	คำศัพท์ใหม่
4. การวิเคราะห์ (Analysis)	4. วิเคราะห์ (Analyzing)
5. การสังเคราะห์ (Synthesis)	5. ประเมินค่า (Evaluating)
6. การประเมินค่า (Evaluation)	6. คิดสร้างสรรค์ (Creating)

จากตารางที่ 2.4 สรุปได้ว่าการจำแนกพฤติกรรมการวัดด้านพุทธิพิสัยแนวใหม่ "Bloom 2001" (Revised Bloom 's Taxonomy) มีการปรับกระบวนการทางปัญญาหรือมิติกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process Dimension) ระดับที่ 5 เป็นการประเมินค่าและระดับที่ 6 เป็นการคิดสร้างสรรค์จะปรากฏการสังเคราะห์ตามแนวคิดใหม่ดังกล่าว

1. การกำหนดนิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้องระดับกระบวนการทางปัญญาจากการปรับปรุงจุดมุ่งหมายด้านพุทธิพิสัยใหม่ ส่งผลทำให้มีการปรับนิยามศัพท์เกี่ยวกับมิติด้านกระบวนการทางปัญญาจากระดับต่ำสุดไปหาระดับสูงสุด ดังนี้

1.1 การจำ (Remembering) เดิมเป็นความรู้ความจำ (Knowledge ซึ่งเป็นการดึงความรู้ (Retrieving) จากหน่วยความจำระยะยาว (Long term memory) ทำหน้าที่เหมือนคลังข้อมูลถาวร ซึ่งบรรจุไว้อย่างเป็นระบบที่สามารถเก็บข้อมูลความจำได้นานและไม่จำกัดโดจะเก็บข้อมูลไว้บนพื้นฐานของความหมายและความสำคัญของข้อมูล ประกอบด้วย 1) การจำได้ (Recognizing) หรือเรียกว่าระบุ (Identifying) 2) การระลึกได้ (Recalling) หรือเรียกว่าการดึงความรู้ออก (Retrieving)

1.2 การเข้าใจ (Understanding) เดิมเป็นความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถในการอธิบายความหมายข้อความขยายความแปลความหมายยกตัวอย่างสรุปอ้างอิง ประกอบด้วย 1) การตีความ (Interpreting) เช่นการอธิบายความถอดความแสดงให้เห็นการแปลความ 2) การยกตัวอย่าง (Exemplifying) การอธิบายให้เห็นภาพประกอบการยกตัวอย่าง 3) การจัดประเภท (Classifying) เช่นการจัดกลุ่ม (Categories) การจัดเป็นกลุ่ม (Subsuming) 4) การสรุป (Summarizing) เช่นการสรุปเรื่องราว (Abstracting) การกล่าวสรุป Generalizing) 5) การอนุมาน / ลงความเห็น / สรุปอ้างอิง (Inferring) เช่น การสรุปผล London) การสรุปอ้างอิง (Extrapolating) การสอดแทรกความเห็น (Interpolating) และการทำนาย (Predicting) 6) การเปรียบเทียบ (Comparing) เช่น การเปรียบเทียบความแตกต่าง Contrasting) การจับคู่ (Matching) และการทำแผนที่ (Mapping) 7) การอธิบาย (Explaining) เช่นรูปแบบการสร้าง (Constructing Model)

1.3 การนำไปใช้ (Application) เป็นความสามารถในการนำกระบวนการไปใช้ในการปฏิบัติ (Perform Exercises) หรือแสดงออกหรือแก้ปัญหาหรือแก้ไขสถานการณ์ เช่น 1) การ ปฏิบัติ

(Executing) เช่น การดำเนินการ (Carrying out) การกระทำหรือดำเนินการ (Implementing) เช่น การใช้ หรืออาจกล่าวสรุปสั้นๆ ได้ว่าเป็นการนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในสถานการณ์อื่น

1.4 การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นความสามารถในการวิเคราะห์ส่วนประกอบต่างๆ และตรวจสอบความเกี่ยวข้องของส่วนประกอบ (Constituent parts) กับโครงสร้างโดยรวม (Overall Structure) หรือวัตถุประสงค์ (Objectives) ประกอบด้วย 1) การบอกความแตกต่าง (Differentiating) เช่น การแยกแยะ / จำแนกความแตกต่าง (Distinguishing) การบอกจุดเด่น (Focusing) และการคัดเลือกหรือการคัดสรร (Selecting) 2) การจัดการ (Organizing) เช่น การเชื่อมโยง / การหาความสอดคล้อง (Finding Coherence) การบูรณาการ (Integrating) การกำหนดโครงร่าง (Outlining) การวิเคราะห์คำ/ประโยค (Parsing) และการจัดทำโครงสร้าง (Structuring) 3) บอกคุณลักษณะ (Attributing) เช่นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างใหม่ (Deconstructing)

1.5 การประเมินค่า (Evaluation) เป็นความสามารถในการตัดสินใจบนพื้นฐานของเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ประกอบด้วย 1) การตรวจสอบ (Checking) เช่น การประสานกัน/ความสอดคล้องกัน (Coordinating) การค้นหา (Detecting) การติดตาม (Monitoring) และการทดสอบ (Testing) เป็นต้น 2) การวิจารณ์ (Critiquing) เช่นการตัดสินใจ เป็นต้น

1.6 การคิดสร้างสรรค์ (Creating) หรือการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถในการนำเอาส่วนต่างๆ หรือองค์ประกอบมารวมกันเพื่อสร้างเป็นสิ่งใหม่ ประกอบด้วย 1) การสร้างที่ทำให้เกิดขึ้นใหม่ (Generating) เช่น การสร้างสมมติฐาน (Hypothesizing) 2) การวางแผน, Plan เช่น การออกแบบ (Designing) และการผลิต (Producing) เช่น การสร้าง (Constructing)

สรุปได้ว่า จำแนกพฤติกรรมการวัดด้านพุทธิพิสัยของบลูม จำแนกได้ 6 ชั้น ได้แก่ 1. ความรู้ความจำ (Knowledge) 2. ความเข้าใจ (Comprehension) 3. การนำไปใช้ (Application) 4. การวิเคราะห์ (Analysis) 5. การสังเคราะห์ (Synthesis) 6. การประเมินค่า (Evaluation)

สรุปการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตามแนวคิดของทิสนา แคมมณี ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 7 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิมโดยการทำแบบทดสอบย่อยก่อนเรียน ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ โดยการศึกษาจากใบความรู้ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมโดยกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายทำกิจกรรมการเชื่อมโยงความรู้กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มโดยการให้แต่ละกลุ่มออกมาแลกเปลี่ยนความรู้ แสดงความคิดเห็น ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้โดยแต่ละกลุ่มสรุปความรู้ในเรื่องที่เรียน ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงานโดยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้โดยการนำความรู้ไปใช้ในการทำแบบฝึก ซึ่งในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีแบบฝึกที่สร้างขึ้นตามเนื้อหาการเขียนสื่อสารของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบแบบฝึก เพื่อเป็น

การฝึกปฏิบัติตามแนวคิดของการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ และยังเป็น การทบทวนความรู้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น

2.5 แบบฝึก

แบบฝึก เป็นสื่อที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างความรู้ให้แก่ผู้เรียนเป็นการทบทวนความรู้จากสิ่งที่เรียน มาให้เกิดความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2.5.1 ความหมายของแบบฝึก

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ ดังนี้

ถวัลย์ มาตจรัส (2550, น. 38) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึก หมายถึง กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณ เพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่ การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถ ตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

ประภาพรรณ เล็งวงศ์ (2550, น. 46) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึก หมายถึง สื่อที่ใช้ฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียนให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่วถูกต้องและ รวดเร็ว

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551, น. 87) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกทักษะ เป็นสื่ออย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนหรือเรื่องที่กำลังเรียน ซึ่งผู้สอนได้ ออกแบบชุดการฝึก เพื่อฝึกทักษะการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพของตน และมีความแม่นยำในเรื่องที่ต้องการฝึก นอกจากนี้ยังเป็นการเสริมสร้างคุณลักษณะของผู้เรียนให้คิด เป็น มีความรับผิดชอบ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้

ประสพสุข ฤทธิเดช (2558, น. 88) แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอน ชนิดหนึ่งที่น่าสนใจในการฝึกทักษะให้กับผู้เรียน หลังจากที่ยังเรียนจบบทเรียนหรือเนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2558, น. 55-56) แบบฝึกหรือแบบฝึกทักษะ เป็นสื่อการเรียน ประเภทหนึ่งที่เป็นส่วนเสริมสำหรับให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจ ซึ่งใน หนังสือ ส่วนใหญ่จะมีแบบฝึกหัดอยู่ที่ท้ายบทเรียน และในบางวิชาแบบฝึกหัดจะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ หรือเป็นแบบฝึกหัดที่ครูสร้างขึ้นมาเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียน

สรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึง เอกสารหรือกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนกระทำหลังจากที่เรียนรู้ผ่านไปแล้ว เพื่อฝึกทักษะและทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น

2.5.2 ความสำคัญของแบบฝึก

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542, น. 146) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. แบบฝึกเป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียน
2. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้นแต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่ได้ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกที่ดี เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ
4. แบบฝึกช่วยลดช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะมากยิ่งขึ้น
5. การให้นักเรียนทำแบบฝึก จะช่วยให้ครูมองเห็นจุดอ่อน หรือจุดบกพร่องของผู้เรียนได้ชัดเจน ช่วยให้ครูได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ทันเวลาที่
6. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อย จะช่วยครูประหยัดแรงงานและเวลาที่จะเตรียมการสร้างแบบฝึกหัดเสริม ทำให้มีเวลาและโอกาสในการฝึกฝนมากขึ้น

อนงค์ ศิริวิชาลัย (2550, น. 27) ได้กล่าวถึงความสำคัญว่า แบบฝึกเป็นวิธีสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่งการให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นเพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้นเกิดความชำนาญเมื่อผู้เรียนมีการฝึกมากๆ จะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจดียิ่งขึ้น

ประสพสุข ฤทธิเดช (2558, น. 89) แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ดังนั้น ครูผู้สอนจะต้องสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอน เพื่อให้เกิดทักษะและเข้าใจมากขึ้น ครูจึงต้องคำนึงถึงวิธีสอน การเตรียมบทเรียนและการเลือกแบบฝึกหัดประกอบนอกเหนือแบบเรียน เพื่อให้การสอนประสบผลดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนและเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนทบทวนความรู้และพัฒนาทักษะของผู้เรียน แบบฝึกช่วยให้เกิดความชำนาญ ทำให้ผู้เรียนได้สามารถทราบความก้าวหน้าของตนเอง ครูผู้สอนได้ทราบข้อบกพร่องของผู้เรียน เป็นสื่อการเรียนที่สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

2.5.3 การสร้างแบบฝึก

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกไว้ ดังนี้

ทิสนา แคมมณี (2550, น. 51-57) ได้ศึกษาหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกได้ ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคค์ (Thorndike 's Classical Connectionism)

1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ธอร์นไคค์ (ค.ศ. 1814-1949) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองซึ่งมีหลายรูปแบบบุคคลจะมีการลองผิดลองถูก (Trial and Error) ปรับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะพบรูปแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุด เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วบุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียวและจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าในการเรียนรู้ต่อไปเรื่อย ๆ กฎการเรียนรู้ของธอร์นไคค์ สรุปได้ดังนี้

1.1.1 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ

1.1.2 กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้มั่นคงถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ การเรียนรู้จะไม่คงทนถาวรและในที่สุดอาจลืมได้

1.1.3 กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้น หากได้มีการนำไปใช้บ่อย ๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้

1.1.4 กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียนรู้ ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้

1.2 หลักการจัดการศึกษา / การสอน

1.2.1 การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนแบบลองผิดลองถูกบ้าง (เมื่อพิจารณาแล้วว่าไม่ถึงกับเสียเวลามากเกินไปและไม่เป็นอันตราย) จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในวิธีการแก้ปัญหาจดจำการเรียนรู้ได้ดีและเกิดความภาคภูมิใจในการทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

1.2.2 การสำรวจความพร้อมหรือการสร้างความพร้อมของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องกระทำก่อนการสอนบทเรียน เช่น การสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็นการเชื่อมโยงความรู้เดิมมาสู่ความรู้ใหม่ การสำรวจความรู้ใหม่ การสำรวจความรู้พื้นฐานเพื่อดูว่าผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนบทเรียนต่อไปหรือไม่

1.2.3 หากต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในเรื่องใดจะต้องช่วยให้เขาเกิดความเข้าใจในเรื่องนั้นอย่างแท้จริงแล้วให้ฝึกฝนโดยกระทำสิ่งนั้นบ่อยๆ แต่ควรระวังอย่าให้ถึงกับซ้ำซากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

1.2.4 เมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว ควรให้ผู้เรียนฝึกนำการเรียนรู้นั้นไปใช้บ่อยๆ

1.2.5 การให้ผู้เรียนได้รับผลที่ตนพึงพอใจจะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ การศึกษาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งเร้าหรือรางวัลที่ผู้เรียนพึงพอใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

ถวัลย์ มาศจรัส (2550, น. 20) ได้กล่าวถึงการสร้างและจัดทำ แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียด เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
3. ออกแบบการจัดทำ แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์
4. สร้างแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ และส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น แบบทดสอบก่อนฝึก บัตรคำสั่ง ขั้นตอนกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ แบบทดสอบหลังเรียน

5. นำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6. ปรับปรุง พัฒนา ให้สมบูรณ์

ประภาพรพรณ เส็งวงศ์ (2550, น. 35) ได้สรุปหลักสำคัญในการสร้างแบบฝึกทักษะไว้

ดังนี้

1. ควรมีหลายรูปแบบและหลายกิจกรรม
2. คำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถ

ของเด็ก

3. เนื้อหาควรเหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้ของเด็ก
4. แบบฝึกควรเน้นให้เด็กเกิดความคิดมากกว่าเน้นให้เกิดความจำ

ประสพสุข ฤทธิเดช (2558, น. 89) ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกที่ดี นอกจากจะคำนึงถึงหลักในการสร้างและหลักในการฝึกแล้ว จะต้องอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ประกอบด้วยดังต่อไปนี้

1. ความใกล้ชิด ถ้าใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

2. การฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ทำซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ ความเข้าใจที่แม่นยำ

3. กฎแห่งผล คือ การให้ผู้เรียนได้ทราบผลการทำงานของตนเองด้วยการเฉลยคำตอบให้ จะทำให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่องเพื่อนำไปปรับปรุง และเป็นการสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

4. การจูงใจ คือ การจัดแบบฝึกหัดเรียงลำดับจากแบบฝึกที่ง่ายและสั้นไปสู่เรื่องที่ยาวและยาก ควรมีภาพประกอบและมีหลายรส หลายรูปแบบ

หลักการนำแบบฝึกทักษะไปใช้การนำแบบฝึกทักษะไปใช้กับหลักการใช้ภาษาไทย เช่น การแจกลูกสะกดคำ การแต่งประโยค การใช้คำควบกล้ำ การใช้อักษรนำ การใช้มาตราตัวสะกด ฯลฯ

1. ครูควรชี้แจงวิธีทำแบบฝึกหัดให้ชัดเจน
2. นักเรียนทำไปที่ละขั้นจากง่ายไปหายาก
3. เมื่อทำเสร็จแล้ว ควรเฉลยร่วมกันเพื่อสร้างความเข้าใจอีกครั้ง
4. ไม่ควรเก็บคะแนนจากแบบฝึกทักษะเพราะเป็นการฝึกทักษะไม่ใช่การสอบ
5. ครูควรให้แรงเสริมแก่นักเรียนขณะทำแบบฝึกทักษะและเมื่อทำแบบฝึกทักษะ

เสร็จ

สรุปได้ว่า หลักในการสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ เนื้อหาวิชาที่ต้องการฝึกเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก ฝึกให้ผู้เรียนหาคำตอบด้วยตนเอง มีความเหมาะสมต่อวัยและความสามารถของผู้เรียน สนองความสนใจของผู้เรียน และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งแบบฝึกงานวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบฝึกที่สร้างขึ้นตามเนื้อหาการเขียนสื่อสารของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ใช้ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เพื่อเป็นการฝึกเขียนสื่อสารตามแนวคิดของการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ และยังเป็นการทบทวนความรู้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น

2.6 แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ครูวางแผนไว้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้ง ดังนี้

2.6.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาให้ความหมายของ แผนการจัดการเรียนรู้ไว้หลายลักษณะดังนี้

สำลี รักสุทธี (2551, น. 78) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการนำรายวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผลเพื่อใช้สอนใน ช่วงเวลาหนึ่ง ๆ

โดยกำหนดเนื้อหาสาระและจุดประสงค์ของการเรียนย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์หรือ จุดหมายของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุ อุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การวางแผนการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ซึ่งเป็นแผนที่เน้นให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนของตนด้วย กิจกรรมหลากหลาย

2.6.2 ความสำคัญของแผนการเรียนรู้

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545, น. 7) กล่าวว่า การจัดแผนการสอนเป็นประโยชน์ โดยตรงต่อผู้สอนและตัวผู้เรียน ดังนี้

1. ทำให้ครูผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอนยิ่งขึ้น
2. ทำให้การสอนของครูต่อเนื่อง
3. ทำให้ผู้เรียนเกิดความศรัทธาในตัวครู
4. ทำให้บทเรียนมีประโยชน์และมีความหมายต่อชีวิตจริงของผู้เรียน
5. เป็นแนวทางการสอนสำหรับผู้อื่นที่จำเป็นต้องสอนแทน
6. เป็นหลักฐานในการวัดผลของผู้เรียน
7. เป็นหลักฐานในการพิจารณาผลงานของครู

สำลี รักสุทธี (2551, น. 78) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความสำคัญ ดังนี้

1. ช่วยให้ครูได้มีโอกาสศึกษาหลักสูตร แนวการสอน วิธีวัดผลประเมินผล ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและการบูรณาการกับวิชาอื่น
2. ทั้งในเรื่องทรัพยากรของโรงเรียน ทรัพยากรของท้องถิ่น ค่านิยม ความเชื่อ และสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่นตลอดจนการเชื่อมโยงสัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย
3. เป็นเครื่องมือของครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ มีความ มั่นใจในการสอนมากขึ้นท่านจะเหมือนนักรบที่เดินลงสนามอย่างองอาจกล้าหาญ
4. ผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้อง เทียบตรง เสนอแนะแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเพื่อนครูที่สอนวิชาอื่น
5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่สอนแทนได้
6. เป็นการพัฒนาวิชาชีพและมาตรฐานวิชาชีพครูที่แสดงว่างานสอนต้อง ได้รับการฝึกฝนโดยเฉพาะ มีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบวิชาชีพด้วย

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากเป็นการเตรียมการสอนและวางแผนในการสอนเพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามที่กำหนด

2.6.3 หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาได้กล่าวถึงหลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

เรื่องยศ ศิริเสาร (2553 น. 26-27) กล่าวถึง หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ชื่อเรื่อง หรือชื่อหัวข้อเรื่องย่อย
2. จำนวนคาบ
3. สาระสำคัญ
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. เนื้อหา
6. กิจกรรมการเรียนการสอน
7. สื่อการเรียนการสอน
8. การวัดผลประเมินผล

สรุปได้ว่า หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ครูผู้สอนต้องมีการวางแผนให้ดีมีการศึกษาหลักสูตรเพื่อนำมาเขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยเริ่มตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่อง กำหนดจำนวนชั่วโมงในการสอน กำหนดตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล

2.6.4 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545, น. 6) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่เข้าลักษณะ 4 ประการ

1. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียน เป็นผู้ลงมือปฏิบัติมากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้กิจกรรมดำเนินการไปตามความมุ่งหมาย
2. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นหาคำตอบด้วย ตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาทของผู้บอกคำตอบ เป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหาให้ ผู้เรียนคิดแก้ หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง
3. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และ นำกระบวนการไปใช้จริง
4. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ ในท้องถิ่นหลีกเลี่ยงการใช้วัสดุอุปกรณ์สำเร็จราคาสูง

สรุปได้ว่า แผนการเรียนรู้ที่ดีครูผู้สอนต้องมีการวางแผนให้ดีมีการศึกษาหลักสูตรเพื่อนำมาเขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยเริ่มตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่อง กำหนดจำนวนชั่วโมงในการสอน กำหนดตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ แหล่งเรียนรู้และการวัดผลประเมินผลให้มีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรม กิจกรรมมีความหลากหลายเหมาะสมกับผู้เรียนเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาตามแนวคิดของทิสนา แคมมณี ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 7 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิมโดยการทำแบบทดสอบย่อยก่อนเรียน ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่โดยการศึกษาจากใบความรู้ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมโดยกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายทำกิจกรรมการเชื่อมโยงความรู้กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มโดยการให้แต่ละกลุ่มออกมาแลกเปลี่ยนความรู้แสดงความคิดเห็น ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้โดยแต่ละกลุ่มสรุปความรู้ในเรื่องที่เรียน ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงานโดยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้โดยการนำความรู้ไปใช้ในการทำแบบฝึก ซึ่งในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหาการเขียนสื่อสารของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบแบบฝึก เพื่อเป็นการฝึกปฏิบัติตามแนวคิดของการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ และยังเป็น การทบทวนความรู้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อีก เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น

2.7 การหาประสิทธิภาพ

การหาประสิทธิภาพได้มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

เผชิญ กิจกรรม (2542, น. 49-51) ได้กำหนดเกณฑ์และความหมายการหาประสิทธิภาพไว้หลายลักษณะ ดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบย่อย ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือคะแนนของนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบฝึกหัดหลังเรียน (Posttest) ได้เฉลี่ยร้อยละ 80

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 แรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้ เทียบกับคะแนนที่ได้ก่อนการเรียน (Pretest) ตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2)

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูก มีจำนวนร้อยละ 80

ชัยยงค์ พรหมวงษ์ และคณะ (2537, น. 495-496) ได้กำหนดเกณฑ์โดยยึดหลักการที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อช่วยให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนบรรลุผล ดังนั้นการกำหนดเกณฑ์ต้องคำนึงถึงกระบวนการและผลลัพธ์ โดยกำหนดตัวเลขเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยมีค่าเป็น E_1/E_2 โดยมีการหาค่าทางสถิติที่ใช้สูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{n}}{A} \times 100 \quad (2-1)$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน คะแนนของแบบฝึกหัดหรือของแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน

$$E_1 = \frac{\frac{\sum F}{n}}{B} \times 100 \quad (2-2)$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum F$ แทน คะแนนของแบบฝึกหัดหรือของแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

B แทน คะแนนเต็มของฝึกหัดทุกชุดรวมกัน

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมเป็นการหาคุณภาพของนวัตกรรมว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์คุณภาพที่ต้องการ โดยกำหนดตัวเลขเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยมีค่าเป็น E_1/E_2

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ เป็นกระบวนการของการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ได้ดีมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด (80/80)

80 ตัวแรก หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยรวมกันของนักเรียนทุกคนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ที่เก็บคะแนนจากการตรวจผลงานและการทดสอบย่อยท้ายแผน

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

2.8 ดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผล เป็นค่าตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน ดังนี้

2.8.1 ความหมายของดัชนีประสิทธิผล

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลไว้ ดังนี้

เผชิญ กิจระการ (2545, น. 52-53) ได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลว่า ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนน ที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการ ทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นมา เรามักจะดูถึงประสิทธิผล ทางด้านการสอนและการวัดประเมินผลทางสื่อ นั้น ตามปกติแล้วจะเป็นการประเมินความ แตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและ คะแนนการทดสอบหลังเรียนเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่ม ทดลองกับกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผล ของความแตกต่างทางสถิติ แต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะก็อาจจะยังไม่เพียงพอ เช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อในการเรียนการสอนครั้งหนึ่ง ปรากฏว่า กลุ่ม 1 การ ทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนร้อยละ 18 การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน ร้อยละ 67 และกลุ่ม 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนร้อยละ 27 การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน ร้อยละ 74 ซึ่ง เมื่อนำผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนน ทดสอบหลัง เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 กลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนน การทดสอบ หลังเรียนระหว่างกลุ่มทั้งสองปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิด

เพราะ สิ่งทดสอบนั้นหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณีมีคะแนนพื้นฐาน แตกต่างกันซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่จะเพิ่มขึ้นได้สูงสุดของแต่ละกรณี

สรุปได้ว่า ดัชนีประสิทธิผลหมายถึงตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนโดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน

2.8.2 การวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลไว้ดังนี้

Hovland (1949, อ้างถึงใน เผชิญู กิจระการ, 2545, น. 52-53) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลไว้ว่า “ดัชนีประสิทธิผล” (Effectiveness Index) ซึ่งคำนวณได้จากการหา ความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลองและการทดสอบหลังการทดลองด้วยคะแนนสูงสุดที่สามารถทำเพิ่มขึ้นได้ โยพแลนด์เสนอว่าค่าความสัมพันธ์ของการทดลองจะสามารถ กระทำได้อย่างถูกต้องแน่นอน ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบ ก่อนเรียน) และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุดดัชนีประสิทธิผลจะเป็นตัวชี้วัดถึงขอบเขตและ ประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อ

Webb (1963, อ้างถึงใน เผชิญู กิจระการ, 2545, น. 52-53) ได้เปรียบเทียบ ความแตกต่างของคะแนน โดยวิธีการ 3 แบบ ซึ่งเดิมจาก “ดัชนีประสิทธิผล” ของ Hovland (1949) โดย Webb (1963) ให้ความสนใจค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนน ซึ่งเรียกว่า วิธีการ Conventional โดยจะคำนวณจากการนำค่าคะแนนร้อยละของกลุ่มควบคุมออกจาก คะแนนร้อยละของกลุ่มทดลอง แล้วจึงหารด้วยร้อยละของกลุ่มควบคุม ผลที่ได้จะแสดงถึงร้อยละที่เพิ่มขึ้น (หรือลดลง) เปรียบเทียบกับคะแนนของกลุ่มควบคุม ดัชนีประสิทธิผลมีรูปแบบ ในการหาค่าดัชนี

$$B.I = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}} \quad (2-3)$$

สำหรับเกณฑ์ที่ยอมรับได้ว่าสื่อหรือนวัตกรรมมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์การเรียนรู้ได้จริง คือ มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

เผชิญู กิจระการ (2546, น. 1-6) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลไว้ดังนี้

1. การหาค่าพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียนโดยอาศัยการหาค่า t-test (แบบ Dependent Samples) เป็นการพิจารณาว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ โดยทำการทดสอบนักเรียนทุกคนก่อน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) แล้วนำมาหาค่า t-test แบบ

Dependent Samples หากมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ถือได้ว่า นักเรียนกลุ่มนั้นมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่าง เชื่อถือได้

2. การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนโดยอาศัยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) มีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}} \quad (2-4)$$

การหาค่า E.I เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ วิธีการอาจแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปของร้อยละก็ได้ ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}{100 - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}} \quad (2-5)$$

ข้อสังเกตบางประการที่เกี่ยวกับค่า E.I.

1. E.I. เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่าง จะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุด ไม่สามารถกำหนดได้เพราะค่าต่ำกว่า -1.00 และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่า ผลคะแนนสอบก่อนเรียน มากกว่าหลังเรียน ซึ่งหมายความว่าระบบการเรียนการสอนหรือสื่อที่สร้างขึ้นไม่มีคุณภาพ

2. การแปลผล E.I. ในตาราง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ของงานวิจัย มักจะใช้ข้อความไม่เหมาะสม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของ E.I. ผิดจากความเป็นจริง เช่น ค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 ก็มักจะกล่าวว่า “ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6340 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความรู้ เพิ่มขึ้นร้อยละ 62.40 ซึ่งในความเป็นจริงค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 เพราะคิดเทียบจาก E.I. สูงสุดเป็น 1.00 ดังนั้น ถ้าคิดเทียบเป็นร้อยละ ก็คือ คิดเทียบจากค่าสูงสุดเป็น 100 E.I. จะมีค่าเป็น 62.40 จึง ควรใช้ข้อความว่า “ ค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6240 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6240 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.40 ”

3. ถ้าค่าของ E_1/E_2 ของแผนการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และเมื่อหา E.I. ด้วยพบว่า มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นถึงระดับหนึ่งที่ผู้วิจัยพอใจ หากคำนวณค่าความคงทนด้วยโดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples ก็ไม่ได้แปลว่าจะไม่มีนัยสำคัญ (เพราะผู้วิจัยคาดหวังว่าหากสื่อ หรือแผนการเรียนรู้อะไรมีคุณภาพ ผลการเรียนหลังสอนเมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เช่น ผ่านไป 2 สัปดาห์ กับ ผลการเรียนจบจะต้องไม่แตกต่างกัน) ลักษณะเช่นนี้มักพบในงานวิจัยของนิสิตบ่อยๆ คือ แผนการเรียนรู้อะไร หรือสื่อมีค่า E_1/E_2 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ค่า E.I. ก็สูง แต่ผลการทดสอบความคงทนมี นัยสำคัญทางสถิติ ปัญหานี้ น่าจะมาจากนักเรียนไม่ได้ตั้งใจหรือเบื่อหน่ายในการทำข้อสอบอย่าง

จริงจัง แม้ว่าผู้วิจัยจะมีความรู้สึกว้าวหรือแพนที่ใช้จะมีคุณภาพ ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนมาก หรือมีความตรงตรงใจต่อบทเรียนมากเท่าไรก็ตาม

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผล วิเคราะห์ได้จากการหาค่าดัชนีประสิทธิโดยใช้สูตร

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}} \quad (2-6)$$

จากนั้นนำมาพิจารณาจากการคำนวณว่าค่าดัชนีประสิทธิผลสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ถ้าสูงกว่าแสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่า ค่าดัชนีประสิทธิผล เป็นค่าที่แสดงความก้าวหน้าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนสื่อสารภาษาไทย โดยใช้การเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

2.9 ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกนึกคิด ที่มีต่อกิจกรรมต่างๆ มีรายละเอียด ดังนี้

2.9.1 ความหมายของความพึงพอใจ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ ดังนี้

อัมพวรรณ โคนโคตี (2550, น. 63) ได้กล่าวสรุปไว้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวกต้นความพึงพอใจในการเรียนหมายถึงความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนหรือความต้องการดำเนินกิจกรรมนั้นๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

Wallerstein (1971, p. 256, อ้างถึงใน อีระ สภาวิมล, 2551, น. 7) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า เป็น กระบวนการทางจิตวิทยา ที่หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ซึ่ง สามารถคาดคะเนได้ว่ามีหรือไม่มีจากการสังเกตพฤติกรรมของคนเท่านั้น

Good (1973, p. 320, อ้างถึงใน พชวีวรรณ คุณชื่น, 2552, น. 22) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ไว้ว่า หมายถึง ระดับ ความรู้สึกพอใจ ชอบ รัก ซึ่งเป็นผลจากความสนใจและทัศนคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ

เรือยศ ศิริเสาร์ (2553, น. 54) ได้กล่าวสรุปไว้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียนและกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นสนองตอบความต้องการของผู้เรียนได้ทำให้ผู้เรียนมุ่งหวังที่จะทำงานให้ประสบผลสำเร็จ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกสนใจเป็นพิเศษ หรือความพอใจ ของบุคคลแต่ละคนที่เกิดขึ้นกับบางสิ่งบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็น วัตถุประสงค์ของ คน สภาพแวดล้อม การกระทำ ส่งผลให้มีความสนใจ ใส่ใจกับสิ่งนั้น ๆ และพยายามที่จะทำสิ่งนั้นด้วยความเต็มใจ และทำให้บรรลุตามเป้าหมาย ซึ่งความพอใจอาจใช้เวลานาน ๆ หรือเป็นเพียงความรู้สึกชั่วครู่ก็ได้

2.9.2 ทฤษฎีความพึงพอใจ

นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีความพึงพอใจไว้ ดังนี้

Scott (1970, p. 124, อ้างถึงใน บพิธ วังหนองเขียว, 2558, น. 61) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะส่งผลในเชิงปฏิบัติ ดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายต่อผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดผลสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างแรงจูงใจภายในเป็นเป้าหมายของงาน จะต้องลักษณะดังนี้

- 3.1 คนทำงานมีส่วนร่วมในการสร้างเป้าหมาย
- 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
- 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนเลือกเรียนตามความสนใจและมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการทำกิจกรรม ได้เลือกวิธีการในการแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่นักเรียนถนัด และสามารถค้นหาคำตอบได้

Maslow (1970, p. 69-80, อ้างถึงใน บพิธ วังหนองเขียว, 2558, น. 61-62) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่ามนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งความต้องการสิ่ง อื่นๆ ก็จะเกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเรา

อาจจะซ้ำซ้อนกันความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทันหมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้ความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้น ดังนี้

1. ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความมั่นคงในชีวิตทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและอนาคตความเจริญก้าวหน้าอบอุ่นใจ

3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสมใจที่สำหรับทำให้เกิดพฤติกรรม ต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ความต้องการเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระเสรีภาพ

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตัวเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

สรุปได้ว่า ทฤษฎีความพึงพอใจเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงความพึงพอใจของแต่ละบุคคลที่มาจกสิ่งเร้าหรือต้องการทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะทำสิ่งนั้นให้บรรลุตามความพึงพอใจของตนเอง

2.9.3 การวัดความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 68-85) ได้กล่าวว่า ความสัมพันธ์มาตรการวัดอาจทำได้โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีที่นิยมแพร่หลาย โดยขอรับรองให้ผู้ที่เราต้องการให้แสดงความคิดเห็นตอบลงในแบบฟอร์มที่กำหนดให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามจะถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ และสภาพอื่น ๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจในการทำงานทางตรงได้ทางหนึ่งเหมาะสำหรับกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยชรา เหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้อ่านหนังสือไม่ออกเขียนหนังสือไม่ได้หรือทำได้ช้า การสัมภาษณ์สามารถทำได้ทั้งการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง

3. การสังเกตการณ์ เป็นเทคนิควัดความพึงพอใจออกอย่างหนึ่งผู้สังเกตการณ์การใช้สายตาเฝ้าดูหรือศึกษามาเหตุการณ์ ปรากฏการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติและความเกี่ยวข้องกันระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของเหตุการณ์ การสังเกตสามารถทำได้ทั้งแบบมีโครงสร้างและแบบไม่มีโครงสร้าง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกชอบ หรือความรู้สึกเชิงบวกที่นักเรียนได้แสดงออก โดยการให้ความสนใจ มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก ของครูผู้สอน

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

2.10.1 งานวิจัยในประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสื่อสารและการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ดังนี้

ธัญรัตน์ บัวระภา (2551, น. 62) การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารด้วยกระบวนการสังเคราะห์ข้อมูลสู่งานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารด้วยกระบวนการสังเคราะห์ข้อมูลสู่งานเขียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผ่านเกณฑ์มาตรฐาน 70:70 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 73.27 และคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ปัทิตตา ไชยทิพย์ (2553, น. 67) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการเขียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA MODEL) ให้มีจำนวนนักเรียน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 มีคะแนนความสามารถด้านการเขียนตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป 2) เพื่อศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA MODEL) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการเขียนหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา พบว่า นักเรียนร้อยละ 98.27 มีคะแนนความสามารถด้านการเขียน เฉลี่ยร้อยละ 88.27 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 75/75 ตามที่กำหนดไว้ 2) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การเขียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียน โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 คุณภาพระดับ มาก เมื่อพิจารณาด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านทัศนคติที่มีต่อการจัด กิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 รองลงไป คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ตามลำดับ

ชุมพร นานานพินันท์ (2554, น.79) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จุดประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พัฒนาขึ้น และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารวิชาภาษาไทยเรื่องการสร้างคำการสร้างประโยคและการเขียนข้อความบรรยายภาพที่พัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 78.56/79.17 2) แบบฝึกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารที่พัฒนาขึ้นมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.66 ซึ่งสูงกว่า 0.50 ความสามารถในการเขียนสื่อสารหลังจากได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รินณา วิภาทานัง (2554, น. 94) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษาโรงเรียนบ้านจอกขวางสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2 วัดฤประสงค์การวิจัย 1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษามีประสิทธิภาพ 90.75/85.33 แสดงว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94

สุนตริ คำขวา (2556, น. 68) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปาที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโดนดพูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโดนดพูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา ก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปา และ 2) เปรียบเทียบความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโดนดพูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา ก่อนและหลังจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปา ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปา มีความสามารถในการเขียนย่อความหลังจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปามีความรับผิดชอบ หลังจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

ปริญญาโท สีสทอง (2557, น. 226-230) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนกับหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนกับหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 4) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย การเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองมีพัฒนาทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยเรื่องการเขียนคำขวัญการเขียนคำแนะนำการเขียนการแผนภาพโครงเรื่องการเขียนย่อความการเขียนจดหมายถึงเพื่อนการเขียนจดหมายถึงบิดามารดาการเขียนบันทึกความรู้การเขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า และการเขียนเรื่องตามจินตนาการหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนฯ ในทุกประเด็นของการประเมินซึ่งประเด็นการประเมินประกอบด้วยประเด็นด้านการลำดับความคิดของเนื้อหาด้านการใช้

ทางด้านอักขรวิธีด้านความคิดสร้างสรรค์หรือด้านความสมบูรณ์ของรูปแบบการเขียนและด้านความเป็นระเบียบสะอาดเรียบร้อยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองมีทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองมีทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559, น. 96) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 3) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนเรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 87.50/87.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนเรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 4) ความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่อง ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับ

สรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อัตราหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์

มาตรฐานที่กำหนดไว้ และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เป็นจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารของนักเรียนได้

2.10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสื่อสารมี ดังนี้

Kenney (2009) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 6 จำนวน 276 คน ในโรงเรียนประถมศึกษา 3 แห่ง เกี่ยวกับการ เขียนเชิงสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชอบเลือกเรื่องที่จะเขียน ด้วยตนเอง 61.40 % นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชอบเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง 80.40 % นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 ใช้เวลาในการเขียนเรื่องต่อเนื่องกันจนจบ คิดเป็น 57.20 % และ 43.40 % ตามลำดับ ความยากในการเขียนเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 คือ การรวบรวมความคิด เวลานั้น ขาดเครื่องมือที่จะช่วยในการเขียนคำศัพท์และไม่มี สมาธิเนื่องจากเสียงรบกวน ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาเช่นเดียวกันและมี ปัญหาเพิ่มขึ้นมาบ้างในเรื่องการ กำหนดเหตุการณ์และอุปนิสัยของตัวละคร

Henning (2010, p. 2424) ศึกษาเรื่อง การเขียนเรียงความและรูปแบบ ของภาษาที่เป็นทางการ เพื่อดูว่าปัจจัยในการเขียนเรียงความมีอยู่ 3 อย่างคือ การเขียน การ อ่าน และการใช้ ภาษา โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความ จดหมาย และหนังสือพิมพ์ พบว่า การเขียนเรียงความเป็นโครงสร้างที่ยุงยากที่สุดในงานเขียน 3 ประเภท รองลงมาคือ การเขียน จดหมาย และการเขียนหนังสือพิมพ์

Mize (2010, pp. 3864-3865) ได้ศึกษาเรื่อง ผลคุณภาพการเขียนของ นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงเกรด 5 เมื่อได้เลือกหัวข้อเรื่องเอง หรือหัวข้อที่ครูกำหนดให้โดย ใช้เวลาเขียน 30 นาที พบว่า หัวข้อเรื่องที่นักเรียนเลือกเองมีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อต่อคุณภาพ การเขียนเรียงความ ส่วนเรียงความที่ครูกำหนดหัวข้อเรื่องให้เขียนนั้นได้รับการประเมินค่าสูง อย่างมีนัยสำคัญกว่า เรียงความที่เลือกหัวข้อเรื่องเอง เพศของผู้เขียนเรียงความไม่มีความ แตกต่างต่อผลการวัดคุณภาพ การเขียนเรียงความ

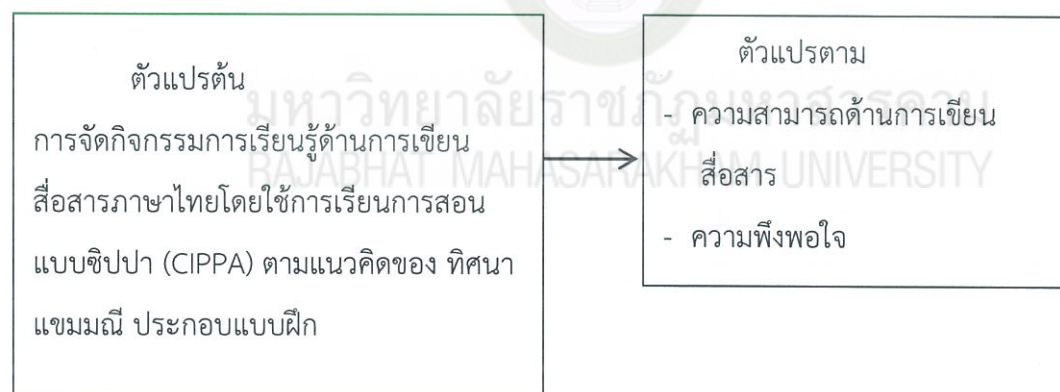
Doris, Edna and Austin (2012, p. 771) ศึกษาผลการอ่าน อย่างวิเคราะห์ที่มีต่อ ทักษะการเขียนเรียงความในระดับวิทยาลัย โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่ม ควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 25 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกอ่านอย่างวิเคราะห์ ประกอบการเขียน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการ สอนด้วยวิธีปกติ ใช้ผลการสอนทั้งก่อนเรียนและ หลังเรียน โดยใช้ผลการเขียนเรียงความใน สัปดาห์แรกและสัปดาห์สุดท้ายของการทดลองพบว่า กลุ่มควบคุมคะแนนที่ได้มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การใช้บทความหรือเนื้อหาการอ่านอย่างมี

การวิเคราะห์เรื่อง ถ้อยคำ สำนวนภาษา ศิลปะการเขียนที่ดีเหล่านี้ จะมีผลต่อการเขียนเรียงความได้อย่างไร

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียน สามารถที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนที่เน้นทักษะการปฏิบัติ สามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารของนักเรียนได้

2.11 กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึกจากทฤษฎีการเรียนรู้กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ของธอร์นไดค์ ที่ว่าการฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวร (ทิตินา แชมมณี, 2550, น. 51) และใช้แนวคิดในการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาของทิตินา แชมมณี (ทิตินา แชมมณี, 2560, น. 283) สรุปได้ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. รูปแบบการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 7 ห้อง จำนวนนักเรียน 300 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 44 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มี 4 ชนิดประกอบด้วย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน ใช้เวลาสอน 10 ชั่วโมง ทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง ทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และข้อสอบแบบปฏิบัติ 2 ข้อ

3.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 10 ข้อ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารโดยการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน ใช้เวลาสอน 10 ชั่วโมง ทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง ทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อกำหนดโครงสร้างเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ และคาบเวลาการสอน

3.3.1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ แนวคิดและการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา โดยศึกษาจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.1.3 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา และเวลาเรียน

ตารางที่ 3.1

วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละเนื้อหาและกำหนดเวลาเรียน

แผนที่	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	ชั่วโมง
1	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกหลักการเขียน สื่อสารภาษาไทยได้ 2. นักเรียนเขียนสื่อสาร ภาษาไทยได้	องค์ความรู้ของการเขียน สื่อสาร ประกอบแบบฝึกการ เติมคำ	1
2	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกชนิดและอธิบาย ลักษณะของประโยคได้ 2. นักเรียนแต่งประโยคชนิด ต่างๆ ได้	การเขียนประโยคเพื่อการ สื่อสาร ประกอบแบบฝึก การเขียนประโยคจากภาพ	1
3	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนใช้ภาษา ประกอบการเขียนได้อย่าง ถูกต้อง และเหมาะสม 2. นักเรียนเขียนอธิบายได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม	การเขียนอธิบาย ประกอบแบบฝึกการเขียน อธิบายขั้นตอนการ ทำอาหาร	1
4	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกลักษณะของการ เขียนแสดงความคิดเห็นได้ 2. นักเรียนเขียนแสดง ความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้	การเขียนแสดงความคิดเห็น จากการอ่านเรื่อง สังข์ทอง ประกอบแบบฝึกการเขียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวละคร	1
5	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกลักษณะและ วิธีการเขียนแผนภาพ ความคิดได้ถูกต้อง 2. นักเรียนเขียนแผนภาพ ความคิดสรุปใจความสำคัญ จากเรื่องที่อ่านได้อย่าง เหมาะสม	การเขียนแผนภาพความคิด การเขียนจดหมาย ประกอบแบบฝึก องค์ประกอบของจดหมาย	1
6	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกวิธีการสรุป ความจากเรื่องที่อ่านได้ 2. นักเรียนเขียนสรุปความจาก เรื่องที่กำหนดได้	การเขียนสรุปความจากนิทาน ประกอบแบบฝึกการเขียน สรุปนิทานเรื่อง กระเช้า ของนางสีดา	1

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนที่	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	ชั่วโมง
7	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกวิธีการเขียน โครงเรื่องได้ 2. นักเรียนเขียนโครงเรื่องจาก เรื่องที่กำหนดได้	การเขียนโครงเรื่องนิทาน ประกอบแบบฝึกเขียน โครงเรื่องนิทานตาม จินตนาการ	1
8	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนอธิบายวิธีการเขียน เล่าเรื่องได้ 2. นักเรียนเขียนเล่าเรื่องได้	การเขียนเล่าเรื่องจากภาพ ประกอบแบบฝึกเขียนเล่า เรื่องจากภาพ	1
9	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกกระบวนการใน การเขียนได้ 2. นักเรียนเขียนเรื่องตาม จินตนาการได้	การเขียนเรื่องตาม จินตนาการ ประกอบ แบบฝึกเขียนเรื่องจาก ภาพ	1
10	ท 2.1 ป. 5/2เขียน สื่อสารโดยใช้คำได้ ถูกต้องชัดเจน และ เหมาะสม	1. นักเรียนบอกลักษณะของ การเขียนเรียงความได้ 2. นักเรียนเขียนเรียงความได้ ตามที่กำหนด	การเขียนเรียงความ ประกอบแบบฝึกการ เขียนเรียงความเรื่อง “อาชีพในฝันของฉัน”	1
		รวม		10

3.3.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก โดยมีลำดับขั้นตอน คือ ขั้นการเตรียมการสอน ขั้นการทบทวนความรู้เดิม ขั้นการแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความเดิม ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นการปฏิบัติและ/หรือการแสดงผลงาน ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้ จำนวนทั้งสิ้น 10 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง

3.3.1.5 นำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก จำนวน 10 แผน ที่ผู้วิจัยสร้าง ขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้พิจารณาตรวจสอบ เสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุง แก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.3.1.6 นำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก จำนวน 10 แผน ที่ปรับปรุง ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ได้แก่

1) ผศ.ว่าที่ ร.ต. ดร.อรัญ ชูกระเตื้อง (ปร.ต.) วิจัยและประเมินผล ตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

2) ผศ.ดร. สุรกานต์ จังหาร (คอ.ด.) ครุศาสตร์อุตสาหกรรม ตำแหน่งอาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน

3) ดร. ดรณนภา นาชัยฤทธิ์ (ปร.ด.) การบริหารการศึกษา ตำแหน่งอาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านด้านเทคโนโลยีสื่อทางการเรียนการสอน

4) ผศ.ดร.เชษฐา จักรไชย (กศ.ด.) ภาษาไทย ตำแหน่งอาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา

5) นางนภภรณ์ ทาโยธี วุฒิการศึกษา (ค.ม.) หลักสูตรและการเรียนการสอน ตำแหน่งครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ ประจำวิชาภาษาไทย โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา ความสอดคล้องในรายละเอียดต่างๆ ในแต่ละองค์ประกอบของแผนโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ คุณภาพระดับดีมาก คุณภาพระดับดี คุณภาพระดับค่อนข้างดี คุณภาพระดับพอใช้ และคุณภาพระดับควรปรับปรุงดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.121)

กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนการประเมิน ดังนี้

เหมาะสมดีมาก	ให้คะแนน	5	คะแนน
เหมาะสมดี	ให้คะแนน	4	คะแนน
เหมาะสมค่อนข้างดี	ให้คะแนน	3	คะแนน
เหมาะสมพอใช้	ให้คะแนน	2	คะแนน
เหมาะสมควรปรับปรุง	ให้คะแนน	1	คะแนน

กำหนดเกณฑ์การแปลผลความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00	แปลผล เหมาะสมดีมาก
คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50	แปลผล เหมาะสมดี
คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50	แปลผล เหมาะสมค่อนข้างดี
คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50	แปลผล เหมาะสมพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50	แปลผล เหมาะสมควรปรับปรุง

ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก มีคุณภาพเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.12 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับดีมาก (ภาคผนวก ก, ตารางที่ ก.1 หน้า 118)

3.3.1.7 จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไป ดำเนินการ

3.3.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย

สร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย จำนวน 2 ชุด ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.3.2.2 ศึกษาวิธีเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบจากเอกสาร ตำรา เทคนิคการสอน และรูปแบบการเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบ

3.3.2.3 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดมุ่งหมายหลักสูตร เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดจำนวนข้อสอบแต่ละเนื้อหาโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมพุทธิพิสัยของบลูม (Bloom)

ตารางที่ 3.2

วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละเนื้อหา กำหนดจำนวนข้อสอบแต่ละเนื้อหา

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	พฤติกรรมพุทธิพิสัย					ประเมินค่า
		ความรู้-ความเข้าใจ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	
องค์ความรู้ของการเขียนสื่อสาร	1. นักเรียนบอกหลักการเขียนสื่อสารภาษาไทยได้	√	-	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนสื่อสารภาษาไทยได้	-	√	√	-	-	-
องค์ความรู้ของการเขียนสื่อสาร	1. นักเรียนแยกชนิดและอธิบายลักษณะของประโยคได้	√	√	-	√	-	-
	2. นักเรียนแต่งประโยคชนิดต่างๆได้	-	√	√	-	-	-
การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร	1. นักเรียนใช้ภาษาประกอบการเขียนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม	√	√	√	-	-	√
	2. นักเรียนเขียนอธิบายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	-	√	√	-	-	-

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

		พฤติกรรมการปฏิบัติ					
เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ความรู้-ความเข้าใจ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	ประเมินค่า
การเขียนอธิบาย	1. นักเรียนบอกลักษณะของการเขียนแสดงความคิดเห็นได้	√	√	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้		√	√	√	-	-
การเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง สักข์ทอง	1. นักเรียนบอกลักษณะและอธิบายวิธีการเขียนแผนภาพความคิดได้ถูกต้อง	√	-	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนแผนภาพความคิดสรุปใจความสำคัญ จากเรื่องที่อ่านได้อย่างเหมาะสม	-	√	√	-	-	-
การเขียนแผนภาพความคิดการเขียนจดหมาย	1. นักเรียนบอกวิธีการสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้	√	-	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนสรุปความจากเรื่องที่กำหนดได้	-	√	√	-	√	√
การเขียนสรุปความจากนิทาน	1. นักเรียนบอกวิธีการเขียนโครงเรื่องได้	√	-	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนโครงเรื่องจากเรื่องที่กำหนดได้	-	√	√	-	-	√
การเขียนโครงเรื่องนิทาน	1. นักเรียนอธิบายวิธีการเขียนเล่าเรื่องได้	√	-	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนเล่าเรื่องได้	-	-	√	-	-	-
การเขียนเล่าเรื่องจากภาพ	1. นักเรียนอธิบายกระบวนการในการเขียนได้	√	√	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนเรื่องตามจินตนาการได้	-	-	√	-	-	-
การเขียนเรื่องตามจินตนาการ	1. นักเรียนบอกลักษณะของการเขียนเรียงความได้	√	-	-	-	-	-
	2. นักเรียนเขียนเรียงความได้ตามที่กำหนด	-	√	√	√	-	-
รวม		10	12	11	3	1	3
ข้อสอบทั้งหมด						40	
ใช้จริง						30	

3.3.2.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ เพื่อที่จะเลือกไว้ใช้จริง 30 ข้อ และข้อสอบอัตนัยเกี่ยวกับการเขียนสื่อสาร 1 ข้อ โดยเป็นการเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้

3.3.2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมด้านภาษา และนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3.3.2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้สูตร IOC (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 269) จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.2.7 นำผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้สูตร IOC (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 269) โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.6 – 1.00 เป็นข้อสอบที่มีอยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงตามเนื้อหาที่ใช้ได้

3.3.2.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 40 คน โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม ซึ่งเรียนเรื่องนี้แล้ว นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน ผู้ที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ผู้ที่ตอบผิดให้ 0 คะแนน แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 – 1.00 และค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 จำนวน 30 ข้อ ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแบบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยกับจุดประสงค์การเรียนรู้เท่ากับ 1.00 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.30 - 0.77 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.73 (ภาคผนวก ข, ตารางที่ ข.2 หน้า 148-149)

3.3.2.9 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยความของกลุ่ม Tryout ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้ว มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับตามวิธีของ Lovett (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 306) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.7626 (ภาคผนวก ข, ตารางที่ ข.2 หน้า 148-149)

3.3.2.10 จัดพิมพ์แบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเป็นแบบทดสอบฉบับจริงจำนวน 30 ข้อ ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแบบสอบถามความพึงพอใจ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 5/2 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้อง ต่อไป

3.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 1 ชุด ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ และวิธีการสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทแบบสอบถามจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เกี่ยวข้อง

3.3.3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยกำหนดรายการสอบถามและสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจตามโครงสร้างของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยใช้เกณฑ์ของ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 121)

กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนการประเมิน ดังนี้

พอใจมากที่สุด	5	คะแนน
พอใจมาก	4	คะแนน
พอใจปานกลาง	3	คะแนน
พอใจน้อย	2	คะแนน
พอใจน้อยที่สุด	1	คะแนน

ใช้เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	พอใจมากที่สุด
3.51 - 4.50	พอใจมาก
2.51 - 3.50	พอใจปานกลาง
1.51 - 2.50	พอใจน้อย
1.00 - 1.50	พอใจน้อยที่สุด

3.3.3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาให้ข้อเสนอแนะ นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างรายการสอบถามกับนิยามความพึงพอใจ โดยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ

คำนวณค่า IOC ของรายการสอบถามรายข้อแล้วคัดเลือก รายการสอบถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 จำนวน 10 ข้อ เพื่อนำไปใช้ต่อไป ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 (ภาคผนวก ค, ตารางที่ ค.1 หน้า 153)

3.3.3.4 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจให้เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.4 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design โดยมีลักษณะการทดลอง ดังตารางที่ 3.3 (ไพศาล วรคำ, 2561, น.142-143)

ตารางที่ 3.3

แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pretest	Treatment	Posttest
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

หมายเหตุ T₁ หมายถึง ทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

X หมายถึง การทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา

T₂ หมายถึง ทดสอบหลังการทดลอง (Post-test)

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.5.1 ระยะเวลาของการวิจัย ผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA) ประกอบแบบฝึก โดยผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมด้วยตนเอง จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ทำแบบทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง

3.5.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5.2.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายด้วยแบบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย

3.5.2.2 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การเรียนการสอน แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ใช้เวลาทำการทดลอง 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ทำการเก็บคะแนนแบบฝึกและการทดสอบจำนวน 10 ครั้ง

3.5.2.3 เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบวัดความสามารถ หลังจากนั้นทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับนักเรียนและตรวจเก็บคะแนน

3.5.2.4 นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยการคำนวณค่าอัตราส่วนระหว่างผลเฉลี่ยของคะแนนการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งหมดต่อร้อยละของผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด (E_1 / E_2)

3.6.2 วิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรมการโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ ซิปปา ประกอบแบบฝึก โดยใช้สูตรคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I)

3.6.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ของนักเรียน หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ค่าสถิติทดสอบสมมติฐาน t-test (One Samples)

3.6.4 วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึก โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ ซิปปา โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.7.1 สถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย

3.7.1.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ใช้สูตรดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 323)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3-1)$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ได้ของกลุ่มตัวอย่าง

n แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.7.1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545,

น. 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}} \quad (3-2)$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน กำลังสองของคะแนนผลรวม

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.7.1.3 ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 321)

$$\text{ร้อยละ (\%)} = \frac{f}{n} \times 100 \quad (3-3)$$

เมื่อ f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.7.1.4 ค่าสถิติทดสอบสมมุติฐาน t-test (One Samples) (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 349)

$$t = \frac{\bar{x} - \mu_0}{\frac{S}{\sqrt{n}}} \quad (3-4)$$

$$df = N - 1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติทดสอบสมมุติฐาน t-test
 \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 μ_0 แทน ค่าคงที่หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ต้องการเปรียบเทียบ
 S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบความสามารถการเขียนสื่อสารภาษาไทย ประกอบด้วย

3.7.2.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence : IOC) (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 269) ระบุไว้ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{n} \quad (3-5)$$

เมื่อ R แทน ระดับความสอดคล้องที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนประเมินในข้อนั้น
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดประเมินในข้อนั้น
 n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดที่ประเมินในข้อนั้น

3.7.2.2 การหาค่าความยาก (P) ของแบบทดสอบวัดผลมฤทธิทางการเรียนและแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านคิดวิเคราะห์ โดยใช้สูตร (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 298)

$$P = \frac{f}{n} \quad (3-6)$$

เมื่อ P แทน ดัชนีความยาก
f แทน จำนวนผู้ตอบถูก
n แทน จำนวนผู้เข้าสอบ

3.7.2.3 ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านคิดวิเคราะห์ ตามวิธีของเบรนแนน (Brennan) ใช้สูตร ดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 306)

$$B = \frac{f_p}{n_p} - \frac{f_F}{n_F} \quad (3-7)$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบ
 f_p แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบข้อนั้นถูกในกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์
 f_F แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบข้อนั้นถูกในกลุ่มที่ไม่ผ่านเกณฑ์
 n_p แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์
 n_F แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ไม่ผ่านเกณฑ์

3.7.2.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านคิดวิเคราะห์ โดยใช้สูตรของโลเวท (Lovett) (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 292)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k\sum x - \sum x^2}{(k-1)\sum(x-c)^2} \quad (3-8)$$

เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
k แทน จำนวนข้อสอบ
x แทน คะแนนรวมของแต่ละคน
c แทน คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

3.7.3 การหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก โดยคำนวณค่า อัตราส่วนระหว่างผลเฉลี่ยของคะแนนการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งหมดต่อร้อยละของ ผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ใช้สูตร (E_1 / E_2) (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556, น. 9-10)

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100 \text{ หรือ } \frac{\bar{X}}{A} \times 100 \quad (3-9)$$

- เมื่อ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ
- $\sum X$ คือ คะแนนรวมของการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือแบบฝึกที่ทำระหว่างเรียนรวมกัน
- A คือ คะแนนเต็มของการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือแบบฝึกที่ทำระหว่างเรียนรวมกัน
- N คือ จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
- \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือแบบฝึกที่ทำระหว่างเรียน

$$E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100 \text{ หรือ } \frac{\bar{F}}{B} \times 100 \quad (3-10)$$

- เมื่อ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
- $\sum F$ คือ คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียน
- B คือ คะแนนเต็มของผลการทดสอบหลังเรียน
- N คือ จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
- \bar{F} คือ ค่าเฉลี่ยของผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียน

3.7.4 ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก เพื่อหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียน โดยใช้สูตรคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) (เผชญิ กิจระการ, 2548, น. 31)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}} \quad (3-11)$$

หรือ
$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ P_1 แทน ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน

P_2 แทน ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน

Total แทน ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

บทที่ 4

ผลการวิจัย

รายงานผลการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมาย และการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ถูกต้อง ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
- \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ย
- $\sum x$ แทน คะแนนรวม
- S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- P แทน ร้อยละ
- E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
- E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
- E.I. แทน ดัชนีประสิทธิผล
- t แทน ค่าสถิติที่ใช้ t-test (one sample t-test)

4.2 ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายโดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_1) ตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_1) ตามเกณฑ์ 80/80

ในการหาประสิทธิภาพของกระบวนการของการจัดกิจกรรมเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก ผู้วิจัยได้หาประสิทธิภาพด้านกระบวนการ และผลลัพธ์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากคะแนนแบบตรวจงาน และคะแนนทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน ทั้งหมด 10 แผน ปรากฏผลดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คนที่เรียน	ก่อนเรียน	คะแนนแบบตรวจงานและคะแนนทดสอบย่อย										รวม	หลังเรียน
		แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	แผนที่ 9	แผนที่ 10		
เต็ม	30	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	100	30
รวม	336	358	356	354	359	355	350	345	347	372	358	3554	1103
\bar{x}	8.13	8.18	8.13	8.09	8.20	8.11	8.00	7.89	7.93	8.49	8.18	81.20	25.18
S.D.	4.30	0.86	0.76	0.79	0.46	0.96	0.83	0.71	0.86	0.55	0.91	3.78	1.77
ร้อยละ	27.11	81.78	81.33	80.89	82.00	81.11	80.00	78.89	79.33	84.89	81.78	81.20	83.93

จากตารางที่ 4.1 พบว่า นักเรียนจำนวน 44 คน ได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำใบงาน และแบบทดสอบย่อยหลังเรียนในแต่ละแผน จำนวน 10 แผน คะแนนเต็ม 100 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 81.20 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.78 คิดเป็นร้อยละ 81.20 ของคะแนนเต็ม นั่นคือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 81.20 และพบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 25.18 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.77 เป็นร้อยละ 83.93 ของคะแนนเต็ม นั่นคือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 83.93

ดังนั้น ประสิทธิภาพของแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 81.20/83.93

ตารางที่ 4.2

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก

รายการ	N	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1/E_2	ผลการเปรียบเทียบ เกณฑ์ 80/80
ประสิทธิภาพกระบวนการ	44	100	81.20	81.20	81.20/83.93	ตามเกณฑ์
ประสิทธิภาพผลลัพธ์	44	30	25.18	83.93		

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) เท่ากับ 81.20/83.93 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยทำการทดสอบก่อนเรียน แล้วทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยชุดเดียวกัน นำมาตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึกโดยใช้สูตร (เผชิญ กิจระการ, 2548, น. 31) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ดัชนีประสิทธิผล} &= \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}} \\ &= \frac{1103 - 336}{(44 \times 30) - 336} \\ &= \frac{767}{984} \\ &= 0.7795 \text{ หรือ ร้อยละ } 77.95 \end{aligned}$$

ตารางที่ 4.3

การวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก

จำนวนคน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม ก่อนเรียน	คะแนนรวม หลังเรียน	ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)	แปลผล
44	30	336	1103	0.7795	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก มีค่าเท่ากับ 0.7795 แสดงว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 77.95

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ผลปรากฏดังตารางที่ 4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.4

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	% of Mean	T	Sig(1-tailed)
หลังเรียน	44	30	25.07	1.63	83.56	4.34*	0.0000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.4 พบว่า การทดสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 25.07 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.56 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นไปตามเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก ผลปรากฏดังตารางที่ 4.5 ดังนี้

ตารางที่ 4.5

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก

ข้อที่	รายการ	Mean	S.D.	ความพึงพอใจ
1	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร	4.43	0.55	มาก
2	นักเรียนได้ศึกษาไปความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสาร	4.57	0.50	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	Mean	S.D.	ความพึงพอใจ
3	นักเรียนได้ร่วมมือในการทำแบบฝึกการเขียน	4.61	0.49	มากที่สุด
4	นักเรียนได้รวมกลุ่มกันทำแบบฝึกการเขียนจากภาพ	4.48	0.51	มาก
5	นักเรียนชอบการจัดการเรียนรู้ จากแบบฝึกการเขียนจากภาพ	4.52	0.51	มากที่สุด
6	นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียนรู้ เรื่องการเขียนอธิบาย	4.52	0.51	มากที่สุด
7	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น	4.52	0.51	มากที่สุด
8	นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วยการเขียนเรื่องตามจินตนาการ	4.41	0.50	มาก
9	นักเรียนประยุกต์การเขียนคำมาใช้เขียนประโยค	4.32	0.47	มาก
10	นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนเรื่อง การเขียนเล่าเรื่อง	4.42	0.50	มาก
ภาพรวม		4.48	0.09	มาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาประกอบแบบฝึก ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.09) นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด จำนวน 5 รายการ อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนได้ร่วมมือในการทำแบบฝึกการเขียน ($\bar{X} = 4.61$, S.D.= 0.49) อันดับที่สอง ได้แก่ นักเรียนได้ศึกษาใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสาร ($\bar{X} = 4.57$, S.D.= 0.50) อันดับที่สาม นักเรียนชอบการจัดการเรียนรู้ จากแบบฝึกการเขียนจากภาพ นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียนรู้ เรื่องการเขียนอธิบาย และนักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น ($\bar{X} = 4.52$, S.D.= 0.51) นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมาก จำนวน 5 รายการ อันดับแรกได้แก่ นักเรียนได้รวมกลุ่มกันทำแบบฝึกการเขียนจากภาพ ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.51) อันดับที่สอง ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร ($\bar{X} = 4.45$, S.D.= 0.55) อันดับที่สาม ได้แก่ นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนเรื่อง การเขียนเล่าเรื่อง ($\bar{X} = 4.42$, S.D.= 0.50) อันดับสี่ ได้แก่ นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วยการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ($\bar{X} = 4.41$, S.D.= 0.50) และอันดับที่ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด ได้แก่ นักเรียนประยุกต์การเขียนคำมาใช้เขียนประโยค ($\bar{X} = 4.32$, S.D.= 0.47)

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.1.1 การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 81.20/ 83.93 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

5.1.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.7795 หรือร้อยละ 77.95 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์

5.1.3 ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 83.56 ซึ่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.48 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.09

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการสรุปผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพบว่ามีข้อค้นพบที่น่าสนใจ ซึ่งควรค่าแก่การนำมาอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

5.2.1 ผลจากการศึกษาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึกที่สร้างขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพ 81.20/ 83.93 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ มีประสิทธิภาพเกณฑ์ 80/80 ที่ผลเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้ ผ่าน ขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบโดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร คู่มือที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา วิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตร ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ก่อนทำการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบฝึก ตลอดจนผ่านการวิเคราะห์และตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาจุดบกพร่อง แล้วนำคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและสามารถ นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อีกทั้งแบบฝึกในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีแบบฝึกเพื่อให้นักเรียนได้ทำหลังกิจกรรมการเรียนเพื่อเป็นการฝึกฝนและทบทวนความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนสื่อสารที่สามารถที่จะเขียนสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมที่กล่าวมาทั้งหมดอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปทิตตา ไชยทิพย์ (2553, น. 61) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA MODEL) พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการเขียน หลังจากการจัด กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.27/98.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุมนตรี คำขวา (2556, น. 64) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปาที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความและความรับผิดชอบของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโตนดพูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปา มีความสามารถในการเขียนย่อความหลังจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ ระดับ .05

5.2.2 ผลการศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.7795 หรือ

ร้อยละ 77.95 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ ที่ผลเป็นเช่นนี้เนื่องจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน นักเรียนได้รับการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างเป็นระบบ โดย เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก ตั้งแต่การเรียนรู้ความหมาย ความสำคัญ ประโยชน์ของการเขียน สื่อสาร วิธีการเขียน และมีตัวอย่างประกอบ พร้อมทั้งมีแบบฝึกให้นักเรียนได้ฝึกฝนเพื่อการทบทวน ความรู้และพัฒนาความรู้ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามหลักการอย่างเป็นระบบชัดเจนช่วยให้ผู้เรียนได้ เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของของ รสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559, น. 92) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการ เรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของ การเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบ การสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 หมายความว่า นักเรียนมี ความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุมพร นานานพันธ์ (2554, น.79) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการ เขียนสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการเขียนสื่อสารที่พัฒนาขึ้นมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0. 66 ซึ่งสูงกว่า 0.50

5.2.3 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 25.07 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.56 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง เกณฑ์กับคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นไปตามเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ สมมติฐานที่กำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนสื่อสารได้ดี ขึ้น ทำให้ความสามารถในการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้นส่งผลให้มีความก้าวหน้าในการ เรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านขั้นตอนการสร้าง อย่างมีระบบและมีคุณภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559, น. 92) ได้ ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ ซิปปา (CIPPA Model) สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปา โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริญญาภา สิทอง (2557, น. 226-230) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวความคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริม

ความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกันด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 01

5.2.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาประกอบแบบฝึก ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.09) นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด จำนวน 5 รายการ อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนได้ร่วมมือในการทำแบบฝึกการเขียน ($\bar{X} = 4.61$, S.D.= 0.49) อันดับที่สอง ได้แก่ นักเรียนได้ศึกษาใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสาร ($\bar{X} = 4.57$, S.D.= 0.50) อันดับที่สาม นักเรียนชอบการจัดการเรียนรู้ จากแบบฝึกการเขียนจากภาพ, นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียนรู้ เรื่องการเขียนอธิบาย และนักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น ($\bar{X} = 4.52$, S.D.= 0.51) นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมาก จำนวน 5 รายการ อันดับแรกได้แก่ นักเรียนได้รวมกลุ่มกันทำแบบฝึกการเขียนจากภาพ ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.51) อันดับที่สอง ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร ($\bar{X} = 4.45$, S.D.= 0.55) อันดับที่สาม ได้แก่ นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนเรื่อง การเขียนเล่าเรื่อง ($\bar{X} = 4.42$, S.D.= 0.50) อันดับสี่ ได้แก่ นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วยการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ($\bar{X} = 4.41$, S.D.= 0.50) และอันดับที่ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด ได้แก่ นักเรียนประยุกต์การเขียนคำมาใช้เขียนประโยค ($\bar{X} = 4.32$, S.D.= 0.47) ผลเป็นเช่นนี้เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ สามารถสร้างความรู้ ค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง นักเรียนมีบทบาทมากในกิจกรรมการเรียนการสอน และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ ครูผู้สอนใช้เทคนิคเสริมแรงด้วยการ ให้ชมเชยและรางวัล จึงทำให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนาน กระตือรือร้น สนใจในการทำกิจกรรม และมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปทิตตา ไชยทิพย์ (2553, น. 61) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA MODEL) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจมากที่สุดคือ ด้านทัศนคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 รองลงมาคือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และและด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 4.26 ตามลำดับเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อของทุกด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือนักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 รองลงมา คือ นักเรียนและเพื่อนๆ ได้เรียนเป็นกลุ่มและช่วยกันทำงานเป็นกลุ่ม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559, น. 92) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, S. D. = 0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุดจำนวน 2 ข้อได้แก่ ข้อ 5 และข้อ 12 ส่วนข้ออื่นอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ข้อที่ 5 การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปาโมเดลทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ($\bar{X} = 4.80$, S. D. = 0.45) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อ 3 นักเรียนชอบภาพประกอบในกิจกรรม ($\bar{X} = 3.58$, S. D. = 0.50) สอดคล้องกับ รินณา วิภาทานัง (2554, น. 94) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษาโรงเรียนบ้านจอกขวางสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ที่ได้นำเสนอข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ครูผู้สอนควรศึกษา ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความเข้าใจ มีการวางแผนการสอน กำหนดกิจกรรมให้มีความสอดคล้องกับการเรียนรู้ จะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

5.3.1.2 การจัดกิจกรรมการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ครูผู้สอนควรตรวจผลงานของนักเรียนและแจ้งผลคะแนนที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมทำแผนทุกครั้ง เพื่อให้นักเรียนได้ทราบความบกพร่อง

5.3.1.3 การจัดกิจกรรมการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ครูผู้สอนควรบริหารเวลาแต่ละขั้นตอนให้เหมาะสมกับเรื่องที่น่ามาสอน จะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

5.3.2 เสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรศึกษาเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึกในชั้นเรียน อื่นๆ ตามตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 เพื่อการเขียนสื่อสาร

5.3.2.2 ควรศึกษาเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างการเขียนสื่อสาร ในระดับชั้นอื่นๆ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *การสร้างแบบฝึก*. สืบค้นจาก http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=17549&Key=news_research.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กิดานันท์ มะลิทอง. (2548). *เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2549). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 5 (1), 7-20.
- ชุมพร นานานพนนท์. (2554). *การพัฒนาแบบฝึกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2550). *นวัตกรรมการศึกษาชุด แบบฝึกหัด-แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาผู้เรียน และ การจัดทำผลงานทางวิชาการอาจารย์ 3 และบุคลากรทางการศึกษา (ครูชำนาญการ ครูเชี่ยวชาญ และครูเชี่ยวชาญพิเศษ)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธารอักษร.
- ทิตนา แชมมณี. (2550). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แชมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แชมมณี. (2560). *ศาสตร์การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 21. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธัญรัตน์ บัวระภา. (2551). การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารด้วยกระบวนการสังเคราะห์ข้อมูลสู่งานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บพิธ วังหนองเสียว. (2558). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำตรงตามมาตรฐานตัวสะกด โดยใช้แผนการเรียนรู้ ประกอบแบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต).
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บังอร สว่างโรธรส. (2549). เทคนิคการเขียนจดหมายธุรกิจ และ e-mail. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- ปัทมา ไชยทิพย์. (2553). การศึกษาความสามารถด้านการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA MODEL). (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประภาพรณ เล็งวงศ์. (2550). การพัฒนานวัตกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: อี.เคงบุ๊กส์.
- ประสพสุข ฤทธิเดช. (2558). นวัตกรรมการศึกษาการสอนภาษาไทย. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.
- ปริญญาภษ สีทอง. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกัน ด้วยการเสริมศักยภาพที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เผชิญ กิจระการ. (2542). การวิจัยและทฤษฎีเทคโนโลยีการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2).มหาสารคาม : ภาควิชาเทคโนโลยี และสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เผชิญ กิจระการ. (2545). การวิจัยและทฤษฎีเทคโนโลยีการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3).มหาสารคาม : ภาควิชาเทคโนโลยี และสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เผชิญ กิจระการ. (2546). ดัชนีประสิทธิผล ในเอกสารประกอบการสอน. มหาสารคาม : ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เผชิญ กิจระการ. (2548). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เฮาส์ออฟเคอร์มิสท์.
- ไพศาล วรคำ. (2561). การวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 9. มหาสารคาม : ตักสิลาการพิมพ์.
- ภาคภูมิ วรรณภา. (2554). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อินทนิล.

- รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ. (2559). การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร มหาบัณฑิต). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- รินณา วิภาทานัง. (2554). การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา โรงเรียนบ้านจอกขวาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เรืองยศ ศรีเสาร์. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดโดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองบัวกุดอ้อ อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดมหาสารคาม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม. (2560). รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม. มหาสารคาม : โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม.
- วรวรรณ ศรียาภย์. (2557). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ทวี.พรินทร์ (1991).
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2544). นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2558). นวัตกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย. มหาสารคาม: สารคามการพิมพ์ สารคามเปเปอร์.
- ศุภรดา สุขประเสริฐ. (2558). ภาษาไทยสำหรับครู. กำแพงเพชร : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- สนิท สัตโยภาส. (2558). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. เชียงใหม่: สถาบันราชภัฏ เชียงใหม่.
- สมาน เอกพิมพ์. (2560). การจัดการเรียนรู้ สิ่งแวดล้อมและการจัดการชั้นเรียนในศตวรรษที่ 21. มหาสารคาม. ตักสิลาการพิมพ์.
- สวานิต ยมาภย์. (2548). ภาษา การสื่อสาร และงานประพันธ์ : หนังสือสาระการเรียนรู้พื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สายพิณ เพ็งสันเทียะ. (2553). การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผลการประเมินงานเขียน ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 (ปวช.1). (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น .

- สำลี รักสุทธี. (2551). *เทคนิควิธีการเขียนหลักสูตร และการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: พัฒนาการศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *การเชื่อมโยงการเรียนรู้สู่ท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สิริวรรณ นันทจันทุล. (2546). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2551). *นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน*. กรุงเทพฯ: 911 เทคนิคพรินติ้ง.
- สุทธิ ชัตติยะ. (2551). *ศาสตร์การเขียน*. กรุงเทพฯ : เปเปอร์เฮาส์.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2545). *การสร้างแบบฝึก*. ชัยนาท : ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย.
- สุนตรี คำขวา. (2556). *ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปาที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโดนด-พูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช .
- อนงค์ ศิริวิชาลัย. (2550). *หลักสูตรและกระบวนการจัดการเรียนการสอน*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- อวยพร พานิช. (2550). *ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Doris Edna Austin. (2012). Read to write the effect of the analysis of essays on writing skill in college composition classes. *Dissertation Abstracts international*. 45(3). 771-A.
- Henning,Richard Kenneth. (2010). Composition writing and function of language, *Dissertation Abstracts International*. 2424-A.
- Kenney, M. L. (2009). An investigation of what intermediate grade childrensay about the writing of stories. *Dissertation Abstracts International*. 36 : March. 5802-A.

Mize,Glenna Jane. (2010). The effect on the Quality of Writing of Fifth Grade Females and Males When the Topics is Self Selected or Teacher Selected ph. D. The University of Connecticut, *Dissertaion Abstracts international*,3864-3865-A.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้

และผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้ที่

รหัสวิชา ท ๑๕๑๐๑ รายวิชาภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 หน่วยการเรียนรู้ที่ ๘ เรื่อง ด้วยไทยล้วนหมายรักสามัคคี เวลาเรียนทั้งหมด ๑๐ ชั่วโมง
 แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร เวลาเรียน ๑ ชั่วโมง
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕/..... สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท ๒.๑ ป.๕/๒ เขียนสื่อสารโดยใช้คำได้ถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม

สาระสำคัญ

ประโยค คือ ถ้อยคำที่มีความเกี่ยวข้องกันถูกต้องตามระเบียบของภาษาและมีเนื้อความบริบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง ประโยคใช้ในการสื่อสารเพื่อให้ผู้พูดและผู้ฟังมีความเข้าใจตรงกัน ต้องเลือกใช้ประโยคให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกชนิดและอธิบายลักษณะของประโยคเพื่อการสื่อสารได้
2. นักเรียนแต่งประโยคชนิดต่างๆ ได้

เนื้อหาสาระ

- การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นทบทวนความรู้เดิม

- นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน
- นักเรียนทบทวนความรู้ด้วยการตอบคำถามว่า การเขียนสื่อสารว่ามีความสำคัญในการใช้ชีวิตของคนเราอย่างไร

ชีวิตของคนเราอย่างไร

- นักเรียนฟังครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้และขั้นตอนและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการจัด

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่

- นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร จากใบความรู้ที่ครูแจกให้ จากนั้นฟังครูอธิบายเพิ่มเติม

ขั้นสร้างความรู้ด้วยตนเอง

- นักเรียนจับกลุ่มกลุ่มละ ๕-๖ คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำกิจกรรม ดังนี้

๑. ให้แต่ละกลุ่มออกมาจับสลากเลือกชนิดของประโยค

๒. ตอบคำถามและอธิบายลักษณะของประโยคที่กลุ่มของตนเองจับสลากได้ ดังนี้

- ลักษณะของประโยคมีลักษณะเป็นอย่างไร

- ยกตัวอย่างประโยคมากลุ่มละ 1 ประโยค

๓. ให้แต่ละกลุ่มแข่งขันกันตอบคำถาม โดยครูยกตัวอย่างประโยคขึ้นมาแล้วให้แต่ละกลุ่มบอกว่าประโยคนั้นเป็นประโยคชนิดใด ทั้งหมด 10 ประโยค

- กลุ่มใดตอบถูกมากที่สุดและเร็วที่สุดเป็นผู้ชนะและได้รับคำชมเชยและเสียงปรบมือจาก

เพื่อนๆ

ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้

- นักเรียนแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับของชนิดประโยค และซักถามข้อสงสัย

เกี่ยวกับการเขียนประโยคชนิดต่างๆ จากกลุ่มอื่นๆ

ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้

- นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันเขียนสรุปความรู้เกี่ยวกับการการเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร

รูปแบบของแผนผังความคิด

ขั้นแสดงความรู้

- นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูให้ความรู้เพิ่มเติมในประเด็นที่ขาด

ไป

ขั้นนำไปประยุกต์ใช้

- นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยท้ายแผนการเรียนรู้

- นักเรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการทำแบบฝึกหัดที่ครูแจกให้

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

- ใบความรู้

- แบบฝึกการเขียนประโยคจากภาพ

- สลากชนิดของประโยค

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การผ่าน
1. นักเรียนบอกชนิดและอธิบายลักษณะของประโยคเพื่อการสื่อสารได้	๑. การทำแบบทดสอบย่อย	๑. แบบบันทึกคะแนนนักเรียน	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ ๘๐
2. นักเรียนแต่งประโยคชนิดต่างๆ ได้	๓. การตรวจงานจากแบบฝึก	๒. แบบบันทึกคะแนนนักเรียน	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ ๘๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์)

นักศึกษาปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบความรู้ เรื่อง ประโยคเพื่อการสื่อสาร

ประโยค

ประโยค คือ ถ้อยคำที่มีความเกี่ยวข้องกันถูกต้องตามระเบียบของภาษาและมีเนื้อความบริบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง

1. องค์ประกอบของประโยค คำที่นำมาเรียงกันจะเป็นประโยคได้ก็ต่อเมื่อมีภาคประธานและภาคแสดง นอกจากนี้ประโยคยังมีองค์ประกอบอื่นๆ อีก

เช่น แมวเล่นในสวน แยกได้ แมว(ประธาน) เล่น(กรรรมกริยา) ในสวน(ขยายกริยา) อารีขายผลไม้ทุกวัน แยกได้ อารี (ประธาน) ขาย (กรรรมกริยา) ผลไม้ (กรรม) ทุกวัน (ขยายกริยา)

ภารโรงสมนึกเป็นคนดี แยกได้ ภารโรง (ประธาน) สมนึก (ขยายประธาน) เป็น (วิกรรตรรลกริยา) คนดี (ขยายกริยา)

2. รูปประโยคหลักของไทย มี 4 แบบ

2.1 ประโยคประธาน หมายถึงประโยคที่เอาผู้กระทำขึ้นต้นประโยค เช่น แดงเตะตะกร้อ

2.2 ประโยคกรรม หมายถึง ประโยคที่เอาผู้กระทำขึ้นต้นประโยค เช่น นักเรียนถูกครูตำหนิ

2.3 ประโยคกริยา หมายถึง ประโยคที่เอากริยา เกิด มี ปรากฏ ขึ้นต้นประโยค เช่น มีข้าวในนา

2.4 ประโยคการิต หมายถึง ประธานของประโยคประโยคกรรมมีผู้รับใช้แทรกเข้ามา เช่น คุณแม่ให้ฉันรดน้ำต้นไม้ (ประธานมีผู้รับใช้) หนังสือถูกครูให้นักเรียนอ่าน (กรรมมีผู้รับใช้) เพื่อนให้ฉันทำการบ้าน (ประธานมีผู้รับใช้)

3. ประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร สามารถแบ่งได้เป็น 5 ชนิด ได้แก่

3.1 ประโยคบอกเล่า คือ ประโยคที่มีลักษณะเป็นการบอกกล่าวหรือเล่าข้อความ เช่น

- น่องตีมนม - นกจิกหนอน
- แม่ค้าขายผัก - เก่งกินข้าว

3.2 ประโยคคำถาม คือ ประโยคที่มีลักษณะเป็นการซักถามที่ต้องการคำตอบ ซึ่งมักจะมีคำว่า ใคร อะไร ไหน อย่างไร ทำไม อยู่ในประโยค เช่น

- ใครไปทะเล
- คุณพ่ออยู่ที่ไหน
- พี่จะทำอะไร
- เขาสร้างบ้านนี้ได้อย่างไร

แต่ถ้าประโยคใดที่แสดงคำถาม แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบ จะไม่ใช่ประโยคคำถาม เช่น

- ใครจะไปเที่ยวก็ได้
- พี่จะทำอะไรก็ได้
- คุณพ่ออยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ
- ฉันไม่รู้ว่าเขาสร้างบ้านนี้ได้อย่างไร

3.3 ประโยคปฏิเสธ คือ ประโยคที่บอกความไม่ยอมรับ ซึ่งมักจะมีคำว่า ไม่ ไม่ได้ มิได้ อยู่ในประโยค เช่น

- แม่ไม่ไปทะเล
- พ่อไม่ได้ไปทำงาน
- น้องยังไม่ได้อาบน้ำ

3.4 ประโยคคำสั่ง คือ ประโยคที่ต้องการให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านทำตามของผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการ ซึ่งมักจะมีคำว่า จง ห้าม อย่า อยู่ในประโยคเช่น

- ห้ามเลี้ยงขงวา
- อย่าวิ่งเล่นในห้องเรียนเรียน
- จงแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้

3.5 ประโยคขอร้อง และชักชวน คือ ประโยคที่ผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการขอร้อง หรือชักชวนให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามที่ตนการ ซึ่งมักจะมีคำว่า ช่วย โปรด กรุณา อยู่หน้าประโยค เพื่อแสดงอาการขอร้องและชักชวน เช่น

- โปรดเอื้อเพื่อแก่เด็ก สตรี และคนชรา
- ช่วยปิดไปทุกครั้งหลังออกจากห้องน้ำ
- กรุณาทิ้งขยะลงในถังขยะ

* เราควรเลือกใช้ประโยคในการสื่อสารให้ถูกต้องและเหมาะสมกับโอกาส โดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ชัดเจน และใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่ว่าจะกล่าวผู้ใด การสื่อสารจึงจะประสบความสำเร็จ

ที่มา: เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. ภาษาไทย ป.3. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

แบบฝึกที่ 1 การแต่งประโยคเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง ให้นักเรียนแต่งประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง และประโยคขอร้อง จากคำที่กำหนดให้

สนาม

ประโยคบอกเล่า
ประโยคปฏิเสธ
ประโยคคำถาม
ประโยคคำสั่ง
ประโยคขอร้อง

.....

.....

.....

.....

.....

ข้าว

ประโยคบอกเล่า
ประโยคปฏิเสธ
ประโยคคำถาม
ประโยคคำสั่ง
ประโยคขอร้อง

.....

.....

.....

.....

.....

เขียน

ประโยคบอกเล่า
ประโยคปฏิเสธ
ประโยคคำถาม
ประโยคคำสั่ง
ประโยคขอร้อง

.....

.....

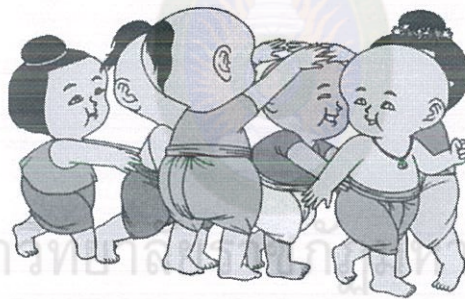
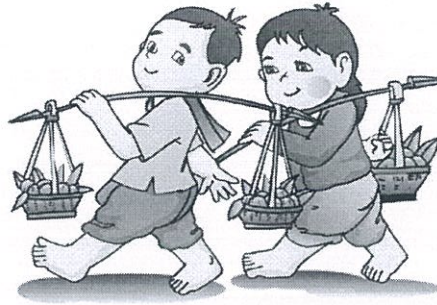
.....

.....

.....

แบบฝึกที่ 2 แต่งประโยคจากภาพ

คำชี้แจง ให้นักเรียนแต่งประโยค จากภาพที่กำหนดให้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

แบบฝึกที่ 3 การเขียนข้อความจากภาพ

คำชี้แจง นักเรียนเห็นภาพที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนคิดว่าทั้งสองคน ควรจะพูดหรือคิดอะไรอยู่

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

แบบทดสอบก่อนเรียน

1. ข้อความใดเป็นประโยค
 - ก. สุนัขแทะกระดูก
 - ข. นกกางเขน
 - ค. จระเข้ น้ำจืด
 - ง. อาบน้ำอาบท่า
2. ประโยคในข้อใดต่างจากพวก
 - ก. น้องเขียนหนังสือ
 - ข. ครูถือกระเป๋า
 - ค. ตีกล่อล่าตีสอ
 - ง. กรุณาอย่าเดินลัดสนาม
3. “ใครอยู่หน้าบ้าน” เป็นประโยคชนิดใด
 - ก. ประโยคบอกเล่า
 - ข. ประโยคปฏิเสธ
 - ค. ประโยคคำถาม
 - ง. ประโยคคำสั่ง
4. ประโยคชนิดใดมักจะมีคำว่า “ไม่” อยู่ในประโยค
 - ก. ประโยคบอกเล่า
 - ข. ประโยคปฏิเสธ
 - ค. ประโยคคำถาม
 - ง. ประโยคคำสั่ง
5. ประโยคที่ต้องการให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านทำตามที่ผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการ
 - ก. ประโยคบอกเล่า
 - ข. ประโยคปฏิเสธ
 - ค. ประโยคคำถาม
 - ง. ประโยคคำสั่ง

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

แบบทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

1. ประโยคที่ต้องการให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านทำตามของผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการ

- ก. ประโยคบอกเล่า
- ข. ประโยคคำสั่ง
- ค. ประโยคคำถาม
- ง. ประโยคปฏิเสธ

2. ประโยคในข้อใดต่างจากพวก

- ก. กรุณาอย่าเดินลัดสนาม
- ข. น้องเขียนหนังสือ
- ค. ตีกเหล็กตีดินสอ
- ง. ครูถือกระเป๋า

3. ประโยคชนิดใดมักจะมีคำว่า “ไม่” อยู่ในประโยค

- ก. ประโยคบอกเล่า
- ข. ประโยคคำสั่ง
- ค. ประโยคคำถาม
- ง. ประโยคปฏิเสธ

4. ข้อความใดเป็นประโยค

- ก. จระเข้ น้ำจืด
- ข. นกกางเขน
- ค. สุนัขแทะกระดูก
- ง. อาบน้ำอาบน้ำ

5. “ใครอยู่หน้าบ้าน” เป็นประโยคชนิดใด

- ก. ประโยคบอกเล่า
- ข. ประโยคคำสั่ง
- ค. ประโยคคำถาม
- ง. ประโยคปฏิเสธ

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน

1. ก. 2. ง. 3. ค. 4. ข. 5. ง.

เฉลยแบบทดสอบย่อยท้ายแผนการเรียนรู้

1. ข. 2. ก. 3. ง. 4. ค. 5. ค.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้หรือไม่ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ระดับความเหมาะสม” ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็น ดังนี้

5	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมดีมาก
4	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมดี
3	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมค่อนข้างดี
2	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมพอใช้
1	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมควรปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านสาระสำคัญ					
1.1 ความถูกต้อง					
1.2 แสดงความคิดหลักได้ชัดเจน					
1.3 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
2. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 นำไปปฏิบัติได้					
2.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรม					
2.4 ระบุพฤติกรรมที่วัดประเมินได้ชัดเจน					
2.5 ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย					
3. ด้านสาระการเรียนรู้/กิจกรรมการเรียนรู้					
3.1 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 สาระการเรียนรู้เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชา					
3.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3.4 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะผู้เรียนได้ชัดเจน					
3.5 กิจกรรมเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
3.6 กิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา					
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์/แหล่งเรียนรู้					
4.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และกิจกรรม					
4.2 สื่อมีความเหมาะสมผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้					
4.3 สนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้					
5. ด้านการวัดและประเมินผล					
5.1 การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ					
5.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม					
5.3 มีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตารางที่ ก.1

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล					\bar{X}	S.D.	ความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ด้านสาระสำคัญ								
1.1 ความถูกต้อง	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 แสดงความคิดหลักได้ชัดเจน	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
1.3 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
	เฉลี่ย					4.73	0.12	มากที่สุด
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 นำไปปฏิบัติได้	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรม	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 ระบุพฤติกรรมที่วัดประเมินได้ชัดเจน	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
2.5 ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย พุทธิและจิตพิสัย	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ย					4.72	0.11	มากที่สุด
ด้านสาระการเรียนรู้/กิจกรรมการเรียนรู้								
3.1 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 สาระการเรียนรู้เหมาะสมกับธรรมชาติวิชา	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	4	5	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะผู้เรียนได้ชัดเจน	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ ก.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล					\bar{X}	S.D.	ความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
3.5 กิจกรรมเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.6 กิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย						4.70	0.11	มากที่สุด
ด้านสื่อ อุปกรณ์/แหล่งเรียนรู้								
4.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และกิจกรรม	4	5	4	4	5	4.40	0.55	มาก
4.2 สื่อมีความเหมาะสมผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 สนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย						4.60	0.20	มากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล								
5.1 การวัดและการประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 มีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย						4.72	0.13	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.71	0.12	มากที่สุด

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ลงในข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดคือ ความหมายของการเขียนสื่อสาร
 - ก. การเขียนเพื่อให้เกิดความคิด วิสัยทัศน์ กว้างไกล
 - ข. การแปลความหมายของความรู้สึกความคิดเห็นออกมาเป็นตัวอักษร
 - ค. การอธิบายเกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้ความรู้ความคิดและนำไปปฏิบัติตามได้
 - ง. การสื่อความหมายผ่านตัวอักษรเพื่อแสดงความรู้ ความคิดและประสบการณ์
2. ข้อใดไม่ใช่การสื่อสารด้วยการเขียนที่ดี
 - ก. เขียนประโยคให้ได้ใจความ
 - ข. เลือกใช้คำที่สื่อความหมายได้ดี
 - ค. เขียนให้ถูกต้องตามอักขรวิธี
 - ง. เลือกใช้คำและภาษาที่ทันสมัย
3. คำว่า " เยอะแยะ " ควรใช้คำใดในภาษาเขียน
 - ก. มากมาย
 - ข. เกือบกลาด
 - ค. เหลือเฟือ
 - ง. ยัวเยี้ย
4. ประโยคชนิดใดเป็นประโยคบอกเหตุการณ์เรื่องราวต่างๆ หรือเพื่อแสดงความคิดเห็น
 - ก. ประโยคบอกเล่า
 - ข. ประโยคคำถาม
 - ค. ประโยคคำสั่ง
 - ง. ประโยคปฏิเสธ
5. “เธอจะไปกับฉันหรือไม่” จากประโยคข้างต้นคือประโยคชนิดใด
 - ก. ประโยคปฏิเสธ
 - ข. ประโยคบอกเล่า
 - ค. ประโยคคำถาม
 - ง. ประโยคขอร้อง
6. ประโยคในข้อใดต่างจากพวก
 - ก. เธอต้องไปโรงเรียน
 - ข. อย่างวิ้งเสียงดัง
 - ค. จงทำตามที่คุณบอก
 - ง. ช่วยเก็บขยะในห้องเรียนให้สะอาด
7. คำในข้อใดต่างจากพวก
 - ก. ใคร
 - ค. ไม่ได้
 - ข. อะไร
 - ง. ทำไม
8. ประโยคในข้อใดจัดอยู่ในประโยคบอกเล่า
 - ก. ตุ๊กที่อยู่ห้องสมุด
 - ค. ห้ามเสียงดัง
 - ข. เธอจะไปกับฉันหรือไม่
 - ง. โปรดรักษาความสะอาด
9. ข้อใดเป็นคำกล่าวเกี่ยวกับระดับภาษาได้ถูกต้อง
 - ก. ภาษาแบบแผนคือภาษาถูกต้อง
 - ค. ภาษาปากคือภาษาที่ใช้ตามสบาย ถูกใจฉัน
 - ข. ภาษากึ่งแบบแผนคือภาษาที่ใช้อย่างมีมารยาท
 - ง. ผู้เลือกใช้ภาษาให้ถูกระดับจัดเป็นผู้มีวัฒนธรรม
10. ข้อใดเรียงลำดับความได้ถูกต้อง
 1. ถ้ารู้จักใช้ด้วยความระมัดระวัง
 2. ในการนำพลังงานไฟฟ้ามาใช้
 3. ไฟฟ้าเป็นพลังงานไฟฟ้า
 4. ไฟฟ้าก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดี และทรงพลัง
 - ก. 4 1 3 2
 - ค. 2 3 1 4
 - ข. 1 2 3 4
 - ง. 3 2 1 4
11. เพราะเธอชอบเที่ยวกลางคืนจนถูกจับข้อหา มีสารเสพติดในร่างกาย จึงทำให้..... ถึงวงศ์ตระกูล ควรใช้คำใดเติมในช่องว่าง
 - ก. มัวเมา
 - ค. เสื่อมเสีย
 - ข. ตกต่ำ
 - ง. หมองหม่น

12. “ก้านบัวบอกกลิ่น ชลธาร
มารยาทส่อสันดาน ชาติเชื้อ
โศดฉลาดเพราะคำขาน ควรทราบ
หย่อมหญ้าเหี่ยวแห้งเรื้อ บอกร้ายแสดงดิน”

ข้อใดคือจุดประสงค์ของข้อความ

- ก. บอกวิธีการเก็บดอกบัว
- ข. บอกลักษณะของคนที่มีเชื้อชาติ

เหมือนกัน

- ค. สื่อให้เห็นถึงนิสัยของคน
- ง. ชี้แนะวิธีการพูด

13. ข้อใดไม่ใช่วิธีการเขียนอธิบาย

- ก. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย
- ข. ใช้ถ้อยคำที่กระชับรัดกุม
- ค. เขียนเรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ
- ง. เขียนโดยยกเหตุผล

14. “นำกระทะตั้งไฟใส่น้ำมันพอร้อนใส่ต้นหอม
ขอย กระเทียมสับผัดจนหอม นำไก่ กุนเชียง และ
เห็ดหอม นำถ้วยผสมน้ำซุบไก่ น้ำเห็ดหอม ซีอิ้วดำ
น้ำมันหอย น้ำมันงา พริกไทยขาว เเทลงในถ้วยข้าว
แล้วนำไปนึ่งจนกระทั่งสุก พอสุกนำถ้วยคว่ำลงเอา
ส่วนที่มีไก่ กุนเชียง เห็ดหอมไว้ข้างบน แต่งหน้า
ด้วยผักชี ทานกับแตงกวา พริกชี้ฟ้าเขียวหั่น และ
ต้นหอม” ข้อความนี้เขียนสื่อสารด้วยวิธีใด

- ก. ยกตัวอย่าง
- ข. บรรยาย
- ค. พรรณนา
- ง. อธิบาย

15. ข้อใดเป็นหลักการในการเขียนแสดงความคิดเห็น

- ก. ไม่มีอคติ
- ข. เขียนรายละเอียดมาก ๆ
- ค. เขียนด้วยความคิดสร้างสรรค์.
- ง. ใช้ภาษาสละสลวย

16. การเขียนแสดงความคิดเห็นข้อใดควรหลีกเลี่ยงมากที่สุด

- ก. สร้างความเสียหายให้กับผู้อื่น
- ข. เขียนในเรื่องจริง
- ค. เขียนยืนยันย่อ
- ง. เขียนล้อเลียนผู้อื่น

17. พาดหัวข่าวในข้อใดใช้ภาษาเพื่อการแสดงความคิดเห็น

- ก. รอนนี่ ขาน พ่อพระ นักอสังหาฯ
- ข. เชียงราย...ตกหนัก คร่าชีวิตหญิงชรา 76
- ค. ด้วยคะแนน 2 ต่อ 1 เขต วอลเลย์บอลสาวไทย
- ง. ถึงไทยแล้ว...โรคมือ เท้า ปาก สธ.หาทาง

ป้องกัน

18. บุคคลใดเขียนแสดงความคิดเห็นไม่ถูกต้องตามหลักการ

- ก. กังไม่มีอคติในเรื่องที่เขียน
- ข. ห้อยเขียนเพื่อชักจูงเกลียดล่อมผู้อื่น
- ค. ปูเขียนโดยใช้ข้อมูลในการนำเสนอที่ถูกต้อง
- ง. ปลาต้องการเขียนเพื่อให้เกิดการปรับปรุง

เปลี่ยนแปลงพัฒนาไปในทางที่ไม่ดี

19. พฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นของบุคคลที่กำหนดให้ต่อไปนี้ ใครแสดงความคิดเห็นได้

เหมาะสมที่สุด

- ก. พรแสดงความคิดเห็นในเรื่องส่วนตัวของกุง
- ข. หน้อยแสดงความคิดเห็นต่อความเชื่อของ

น้อย

- ค. นิดแสดงความคิดเห็นโดยยึดเหตุผลของตนเองเป็นใหญ่

ง. แป้งแสดงความคิดเห็นต่อข่าวอาชญากรรมที่อ่านจากหนังสือพิมพ์

20. ข้อใดเป็นขั้นตอนแรกของการสร้างแผนภาพความคิด

- ก. กำหนดหัวข้อย่อย
- ข. กำหนดชื่อเรื่อง
- ค. อธิบายรายละเอียด
- ง. การจัดข้อมูล

21. ข้อใดเป็นประโยชน์ที่ได้รับจากการเขียนแผนภาพความคิด

- ก. จับใจความสำคัญของเรื่องได้
- ข. สามารถแสดงความคิดเห็นได้
- ค. ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมบูรณ์
- ง. ทำให้เรื่องมีรายละเอียดมากขึ้น

22. ข้อใดต่อไปนี้เป็นวิธีการเขียนแผนภาพความคิด

ก. วาดภาพสีหรือเขียนคำหรือข้อความที่สื่อหรือแสดงถึงเรื่องจะทำแผนภาพความคิดกลางหน้ากระดาษ

ข. คิดถึงหัวเรื่องสำคัญที่เป็นส่วนประกอบของเรื่องที่ทำแผนภาพความคิด

ค. แยกความคิดของหัวเรื่องสำคัญแต่ละเรื่องในข้อออกเป็นกิ่ง ๆ หลายกิ่ง

ง. ถูกทุกข้อ

23. ข้อใดไม่ใช่วิธีการสรุปใจความสำคัญ

ก. พิจารณาที่ละย่อหน้า หาประโยคใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า

ข. ตัดส่วนที่เป็นรายละเอียดออกได้

ค. สรุปใจความสำคัญด้วยสำนวนภาษาของตนเอง

ง. นำคำนำมาเป็นใจความสำคัญ

24. คำถามใด ไม่จำเป็นในการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง

- ก. ใคร
- ข. ทำอะไร

ค. เท่าใด

ง. ที่ไหน

25. “น้ำที่มีกลิ่นและสีเปลี่ยนไปเป็นบ่อเกิดของเชื้อโรค ถ้าไหลแพร่กระจายลงสู่แม่น้ำจะทำให้ปริมาณของออกซิเจนในน้ำลดลง มีผลต่อพืชและสัตว์น้ำเพราะไม่มีออกซิเจนในการหายใจพืชและสัตว์น้ำก็จะตายเป็นการทำลายความสวยงามของแหล่งน้ำ นั่นคือเกิดมลภาวะเป็นพิษหรือมลพิษของน้ำที่มีต่อสิ่งแวดล้อม”

จากข้อความข้างต้นข้อใดเป็นใจความสำคัญ

ก. น้ำเป็นบ่อเกิดของเชื้อโรค

ข. ออกซิเจนในน้ำลดลงทำให้สัตว์น้ำตาย

ค. การทำลายความสวยงามของแหล่งน้ำ

ง. เกิดมลพิษของน้ำที่มีต่อสิ่งแวดล้อม

26 “น้ำมีประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์ มนุษย์ใช้น้ำในการอุปโภค บริโภค ใช้ในการเกษตร เป็นแหล่งอาหารของสัตว์น้ำและพืชน้ำ ใช้เพาะเลี้ยงปลา ปู กุ้ง หอย การอุตสาหกรรม การคมนาคมขนส่ง การผลิตกระแสไฟฟ้า ฯลฯ”

จากข้อความข้างต้นข้อใดเป็นใจความสำคัญ

ก. น้ำมีประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์

ข. มนุษย์ใช้น้ำในการอุปโภค บริโภค

ค. มนุษย์ใช้น้ำเลี้ยงสัตว์

ง. มนุษย์ใช้น้ำในการอุตสาหกรรม

27. “เราแข็งแรงหน่วยงานเราก็แข็งแรง กินอาหารที่ปลอดภัย มาสนใจออกกำลังกาย ต้องดูแลใจ สุขอนามัยจะเลิศล้ำ วันนี้ท่านออกกำลังกายหรือยัง ปีนี้ท่านตรวจเช็คสุขภาพหรือยัง”

ข้อใดคือจุดประสงค์ของข้อความนี้

ก. ต้องการอธิบายถึงการออกกำลังกาย

ข. ต้องการชี้แจงให้เห็นประโยชน์ของสุขอนามัย

- ค. ต้องการตักเตือนถึงการกินอาหารให้ปลอดภัย
- ง. ต้องการแนะนำให้ดูแลสุขภาพและออกกำลังกาย
28. ข้อใดไม่ใช่รูปแบบของการเขียนโครงเรื่อง
- ก. โครงเรื่องแบบคร่าวๆ
- ข. โครงเรื่องแบบหัวข้อ
- ค. โครงเรื่องแบบประโยค
- ง. โครงเรื่องแบบมีสัมพันธ์ภาพ
29. หากนักเรียนต้องเขียนตอบข้อสอบในเวลาจำกัดนักเรียนจะวางโครงเรื่องโดยใช้รูปแบบใด
- ก. โครงเรื่องแบบคร่าวๆ
- ข. โครงเรื่องแบบหัวข้อ
- ค. โครงเรื่องแบบประเด็น
- ง. โครงเรื่องแบบประโยค
30. โครงเรื่องเรียงความเรื่องพระราชวังบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ต่อไปนี้ควรเรียงลำดับตามข้อใดจึงได้จะความสมบูรณ์
1. ประวัติการก่อสร้าง
 2. สิ่งก่อสร้างในพระราชวัง
 3. ที่ตั้ง
 4. ความสำคัญทางประวัติศาสตร์
 5. การอนุรักษ์และการบูรณะ
- ก. 1 3 2 5 4
- ข. 3 1 2 4 5
- ค. 3 2 1 4 5
- ง. 4 3 1 2 5
31. ข้อใดไม่ใช่ประโยชน์ของการเขียนโครงเรื่อง
- ก. ช่วยในการนำเสนอเนื้อหา
- ข. ช่วยแบ่งหัวข้อได้ชัดเจน
- ค. ช่วยเขียนเรื่องอย่างมีเหตุผล

- ง. ช่วยในการเขียนได้อย่างรวดเร็ว
32. ข้อใดเป็นวิธีการเขียนเล่าเรื่อง
- ก. เลือกเนื้อเรื่องหรือเหตุการณ์ที่น่าสนใจ และประทับใจผู้เล่ามากที่สุด
- ข. เรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ให้มีความต่อเนื่องและน่าสนใจ
- ค. พิจารณาเนื้อเรื่องที่จัดระดับให้มีความสั้นยาวพอเหมาะกัน
- ง. ถูกทุกข้อ
33. จงเรียงลำดับของข้อความต่อไปนี้
1. นับว่าเป็นอุปสรรคต่อการขนส่งระหว่างประเทศและภายในประเทศ
 2. การขยายตัวทางอุตสาหกรรมต่างๆ ก็ซ้าลงไปด้วย
 3. การขาดแคลนน้ำมัน และน้ำมันมีราคาแพง
 4. ค่าขนส่งแพงขึ้น รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศเริ่มลดลง
- ก. 4 3 2 1
- ข. 3 1 2 4
- ค. 3 1 4 2
- ง. 3 2 4 1
34. ข้อใดไม่ใช่หลักการเขียนเรื่องตามจินตนาการ
- ก. ลำดับเรื่องราวและเหตุการณ์ให้ต่อเนื่องกัน
- ข. เขียนเป็นประโยค เว้นวรรคให้อ่านง่าย
- ค. ลายมือสวยงาม ชัดเจน และสะกดถูกต้อง
- ง. เขียนเรื่องด้วยสำนวนภาษาของต้นฉบับ
35. การเขียนในข้อใดที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์
- ก. เขียนเรื่องวัฒนธรรมไทย
- ข. เขียนเรื่องประวัติศาสตร์
- ค. เขียนเรื่องจากจินตนาการ
- ง. เขียนเรื่องพุทธศาสนา

36. ข้อใดเป็นลักษณะของการเขียนเรื่องตาม

จินตนาการ

ก. ฉันทายกจะเป็นครูที่โรงเรียนในชนบท

ข. เขาเป็นครูที่โรงเรียนในชนบท

ค. คุณแม่ของฉันทายกให้ฉันทเป็นครูเหมือนกับ

ท่าน

ง. ครูที่โรงเรียนในชนบทส่วนใหญ่เป็นผู้มี

อุดมการณ์

37. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบของเรียงความ

ก. เนื้อเรื่อง ข. คำนำ

ค. ข้อคิดเห็น ง. สรุป

38. การเขียนเรียงความ ข้อใดกล่าวถูกต้อง

ก. ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่องต้องมีเพียงย่อหน้าเดียว

ข. การเล่าเรื่องไม่จำเป็นต้องลำดับเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้น

ค. การเปลี่ยนเรื่องใหม่ถ้ามีการส่งทอด

เนื้อความก็เขียนต่อกันไป โดยไม่ต้องขึ้นย่อหน้า

ใหม่

ง. ควรยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ

เรื่องได้ดีขึ้น ตัวอย่างต้องมีเหตุผล มีหลักฐาน

น่าสนใจ

39. ในการเขียนเรียงความ ควรดำเนินการตาม

ขั้นตอนตามข้อใด

1. เขียนโครงเรื่อง

2. ตั้งชื่อเรื่องหรือหัวข้อเรื่อง

3. กำหนดจุดมุ่งหมาย

4. กำหนดขอบเขตของเรื่อง

5. ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล

ก. 1 2 3 4 5

ข. 2 3 4 5 1

ค. 3 4 5 1 2

ง. 4 5 1 2 3

40. การเขียนเรียงความ ควรเลือกเรื่องที่จะเขียน

อย่างไร

ก. เลือกเรื่องที่คุณในสังคมกำลังสนใจ

ข. เลือกเรื่องที่น่าสนใจ และหาข้อมูลได้ง่าย

ค. เลือกเรื่องที่ลึกลับและไม่มีใครพิสูจน์ได้

ง. เลือกเรื่องไกลตัว และมีความแปลกใหม่

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าข้อสอบจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แต่ละข้อมีความสอดคล้อง (IOC) กับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็นดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
องค์ความรู้ของการเขียนสื่อสาร	นักเรียนบอกหลักการเขียนสื่อสารภาษาไทยได้	1. ข้อใดคือ ความหมายของการเขียนสื่อสาร ก. การเขียนเพื่อให้เกิดความคิด วิสัยทัศน์ กว้างไกล ข. การแปลความหมายของความรู้สึก ความคิดเห็นออกมาเป็นตัวอักษร ค. การอธิบายเกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้ความรู้ ความคิดและนำไปปฏิบัติตามได้ ง. การสื่อความหมายผ่านตัวอักษรเพื่อแสดงความรู้ ความคิดและประสบการณ์			
	นักเรียนเขียนสื่อสารภาษาไทยได้	2. ข้อใดไม่ใช่การสื่อสารด้วยการเขียนที่ดี ก. เขียนประโยคให้ได้ใจความ ข. เลือกใช้คำที่สื่อความหมายได้ดี ค. เขียนให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ง. เลือกใช้คำและภาษาที่ทันสมัย			
		3. คำว่า " เยอะแยะ " ควรใช้คำใดในภาษาเขียน ก. มากมาย ข. เกลื่อนกลาด ค. เหลือเฟือ ง. ยั่วเย้า			

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร	นักเรียนแยกชนิดและอธิบายลักษณะของประโยคได้	4. ประโยคชนิดใดเป็นประโยคบอกเหตุการณ์ เรื่องราวต่างๆ หรือเพื่อแสดงความคิดเห็น ก. ประโยคบอกเล่า ข. ประโยคคำถาม ค. ประโยคคำสั่ง ง. ประโยคปฏิเสธ			
		5. “เธอจะไปกับฉันหรือไม่” จากประโยคข้างต้นคือประโยคชนิดใด ก. ประโยคปฏิเสธ ข. ประโยคบอกเล่า ค. ประโยคคำถาม ง. ประโยคขอร้อง			
		6. ประโยคในข้อใดต่างจากพวก ก. เธอต้องไปโรงเรียน ข. อย่าวิ่งเสียงดัง ค. จงทำตามที่ครูบอก ง. ช่วยเก็บขยะในห้องเรียนให้สะอาด			
	นักเรียนแต่งประโยคชนิดต่างๆได้	7. คำในข้อใดต่างจากพวก ก. ใคร ข. อะไร ค. ไม่ ง. ทำไม			
		8. ประโยคในข้อใดจัดอยู่ในประโยคบอกเล่า ก. ตึกก็อยู่ห้องสมุด ข. เธอจะไปกับฉันหรือไม่ ค. ห้ามเสียงดัง ง. โปรดรักษาความสะอาด			

เนื้อหา	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความ คิดเห็น		
			+1	0	-1
	นักเรียนใช้ ภาษา ประกอบการ เขียนได้อย่าง ถูกต้อง และ เหมาะสม	9. ข้อใดเป็นคำกล่าวเกี่ยวกับระดับภาษาได้ ถูกต้อง ก. ภาษาแบบแผนคือภาษาถูกต้อง ข. ภาษาถึงแบบแผนคือภาษาที่ใช้อย่างมี มารยาท ค. ภาษาปากคือภาษาที่ใช้ตามสบาย ถูกใจฉัน ง. ผู้เลือกใช้ภาษาให้ถูกระดับจัดเป็นผู้มี วัฒนธรรม			
		10. ข้อใดเรียงลำดับความได้ถูกต้อง 1. ถ้ารู้จักใช้ด้วยความระมัดระวัง 2. ในการนำพลังงานไฟฟ้ามาใช้ 3. ไฟฟ้าเป็นพลังงานไฟฟ้า 4. ไฟฟ้าก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดี และทรงพลัง ก. 4 1 3 2 ข. 1 2 3 4 ค. 2 3 1 4 ง. 3 2 1 4			
		11. เพราะเธอชอบเที่ยวกลางคืนจนถูกจับ ข้อมามีสารเสพติดในร่างกาย จึงทำให้..... ถึงวงศ์ตระกูล ควรใช้คำใดเติมในช่องว่าง ก. มัวเมา ข. ตกต่ำ ค. เสื่อมเสีย ง. หมองหม่น			
		12. “ก้านบัวบอกลีเกี้ยว ชลธาร มารยาทส่อสันดาน ขาติเชื้อ โฉดฉลาดเพราะคำขาน ควรทราบ หย่อมหญ้าเหี่ยวแห้งเร็ว บอกร้ายแสบ ดิน” ข้อใดคือจุดประสงค์ของข้อความ			

เนื้อหา	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความ คิดเห็น		
			+1	0	-1
		ก. บอกวิธีการเก็บดอกบัว ข. บอกลักษณะของคนที่มีเชื้อชาติ เหมือนกัน ค. สื่อให้เห็นถึงนิสัยของคน ง. ชี้แนะวิธีการพูด			
	นักเรียนเขียน อธิบายได้อย่าง ถูกต้อง เหมาะสม	13. ข้อใดไม่ใช่วิธีการเขียนอธิบาย ก. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ข. ใช้ถ้อยคำที่กระชับรัดกุม ค. เขียนเรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ ง. เขียนโดยยกเหตุผล			
		14. “นำกระทะตั้งไฟใส่น้ำมันพอร้อนใส่ ต้นหอมซอย กระเทียมสับผัดจนหอม นำไก่ กุนเชียง และเห็ดหอม นำถ้วยผสมน้ำซุ๊ปไก่ น้ำเห็ดหอม ซีอิ้วดำ น้ำมันหอย น้ำมันงา พริกไทยขาว เกล็ดในถ้วยข้าว แล้วนำไปนึ่ง จนกระทั่งสุก พอสุกนำถ้วยคว่ำลงเอาส่วนที่ มีไก่ กุนเชียง เห็ดหอมไว้ข้างบน แต่งหน้า ด้วยผักชี ทานกับแตงกวา พริกชี้ฟ้าเขียวหั่น และต้นหอม” ข้อความนี้เขียนสื่อสารด้วยวิธี ใด ก. ยกตัวอย่าง ข. บรรยาย ค. พรรณนา ง. อธิบาย			

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
	นักเรียนบอกลักษณะของการเขียนแสดงความคิดเห็นได้	15.ข้อใดเป็นหลักการในการเขียนแสดงความคิดเห็น ก. ไม่มีอคติ ข. เขียนรายละเอียดมาก ๆ ค. เขียนด้วยความคิดสร้างสรรค์ ง. ใช้ภาษาสละสลวย			
		16. การเขียนแสดงความคิดเห็นข้อใดควรหลีกเลี่ยงมากที่สุด ก. สร้างความเสียหายให้กับผู้อื่น ข. เขียนในเรื่องจริง ค. เขียนเยิ่นเย้อ ง. เขียนล้อเลียนผู้อื่น			
	นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ได้	17. พาดหัวข่าวในข้อใดใช้ภาษาเพื่อการแสดงความคิดเห็น ก. รอนนี่ ชาน พ่อพระ นักก่อสร้างฯ ข. เชียงราย...ตกหนัก คร่าชีวิตหญิงชรา ค. ด้วยคะแนน 2 ต่อ 1 เซต วอลเลย์บอลสาวไทย ง. ถึงไทยแล้ว...โรคมือ เท้า ปาก สธ. หาทางป้องกัน			
		18.บุคคลใดเขียนแสดงความคิดเห็นไม่ถูกต้องตามหลักการ ก. กุ้งไม่มีอคติในเรื่องที่เขียน ข. หอยเขียนเพื่อชักจูงเกลียดล่อมผู้อื่น ค. ปูเขียนโดยใช้ข้อมูลในการนำเสนอที่ถูกต้อง ง. ปลาต้องการเขียนเพื่อให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพัฒนาไปในทางที่ไม่ดี			

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
		<p>19. พฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นของบุคคลที่กำหนดให้ต่อไปนี้ ใครแสดงความคิดเห็นได้เหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. พรแสดงความคิดเห็นในเรื่องส่วนตัวของกุ่ม</p> <p>ข. หน้อยแสดงความคิดเห็นต่อความเชื่อของน้อย</p> <p>ค. นิดแสดงความคิดเห็นโดยยึดเหตุผลของตนเองเป็นใหญ่</p> <p>ง. แป้งแสดงความคิดเห็นต่อข่าวอาชญากรรมที่อ่านจากหนังสือพิมพ์</p>			
	<p>นักเรียนบอกลักษณะและอธิบายวิธีการเขียนแผนภาพความคิดได้ถูกต้อง</p>	<p>20. ข้อใดเป็นขั้นตอนแรกของการสร้างแผนภาพความคิด</p> <p>ก. กำหนดหัวข้อย่อย</p> <p>ข. กำหนดชื่อเรื่อง</p> <p>ค. อธิบายรายละเอียด</p> <p>ง. การจัดข้อมูล</p>			
	<p>นักเรียนเขียนแผนภาพความคิดสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้อย่างเหมาะสม</p>	<p>21. ข้อใดเป็นประโยชน์ที่ได้รับจากการเขียนแผนภาพความคิด</p> <p>ก. จับใจความสำคัญของเรื่องได้</p> <p>ข. สามารถแสดงความคิดเห็นได้</p> <p>ค. ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมบูรณ์</p> <p>ง. ทำให้เรื่องมีรายละเอียดมากขึ้น</p>			

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
		<p>22. ข้อใดต่อไปนี้เป็นวิธีการเขียนแผนภาพความคิด</p> <p>ก. วาดภาพสี่เหลี่ยมหรือเขียนคำหรือข้อความที่สื่อหรือแสดงถึงเรื่องจะทำแผนภาพความคิดกลางหน้ากระดาษ</p> <p>ข. คิดถึงหัวเรื่องสำคัญที่เป็ส่วนประกอบของเรื่องที่ทำแผนภาพความคิด</p> <p>ค. แยกความคิดของหัวเรื่องสำคัญแต่ละเรื่องในข้อออกเป็นกิ่ง ๆ หลายกิ่ง</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>			
การเขียนสรุปความ	นักเรียนบอกวิธีการสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้	<p>23. ข้อใดไม่ใช่วิธีการสรุปใจความสำคัญ</p> <p>ก. พิจารณาที่ละเอียดหน้า หาประโยคใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า</p> <p>ข. ตัดส่วนที่เป็นรายละเอียดออกได้</p> <p>ค. สรุปใจความสำคัญด้วยสำนวนภาษาของตนเอง</p> <p>ง. นำคำนำมาเป็นใจความสำคัญ</p>			
	นักเรียนเขียนสรุปความจากเรื่องที่กำหนดได้	<p>24. คำถามใด ไม่จำเป็นในการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง</p> <p>ก. ใคร ข. ทำอะไร</p> <p>ค. เท่าใด ง. ที่ไหน</p>			
		<p>25. “น้ำที่มีกลิ่นและสีเปลี่ยนไปเป็นบ่อเกิดของเชื้อโรค ถ้าไหลแพร่กระจายลงสู่มแม่น้ำจะทำให้ปริมาณของออกซิเจนในน้ำลดลง มีผลต่อพืชและสัตว์น้ำเพราะไม่มีออกซิเจนในการหายใจ พืชและสัตว์น้ำก็จะตายเป็นการ</p>			

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
		<p>ทำลายความสวยงามของแหล่งน้ำ นั่นคือเกิดมลภาวะเป็นพิษหรือมลพิษของน้ำที่มีต่อสิ่งแวดล้อม”</p> <p>จากข้อความข้างต้นข้อใดเป็นใจความสำคัญ</p> <p>ก. น้ำเป็นบ่อเกิดของเชื้อโรค</p> <p>ข. ออกซิเจนในน้ำลดลงทำให้สัตว์น้ำตาย</p> <p>ค. การทำลายความสวยงามของแหล่งน้ำ</p> <p>ง. เกิดมลพิษของน้ำที่มีต่อสิ่งแวดล้อม</p>			
		<p>26 “น้ำมีประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์ มนุษย์ใช้น้ำในการอุปโภค บริโภค ใช้ในการเกษตร เป็นแหล่งอาหารของสัตว์น้ำและพืชน้ำ ใช้เพาะเลี้ยงปลา ปู กุ้ง หอย การอุตสาหกรรม การคมนาคมขนส่ง การผลิตกระแสไฟฟ้า”</p> <p>จากข้อความข้างต้นข้อใดเป็นใจความสำคัญ</p> <p>ก. น้ำมีประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์</p> <p>ข. มนุษย์ใช้น้ำในการอุปโภค บริโภค</p> <p>ค. มนุษย์ใช้น้ำเลี้ยงสัตว์</p> <p>ง. มนุษย์ใช้น้ำในการอุตสาหกรรม</p>			
		<p>27. “เราแข็งแรงหน่วยงานเราก็แข็งแรง กินอาหารที่ปลอดภัย มาสนใจออกกำลังกาย ต้องดูแลใจสุขอนามัยจะเลิศล้ำ วันนี้ท่านออกกำลังกายหรือยังปีนี้ท่านตรวจเช็คสุขภาพหรือยัง” ข้อใดคือจุดประสงค์ของข้อความนี้</p> <p>ก. ต้องการอธิบายถึงการออกกำลังกาย</p> <p>ข. ต้องการชี้แจงให้เห็นประโยชน์ของสุขภาพอนามัย</p>			

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
		ค. ต้องการตักเตือนถึงการกินอาหารให้ปลอดภัย ง. ต้องการแนะนำให้ดูแลสุขภาพและออกกำลังกาย			
การเขียนโครงเรื่อง	นักเรียนบอกวิธีการเขียนโครงเรื่องได้	28 .ข้อใดไม่ใช่รูปแบบของการเขียนโครงเรื่อง ก. โครงเรื่องแบบคร่าวๆ ข. โครงเรื่องแบบหัวข้อ ค. โครงเรื่องแบบประโยค ง. โครงเรื่องแบบมีสัมพันธภาพ			
	นักเรียนเขียนโครงเรื่องจากเรื่องที่กำหนดได้	29. หากนักเรียนต้องเขียนตอบข้อสอบในเวลาจำกัดนักเรียนจะวางโครงเรื่องโดยใช้รูปแบบใด ก. โครงเรื่องแบบคร่าวๆ ข. โครงเรื่องแบบหัวข้อ ค. โครงเรื่องแบบประเด็น ง. โครงเรื่องแบบประโยค			
		30.โครงเรื่องเรียงความเรื่องพระราชวังบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ต่อไปนี้ควรเรียงลำดับตามข้อใดจึงได้จะความสมบูรณ์ 1. ประวัติการก่อสร้าง 2. สิ่งก่อสร้างในพระราชวัง 3. ที่ตั้ง 4. ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ 5. การอนุรักษ์และการบูรณะ			

เนื้อหา	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความ คิดเห็น		
			+1	0	-1
		ก. 1 3 2 5 4 ข. 3 1 2 4 5 ค. 3 2 1 4 5 ง. 4 3 1 2 5			
		31. ข้อใดไม่ใช่ประโยชน์ของการเขียนโครง เรื่อง ก. ช่วยในการนำเสนอเนื้อหา ข. ช่วยแบ่งหัวข้อได้ชัดเจน ค. ช่วยเขียนเรื่องอย่างมีเหตุผล ง. ช่วยในการเขียนได้อย่างรวดเร็ว			
การเขียน เล่าเรื่อง	นักเรียนอธิบาย วิธีการเขียนเล่า เรื่องได้	32. ข้อใดเป็นวิธีการเขียนเล่าเรื่อง ก. เลือกเนื้อเรื่องหรือเหตุการณ์ที่ น่าสนใจ และประทับใจผู้เล่ามากที่สุด ข. เรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ให้มี ความต่อเนื่องและน่าสนใจ ค. พิจารณาเนื้อเรื่องที่จัดระดับให้มีความ สั้นยาวพอเหมาะกัน ง. ถูกทุกข้อ			
	นักเรียนเขียน เล่าเรื่องได้	33. จงเรียงลำดับของข้อความต่อไปนี้ 1. นับว่าเป็นอุปสรรคต่อการขนส่ง ระหว่างประเทศและภายในประเทศ 2. การขยายตัวทางอุตสาหกรรมต่างๆ ก็ ซ้ำลงไปด้วย 3. การขาดแคลนน้ำมัน และน้ำมันมี ราคาแพง 4. ค่าขนส่งแพงขึ้น รายได้จากการ ท่องเที่ยวของประเทศเริ่มลดลง			

เนื้อหา	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความ คิดเห็น		
			+1	0	-1
		ก. 4 3 2 1 ข. 3 1 2 4 ค. 3 1 4 2 ง. 3 2 4 1			
การเขียน เรื่องตาม จินตนาการ	นักเรียนอธิบาย กระบวนการใน การเขียนได้	34. ข้อใดไม่ใช่หลักการเขียนเรื่องตาม จินตนาการ ก. ลำดับเรื่องราวและเหตุการณ์ให้ ต่อเนื่องกัน ข. เขียนเป็นประโยค เว้นวรรคให้อ่านง่าย ค. ลายมือสวยงาม ชัดเจน และสะกด ถูกต้อง ง. เขียนด้วยสำนวนภาษาของต้นฉบับ			
		35. การเขียนในข้อใดที่ส่งเสริมความคิด สร้างสรรค์ ก. เขียนเรื่องวัฒนธรรมไทย ข. เขียนเรื่องประวัติศาสตร์ ค. เขียนเรื่องจากจินตนาการ ง. เขียนเรื่องพุทธศาสนา			
	นักเรียนเขียน เรื่องตาม จินตนาการได้	36. ข้อใดเป็นลักษณะของการเขียนเรื่องตาม จินตนาการ ก. ฉันอยากจะเป็นครูที่โรงเรียนในชนบท ข. เขาเป็นครูที่โรงเรียนในชนบท ค. คุณแม่ของฉันอยากให้ฉันเป็นครู เหมือนกับท่าน ง. ครูที่โรงเรียนในชนบทส่วนใหญ่เป็นผู้มี อุดมการณ์			

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความคิดเห็น		
			+1	0	-1
การเขียนเรียงความ	นักเรียนบอกลักษณะของการเขียนเรียงความได้	37. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบของเรียงความ ก. เนื้อเรื่อง ข. คำนำ ค. ข้อคิดเห็น ง. สรุป			
	นักเรียนเขียนเรียงความได้ตามที่กำหนด	38. การเขียนเรียงความ ข้อใดกล่าวถูกต้อง ก. ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่องต้องมีย่อหน้าเดียว ข. การเล่าเรื่องไม่จำเป็นต้องลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ค. การเปลี่ยนเรื่องใหม่ถ้ามีการส่งทอดเนื้อความก็เขียนต่อกันไป โดยไม่ต้องขึ้นย่อหน้าใหม่ ง. ควรยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น ตัวอย่างต้องมีเหตุผล มีหลักฐาน น่าสนใจ			
		39. ในการเขียนเรียงความ ควรดำเนินการตามขั้นตอนตามข้อใด 1. เขียนโครงเรื่อง 2. ตั้งชื่อเรื่องหรือหัวข้อเรื่อง 3. กำหนดจุดมุ่งหมาย 4. กำหนดขอบเขตของเรื่อง 5. ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล ก. 1 2 3 4 5 ข. 2 3 4 5 1 ค. 3 4 5 1 2 ง. 4 5 1 2 3			

เนื้อหา	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ระดับความ คิดเห็น		
			+1	0	-1
		40. การเขียนเรียงความ ควรเลือกเรื่องที่จะ เขียนอย่างไร ก. เลือกเรื่องที่คุณในสังคมกำลังสนใจ ข. เลือกเรื่องที่สนใจ และหาข้อมูลได้ง่าย ค. เลือกเรื่องที่ลึกลับและไม่มีใครพิสูจน์ได้ ง. เลือกเรื่องไกลตัว และมีความแปลก ใหม่			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY
 ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 (.....)

ตารางที่ ข.1

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแบบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)							
ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ข้อ 1	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 3	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 4	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 5	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 6	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 7	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 8	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 9	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 10	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 11	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 12	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 13	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 14	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 15	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 16	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 17	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 18	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 19	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)							
ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ข้อ 20	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 21	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 22	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 23	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 24	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 25	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 26	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 27	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 28	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 29	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 30	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 31	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 32	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 33	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 34	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 35	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 36	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 37	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 38	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 39	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 40	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ ข.2

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบ					
ข้อที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
1	0.70	ใช้ได้	0.29	ใช้ได้	ใช้ได้
2	0.66	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.68	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.64	ใช้ได้	0.34	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.32	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้
6	0.61	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
7	0.70	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้
8	0.66	ใช้ได้	0.45	ใช้ได้	ใช้ได้
9	0.73	ใช้ได้	0.31	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.30	ใช้ได้	0.66	ใช้ได้	ใช้ได้
11	0.30	ใช้ได้	0.73	ใช้ได้	ใช้ได้
12	0.52	ใช้ได้	0.51	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.55	ใช้ได้	0.69	ใช้ได้	ใช้ได้
14	0.52	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้
15	0.57	ใช้ได้	0.52	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.50	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.77	ใช้ได้	0.29	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.43	ใช้ได้	0.41	ใช้ได้	ใช้ได้
19	0.59	ใช้ได้	0.36	ใช้ได้	ใช้ได้
20	0.66	ใช้ได้	0.54	ใช้ได้	ใช้ได้
21	0.61	ใช้ได้	0.45	ใช้ได้	ใช้ได้
22	0.68	ใช้ได้	0.54	ใช้ได้	ใช้ได้
23	0.43	ใช้ได้	0.41	ใช้ได้	ใช้ได้
24	0.64	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
25	0.73	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.2 (ต่อ)

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบ					
ข้อที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
26	0.55	ใช้ได้	0.31	ใช้ได้	ใช้ได้
27	0.55	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
28	0.61	ใช้ได้	0.52	ใช้ได้	ใช้ได้
29	0.52	ใช้ได้	0.42	ใช้ได้	ใช้ได้
30	0.59	ใช้ได้	0.68	ใช้ได้	ใช้ได้

หมายเหตุ. ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (r_{cc}) เท่ากับ 0.7626

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

แบบประเมินความสอดคล้องของข้อความกับตัวชี้วัด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การพัฒนา
 ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

พอใจมากที่สุด	5	คะแนน
พอใจมาก	4	คะแนน
พอใจปานกลาง	3	คะแนน
พอใจน้อย	2	คะแนน
พอใจน้อยที่สุด	1	คะแนน

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกหรือร้อนในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร					
2.	นักเรียนได้ศึกษาใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสาร					
3.	นักเรียนได้ร่วมมือในการทำแบบฝึกการเขียน					
4.	นักเรียนได้รวมกลุ่มกันทำแบบฝึกการเขียนจากภาพ					
5.	นักเรียนชอบการจัดการเรียนรู้ จากแบบฝึกการเขียนจากภาพ					
6.	นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียนรู้ เรื่องการเขียนอธิบาย					
7.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น					
8.	นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วยการเขียนเรื่องตามจินตนาการ					
9.	นักเรียนประยุกต์การเขียนคำมาใช้เขียนประโยค					
10.	นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนเรื่อง การเขียนเล่าเรื่อง					

ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 (.....)

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ
แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของประเด็นข้อคำถามเพื่อใช้ในแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ว่าแต่ละข้อมีความถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็น ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อไม่สอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร			
2.	นักเรียนได้ศึกษาใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสาร			
3.	นักเรียนได้ร่วมมือในการทำแบบฝึกการเขียน			
4.	นักเรียนได้รวมกลุ่มกันทำแบบฝึกการเขียนจากภาพ			
5.	นักเรียนชอบการจัดการเรียนรู้ จากแบบฝึกการเขียนจากภาพ			
6.	นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียนรู้ เรื่องการเขียนอธิบาย			
7.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น			
8.	นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วยการเขียนเรื่องตามจินตนาการ			
9.	นักเรียนประยุกต์การเขียนคำมาใช้เขียนประโยค			
10.	นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนเรื่อง การเขียนเล่าเรื่อง			

ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 (.....)

ตารางที่ ค.1

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับตัวชี้วัด พฤติกรรมความพึงพอใจ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถ ด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ข้อ 1	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 3	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 4	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 5	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 6	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 7	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 8	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 9	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
ข้อ 10	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ง

คะแนนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน
แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสาร
ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ ง.1

คะแนนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาประกอบแบบฝึก เพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนแบบตรวจงานและคะแนนทดสอบย่อย										หลังเรียน	
		ชม. 1	ชม. 2	ชม. 3	ชม. 4	ชม. 5	ชม. 6	ชม. 7	ชม. 8	ชม. 9	ชม. 10		รวม
เต็ม	30	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	100	30
1	5	9	9	7	8	9	9	7	7	8	9	82	26
2	3	8	7	8	8	9	8	7	8	9	9	81	25
3	11	7	7	9	8	8	7	8	7	8	8	77	24
4	8	9	8	8	8	8	9	8	7	8	8	81	27
5	4	8	9	7	8	7	8	8	8	8	7	78	22
6	11	7	7	7	8	8	7	8	9	9	8	78	26
7	6	8	8	8	8	7	8	7	8	8	7	77	26
8	7	9	9	7	9	7	7	9	7	9	7	80	27
9	5	9	8	9	8	9	8	8	8	9	9	85	25
10	8	7	9	8	8	8	7	8	9	8	8	80	23
11	4	8	8	8	9	9	9	9	7	9	9	85	25
12	11	7	9	9	8	8	8	8	8	8	8	81	23
13	7	8	9	8	8	9	7	8	9	8	9	83	22
14	12	9	8	8	8	6	7	7	9	9	9	80	27
15	12	9	9	9	9	8	9	9	7	9	8	86	26
16	5	8	9	9	8	7	8	8	8	9	7	81	26
17	12	9	8	8	8	9	7	8	7	9	9	82	25
18	12	8	8	9	8	8	8	8	8	8	8	81	23
19	12	8	8	8	8	9	7	8	9	9	9	83	26
20	7	8	9	8	9	7	8	9	8	8	7	81	22

(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนแบบตรวจงานและคะแนนทดสอบย่อย										หลังเรียน	
		ชม. 1	ชม. 2	ชม. 3	ชม. 4	ชม. 5	ชม. 6	ชม. 7	ชม. 8	ชม. 9	ชม. 10		รวม
21	11	7	8	9	8	6	7	8	7	8	6	74	25
22	11	8	7	9	9	7	7	9	7	8	7	78	27
23	5	9	8	8	8	8	9	7	9	9	8	83	26
24	7	7	8	8	8	9	9	8	7	9	9	82	27
25	9	8	9	9	8	9	9	7	9	8	9	85	25
26	4	7	8	9	8	8	7	8	9	9	8	81	25
27	4	9	8	7	9	7	8	9	8	8	7	80	27
28	9	7	8	8	8	9	8	8	8	8	9	81	23
29	5	8	9	7	8	8	9	8	9	8	8	82	27
30	10	9	8	7	8	9	7	7	7	9	9	80	24
31	6	7	9	8	8	9	8	7	8	8	9	81	26
32	9	8	8	8	8	8	8	7	8	8	8	79	26
33	8	9	8	9	8	8	9	8	7	8	8	82	21
34	8	9	8	7	9	7	7	8	9	9	7	80	26
35	9	8	9	8	8	7	8	8	8	9	7	80	26
36	9	9	7	9	8	7	9	8	7	8	7	79	23
37	3	7	8	7	8	9	8	7	8	9	9	80	25
38	6	9	7	7	8	8	7	8	7	8	8	77	26
39	6	7	7	8	8	9	8	7	8	9	9	80	27
40	7	9	7	8	8	9	8	8	8	8	9	82	26
41	4	9	7	9	8	9	9	8	9	9	9	86	26
42	7	9	8	8	8	7	8	7	8	8	7	78	23
43	9	7	8	7	8	9	9	8	6	9	9	80	25

(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่ เรียน	ก่อน เรียน	คะแนนแบบตรวจงานและคะแนนทดสอบย่อย										หลัง เรียน	
		ชม.	ชม.	ชม.	ชม.	ชม.	ชม.	ชม.	ชม.	ชม.	ชม.		รวม
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
44	8	9	8	8	8	9	8	7	8	8	9	82	25
รวม	336	358	356	354	359	355	350	345	347	372	358	3554	1103
\bar{X}	8.13	8.18	8.13	8.09	8.20	8.11	8.00	7.89	7.93	8.49	8.18	81.20	25.18
S.D.	4.30	0.86	0.76	0.79	0.46	0.96	0.83	0.71	0.86	0.55	0.91	3.78	1.77
ร้อยละ	27.11	81.78	81.33	80.89	82.00	81.11	80.00	78.89	79.33	84.89	81.78	81.20	83.93

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๓๘๒
 ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.ดร.อรรุ ชูกระเคื่อง

ด้วย นางสาวหงศ์มกา เดชโนนสังข์ รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๑๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วย ความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

Raphie

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ขุม)
 คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๖
 ที่ ศศ ท/พิเศษ/๒๕๖๑ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จิงหาร

ด้วย นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์ รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๑๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในวสสารชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยโท
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภูมิรัฐชัย จิงหาร)
 คณบดีคณะครุศาสตร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
 ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ศรณนภา นาชัยฤทธิ

ด้วย นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์ รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๑๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญญาชัย จันทร์หอม)
 คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๖๒
 ที่ คค ทศษ/๒๕๖๓ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๓
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐา จักรไชย

ด้วย นางสาวพงศ์มา เตชโนนสังข์ รหัสประจำตัว ๖๐๔๐๑๐๕๒๐๑๑๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วย ความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัชรชัย จันทร์ขุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๖๖๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๕๔๐๐๐

๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน คุณณภาพรณ์ ทาโยธี

ด้วย นางสาวพงศ์ศุภา เดชโนนสังข์ รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๑๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วย ความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอร้องเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านกาวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญญาชัย จันทร์หอม)
คณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๒๖๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๕๐๐๐

๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม

ด้วย นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์ รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๓๐๕๒๐๓๑๓ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วย ความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อ การวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตาม วัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทน)

คณบดีคณะครูศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๒๒๒๓๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๔๒๖๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๕๐๐๐

๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม

ด้วย นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์ รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๑๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในวาระราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือ และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
ว่าที่ร้อยโท
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทนุมา)
คณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๒๓๓

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

พงศ์ผกา เดชโนนสังข์. (2562). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก. ใน การประชุม
วิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 14. ปทุมธานี : มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล นางสาวพงศ์ผกา เดชโนนสังข์
วัน เดือน ปี เกิด 19 มิถุนายน 2538
ที่อยู่ปัจจุบัน 309 หมู่ 11 บ้านเมืองเก่า ตำบลบ้านยาง
อำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ 36120

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2559 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ภาษาไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2562

ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) หลักสูตรและการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY